



نشریه شورای متحد چپ برای دموکراسی و استقلال

شماره ۲۱ مرداد ۱۳۶۲

آبونمان: سالانه (۱۲ شماره)
 ایران ۸۰۰ ریال
 آمریکا ۹ دلار
 اروپای غربی معادل ۱۸ مارک
 سایر کشورها معادل ۹ دلار
 تک شماره برای ۱۲ صفحه بدون هزینه
 پستی معادل یک مارک



نامه‌های از زنان ایران

نامه ای که در این جا میخوانید شرح دردناک شمه‌ای از زندگی پرالم زن ایرانی در رژیم خمینی است. این نامه را گروهی از زنان مبارز ایران برای آشنا ساختن عموم جهانیان و خصوصا اهل قلم و مطبوعات با وضع اسفناک زن ایرانی نوشته‌اند. آنها انتظار دارند که این نوشته هرچه بیشتر در سطح جهانی منتشر و قابل مطالعه بشود. ما با انتشار این نامه به سهم خود به این انتظار پاسخ میگوئیم. امیدواریم کسان دیگر نیز به هر وسیله که در دست دارند، در پخش بیشتر این نامه بکوشند.

بقیه در صفحه ۲

نه دوراه، يك راه

نشریه "کار"، ارگان "سازمان چریکهای فدائی خلق" در شماره ۱۶۶، مورخ ۲۷ فروردین ۱۳۶۲ مقاله‌ای تحت عنوان "دوراه بیشتر وجود ندارد" به منظور انعام حجت و تسویه حساب نهائی با نیروهای اپوزیسیون منتشر نمود. بدون شک اگر این "مقاله" در نشریه "جاهل" (شماره ۱۶۰) تجدید چاپ نمی شد، خیرش به گوش کسی نمی رسید و شاید حتی آن تعداد قلیل از افرادی هم که خود را به این بخش از بقایای سازمان چریکهای فدائی خلق وابسته میدانند، از محتوی آن مطلع نمسی شدند و چه بهتر که چنین میشد و این "مقاله" در محدوده نویسنده آن و اطرافایش باقی می ماند. اگر چه این جماعت را با فدائیان که در سياهگل حماسه آفریدند و در ظلمت استبداد شاهنشاهی و گورستان آریا مبری مشعل امید بخش مبارزه مسلحانه را برافراشتند بقیه در صفحه ۱۵

این سوال کلی نیز خارج میشود که چرا نیروهای اپوزیسیون تاکنون از تهیه این مقدمات و ترتیب آن تدارکات عاجز بوده‌اند. دست کم در پاسخ این سوال بایستی کنکاش را قدری عمیق تر کرد، زیرا ریشه های آن عجز را تنها در آن نظرها و روشهایی میتوان جست که نه تنها سهم در تعویق سقوط رژیم خمینی و پایان جنگ بوده اند، بلکه به سهم خود حتی در تسهیل استیلای ملایان و ادامه رژیمشان نیز تاثیر داشته اند. صحبت از نظرها و روشهایی است که چه پیش از انقلاب و چه در روزهای گذر قدرت به دست ملایان از بسیج، هم سوئی و اتحاد همه نیروهای ضد ارتجاعی و ضد استبدادی علیه سلطنت و ولایت جلوگیری کردند، نیروهای مرفقی را از هم جدا ساختند و یا در مقابل هم قرار دادند. این نظرها و روشها با ریشه های گوناگون و جلوه های متعدد در جنبش دموکراتیک و ضد ارتجاعی ایران سالهای پیش و پس از انقلاب اثر سو کرده اند. اگر کوتاهی رشد تاریخی ریشه چشم دوختن برخی از این نیروها به تحولات و امدادها ی خارجی و خوف مبالغه آمیزشان از امکانات داخلیشان بوده است، جلوه های دیگر این تکوین مختل را در برخی دیگر از نیروها همونی طلبیهای ایدئولوژی زده ای تشکیل میدادند. است که آنها را برای دیگران خوف انگیز میکردند. اگر در يك طرف این معادله ضعف تکوینی به گریز از خود و آشناسا و توسل به فعل و انفعالات آسمان قدرتمند مافوق منسجر شده است، در طرف دیگر خود بزرگ بینی کاذب موجب تمایلات سلطه گرایانه ای شده است که نه دشمن، بلکه متحدان را جز رمیدن راهی نداده است. امروز نیز ادامه همین نظرها و روشهاست که از بسیج حد اکثر نیروهای دموکراتیک و مرفقی علیه رژیم خمینی جلوگیری میکند. در فراسوی این تقصیر خمینی به خونریزیها و جنگ طلبی هایش ادامه میدهد. از این جا مسئولیت ما در این جنگ ناشی میشود.

۱- پیرام

جنگ و مسئولیت ما

روز جمعه ۲۰ اوت خبر گزاریهایی جهان از قول يك کارمند وزارت امور خارجه آمریکا اعلام کردند که جنگ خمینی بسا رژیم عراق تا کنون منجر به کشته شدن دست کم ۱۲۵ هزار ایرانی و ۵۰ هزار عراقی شده است. تعداد زخمیها بالغ بر ۶۰۰ هزار نفر بوده است. خبر مقام آمریکائی مبنی بر آمار سازمانهای جاسوسی آن کشور است. ولی بسایه متوجه بود که در این جا امپریالیستها به ضرر یا نفع یکی از طرفین جنگ ارقام را عمدتاً بیش از آنچه هست جملوه نداده اند. ارقام اعلامیه های نظامی طرفین خیلی بیش از اینهاست، شاید به اندازه همان ۵۰۰ هزار کشته ای باشد که سخنگوی آمریکائی به عنوان حداکثر محتمل اعلام کرده است.

با این حساب جنگ این دو رژیم طی نزدیک به سه سال روزانه به قتل دست کم ۱۶۵ و یا محتملا ۶۶ نفر و معلول شدن لاقلا ۶۳ نفر منجر شده است. ناظران از هسر سلك و هر راستا بر این قول متفقند که این جنگ شوم جز با سقوط یکی از دولت‌های متخاصم پایان نخواهد پذیرفت. در این نکته اتفاق قول حتی با سردمداران رژیم خمینی نیز حاصل است که میخواهند جنگ را تا سقوط صدام ادامه دهند. بنابراین تا سقوط صدام یا خمینی هر روز دست کم ۱۶۵ نفر کشته و ۶۳ نفر در میدانهای سوزان جنگ مجروح و غلیل میشوند. اما از آنجا که نمیتوان انتظار داشت که خمینی حتی در فراسوی سقوط صدام هم دست از جنگ و قتل بردارد، پس چاره هر دو جز با سرنگونی رژیم خمینی نیست، و سرنگونی این رژیم مساله ماست، مساله نیروهای ضد استبدادی و ضد ارتجاعی و صلح طلب ایرانی است. اما مساله رژیم خمینی و پایان جنگ تنها يك مساله سقوط نیست که بتوان شاید به هر ترتیب تدارکنش را دید و مقدماتش را فراهم کرد. مساله ما در این رابطه حتی از محدود

گفتگویی با دکتر کشاورز

آقای دکتر فریدون کشاورز، عضو سابق هیات اجرائیه کمیته مرکزی حزب توده، پس از مطالعه گفت و شنود پنج تن از اعضای شورای متحد چپ در باره سرنوشت حزب توده، مندرج در شماره ۱۹ پیام آزادی زیر عنوان "حزب توده و منا بعد" نامه ای برای این نشریه ارسال داشته اند. در این نامه ایشان مطالبی مرقوم کرده اند که به قول خودشان در صورت شرکت در آن میزگرد بیان می کردند. از آنجا که آقای کشاورز پس از کتاب "من متهم میکنم..." اکنون بار دیگر با وجود تاخیر در زمینه طرح بقیه در صفحه ۱۰

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده و ما بعد"

نوشته زیر متن کامل نامه ایست که آقای دکتر فریدون کشاورز مدتی پس از انتشار شماره ۱۹ پیام آزادی برای ما فرستادند. منظور ایشان از ارسال این نامه بیان نظراتی بوده است که ایشان در صورت شرکت در بحث اعضای شورای متحد چپ در باره "حزب توده و ما بعد" انجام میدادند. به خاطر اهمیت تاریخی زیادی که خاطرات و نظریات کسانی چون آقای کشاورز میتوانند داشته باشند، و از آنجا که این گونه نوشته ها در هر حال بسیار نادرند، ما این فرصت را غنیمت میشعیم و نامه آقای کشاورز را به طور کامل در این شماره درج میکنیم. متاسفانه ما نمیتوانیم با همه اظهاراتی که آقای کشاورز در این نامه کرده اند، موافق باشیم. ما را نکته ها و سوالاتی به نظر میرسد که لازم میدانیم دست کم برخی از آنها را در همین شماره پیام آزادی با ایشان در میان بگذاریم. برخی از شرکت کنندگان در بحث ما این کار را در مقاله "گفتگویی با دکتر کشاورز" انجام داده اند. باشد که این بحث ادامه بیاید. اما اکنون نامه آقای دکتر کشاورز، لازم به تذکر است که تاکید ها در این نامه همه جا از خود نویسنده است.

بقیه در صفحه ۴

توضیح در باره يك رفتار

صفحه ۲۰

ادامه صاحبیه با کاک جلیل گادانی

صفحه ۱۱

در کردستان چه میگذرد ۲

نامه‌های از زنان ایران

جمهوری اسلامی، تنها نظام سیاسی در دنیای معاصر، که دعوی اصلاح اخلاقی جامعه و رفع فساد از آنرا دارد، پس از ه سال شعار پراکنی و اعدای مبتنی بر دلائل "اخلاقی" و مجازاتهای شرعی بر پایه مفاهیم اسلامی، اکنون در غرقاب فساد عنان گسیخته دست و پا میزند. تنها نظام سیاسی ای که به اتباع خود طبق بخشنامه‌های سراسری فرمان داده است که یکدیگر را خواهر و برادر خطاب کنند، اکنون نمیداند با فساد جنسی ای که بر تمام اندامهای نظامش رخنه کرده چه کند! . . .

تنها نظام سیاسی ای که در شعارهای انقلابی خود بپس بعد معنوی و روح متعالی و الهی انسان بیش از هسر واقعیت اقتصادی تاکید داشته و "سود آوری" و "رفاه طلبی" را مصلحتی برای ارواح پاک انسانهای مسلمان بشمار می آورد، ایران را بیک بازار سیاه بزرگ و غیر قابل کنترل تبدیل کرده است که همه مردم آن - حتی زنان صا ده - خاندانش نیز، ناگزیر و عوامل ایجاد کننده و تقویت کننده بازار سیاه شده اند. کوتاه سخن اینکه جمهوری اسلامی که در بدو ظهور یک زمینهای امید بولونگی مبتنی بر حفظ حیثیت و اخلاق و حقوق برابر زنان را طرح میکرد، اکنون زنان را دچار خطرناکترین شکستگهای روانی ساخته است. با زتاب این صدمات میتواند نه فقط برای حال که برای آینده "ایران نیز مظاهره آمیز باشد و بحرانیهای اخلاقی را تا سالها پس از سقوط رژیم فعلی ادامه دهد.

زنان ایران از ضربات مهلک این نظام صدمه خورده اند - صدمه‌ها از آنجا که غالباً روانی عاطفی است برای بسک ناظر خارجی که همواره و بحکم اقامت کوتاه و توریستی مسائل را در سطح مینگرد، قابل تشخیص نیست. بهمین دلیل کمتر دیده میشود که در تفسیرهای مطبوعاتی بر واقعیت شکستهای روانی - عاطفی زن ایرانی تاکید شود. تنها کسانی میتوانند این واقعیت را بشکافند که در کنار زن ایرانی صفهای طولانی مواد غذایی را تجربه کنند و بزبان آنان سخن گویند و در کنار آنان مورد توهین و ضرب و شتم "پاسداران عفت" وابسته به رژیم قرار گیرند و همانند آنها تحقیر شوند. برای یک ناظر خارجی ممکن نیست آثار پنهان و آشکار جراحیاتی را که بر روح انسانی و برابر خواهانه زنان ایران و بر غرور و شخصیت زنانه آنان نشسته است بشناسند. زنان از دیدگاه ناظران خارجی در مقایسه با رژیم شاه فقط لباس عوض کرده اند، در حالیکه مسئله عمق و گسترش بیشتری دارد.

زنان ایران فقط "لجک" نشویده اند آنها از دورن شکسته اند و سرکوب شده اند. شکستهای عاطفی شان گاه چنان عمیق است که با تظاهرات جنون آمیز در زندگی - خصوصاً بروز میکند و در بیشتر موارد در یک حالت سردی و افسردگی ناشی از عجز متجلی میشود.

آنچه مسلم است و در تمام مراحل تحقیق باید یک ناظر خارجی را به تفکر برانگیزد اینست که شعارهای اخلاقی رژیم و جوش و خروشهای سخنوران آن برای حفظ ناموس و عفت زنان، بیش از آنکه یک حرکت مبتنی بر باورها و مفاهیم مذهبی باشد، یک روش موثر برای سرکوب اجتماعی است، زیرا باعث میشود که در تمام مدت شبانه روز حسوس در روزهایی که رژیم مخالف با فملی و بیرون ندارد، به بهانه حفظ عفت زنان، عملیات سرکوب خود را در طاعام انجام دهد و جامعه را در حالت مغفولیت ناشی از مرعوب شدن ساکت و بی حرکت نگهدارد، هر چند این سکون موقتی باشد.

واقعیت سرکوب به بهانه حفظ عفت زنان سیاست بسیار ظریف و حساب شده ای است که میتواند راز بقا ریزی تلقی شود که هر مردم هیچ نمیدهد، مگر مرگ، مگر فقر، مگر ترس مگر فحش و نکند و. . . آیا بقا این چنین رژی می جز با استفاده از روشهای ظریف سرکوب میسر است؟ . . .

گفتم زنان ایران از دورن شکسته شده اند. این واقعیت است که با امار اقتصادی قابل درک نیست تحلیل روانی - اجتماعی میخواهد آنها را با انگاره تجارب شخصی و عینی و با استفاده از رویدادهای سیاسی ای که در سالهای ایران "انقلاب زده" بوقوع پیوسته است. نخستین هجوم به زنان ایران از همان سال ۵۷ (سال پیروزی انقلاب اسلامی) تحقق یافت. بلافاصله پس از پیروزی جناح مذهبی انقلاب بر رژیم شاه موضوع بنام حجاب مطرح شد که تا آنوقت حتی بر زبان معصوب ترین مردان مذهبی سیاسی فعال در انقلاب جاری نشده بود. موضوع حجاب که با شعار بظاهر عامیانه "یا روسری یا توبه سری" پدید آیدیک آغاز بود. زن ایرانی از آن پس با وجود مقاومتهای چشمگیر نه فقط "روسری" بر سر کرده که "توسری" نیز خورد. به نخوی که اکنون شوخی را هیچ بر اساس شعار آن روزها چنین است "هم روسری هم تو - سری" و نیز حجاب بر خلاف دیدگاههای آنروزگروههای بظاهر مترقی و مارکسیستی بهیچوجه یک موضوع مجرد و انتزاعی نبود. و امروز که با باری از تجارب تلخ و دردناک در رابطه با اشتباهات گروههای سیاسی بگذشته مینگریم و از خود سؤال میکنیم که چگونه سازمانهایی که دعوی شناخت علمی و دیاکتیکی جامعه را داشتند، از درک این واقعیت عیان عاجز بودند که بین چادر زنان روستائوس و طبقات فرو دست شهری (به عنوان یک پوشش سنتسی و یا پوشاننده فقر!) با حجاب اسلامی اراله شده از سوی رژیم تفاوت از زمین تا آسمان است و بهر حال سهل - انگاری و سادنگری بمسئله حجاب که امروز با شواهد و دلائل بیشمار ثابت شده است که از سوی مردان، گروهها و سازمانهای سیاسی بر زنان تحمیل شد، پی آمده های دردناکی داشت که از سوئی به تحقیر و تخریب زن ایرانی در زندگی فردی اجتماعی منجر و از سوی دیگری واپس ماندگی و عدم آگاهی واقعی بخش سیاسی - رادیکال ایران از رویدادهای سیاسی اجتماعی، در سطح بهمین -

الطی تعبیر کردید. باید یادآوری کرد که بر خلاف تحلیل های نادرست روزنامه نگاران و ناظران خارجی که تحت تاثیر تبلیغات رژیم، گروه زنان طبقات میانه و مرفه جامعه را "صدمه خورده" تلقی کرده اند، سرخوردگیهای روانی اجتماعی زنان ایران شامل گروه یا طبقه خاصی نیست. زن در تمام سطوح حتی در قشرهای مذهبی به شدت آسیب دیده و شکسته شده است.

بی گمان موضوع مهمی بنام "شکستگهای روانی زنان ایران" در یک مقاله نمی گنجد. بر همین اساس پوی تفهیم موضوع به خواننده غیر ایرانی در قالب یک مقاله تنها میشود به نمونه ها پرداخت و از بقیه امید آنست که در آینده نزدیک موضوع جدی بحثهای وسیعی در تاریخ مبارزات زنان بخصوص جهان سوم شود. صرف نظر کرد آسیب پذیری زنان در برابر تهمت "مظهرگاه و فحشا" یک موضوع قدیمی و تاریخی است که در حماسه ها، افسانه ها و قصه های تاریخی اقدام مختلف انگیز و وقعه مهم ترین رویدادها بوده است. جمهوری اسلامی از نخستین روزهای استقرار، زن ایرانی را با این آسیب روانی از وضع مذهبی آشنا کرد. وقتی در آغاز پیروزی انقلاب بقصد تثبیت

حجاب متکی به این مفهوم شد که هر زن بی حجاب لاجرم فاحشه است، در واقع کنگره را بر حیثیت و ضرورت و شخصیت زنان فرود آورد. بدین سان دختران دانشجو و دانش آموز، زنان کارمند، معلمین، استادان - زن، زنان وکیل و زنان قاضی . . . اولین قربانیان هجوم شدند، زیرا در ایران ۵۷ اکثر قریب به اتفاق این قشر از زنان بی حجاب بودند. کلمه "فحشا" از سوی رژیم مورد تفسیر قرار گرفت. انجمنهای اسلامی که در تمام مراکز شغلی و تحصیلی، اعم از اداری یا آموزشی، فرهنگی - تولیدی و ارتباطی مثل قارچ یکجبهه تشکیل شد، با بودجه های سرسام آوری اقدام بجای اعلامیه، پوستر و شعار کردند! "خواهرم حجاب تو شرف من است"،

"خواهرم بن رحم کن و نگذار با بی حجابی توبه گناه آلوده شوم"، "بی حجابی ترویج فحشا"، "بسی حجابی نهایت غریب زدگی و غریب زدگی نهایت فحشا"، "با حجاب خود پاسدار خون شهیدان باش"، "بی حجابی زن بی - غیرتی شوهر"، "زنانی که بی حجاب بخیا بیا میبند غیر از اینکه می خواهند بدن خود را در معرض فروش گذارند. اینها تنها نمونه ای از هزاران شعار در این رابطه بود که دیوارهای مدارس و ادارات و خیابانها را پوشانید. تغییر برای انتقام به فحشایی در بی و بسرت به زبان زنان بی حجاب تغییر کرد، تاجاییکه بسیار زود تر از آنچه پیش بینی میشد، یعنی تقریباً در سال ۵۸ اخراج زنان از ادارات بجرم رواج فساد و فحشا آغاز گردید. - این خانم اعظم استفاده کرده رواج دهنده فساد و فحشا است، اخراج میشود. - این خانم در سرکار ماری دست داده، فاحشه است، اخراج. - این دانشجو با هکلا - س پرسش زیاد معاشرت میکند و اخلاقا فاسد است، اخراج. این دختر در بیرون مدرسه روسری خود را روی شانه انداخته، فاسد است، اخراج. . . آندوه بار اینکه این اتهامات در متن حکم اخراج آن زن نیز قید میشود و صورت سند می نگیند در تمام سالهای عمر زندگی آن زن را تباهن نماید. از ۱۲ ماده قانون پاکسازی صوب رژیم بیش از ماده اختصاصاً در مورد وضعیت پوشش و رفتار زنان در محیط کار است که تخطی از آنها موجب اخراج بدلیل فساد و فحشا میشود. اکنون در ایران ۱۳۶۲ صدای پاشنه بلند کفش زنان هم دلیلی بر ترویج فساد و فحشا است. لباس متحد اشک، متحد رنگ مشکلی، سر -

های، قهوای، برای زنانی که نخواهند از پوشش نیکارچه چادر استفاده کنند، روسری، شلوار، روسری بزرگ و کلفت بطوریکه تا شانه ها را بپوشاند و تمام قسمت موی سر را در برگیرد، اجباری است. شاید خواننده غیر ایرانی عظمت این مصیبت را برای زن ایرانی درک نکند. باید در گرمای ۵۰ درجه سانتیگراد و در سایه در ساعت ۳ - بعد از ظهر که وقت تعطیل مراکز کار است باین پوشش در خیابان بود تا احساس زنان ما درک کرد.

احساس نفرت از خود - احساس گناه از جنسیت و شخصیت تحقیر شده و مورد اهانت قرار گرفته. کدام تحلیل گر مسائل روانی است که بتواند از این معضله آسان بگذرد. زن کارگری کارمندی که تحت این شرایط غم انگیز تن بکار خارج از خانه میدهد، که خانواده را در گذران اقتصادی کمک باند - کجا جزو طبقات مرفه و سرمایه دار است؟ . . . اقلیتهای مذهبی بخصوص مسیحیان ایران جزو طبقات زحمتکش و کارگرند آنها در ابتدا گمان میبردند از معیارهای "ناموسی" اسلام مستثنی هستند، ولی بناچار و تحت فشار رهبری مذهبی خودشان که سخت توسط رژیم مرعوب شده بود، بقیه در صفحه بعد

نامه‌های از زنان ایران

مجبور به رعایت پوشش متحدالشکل اسلامی هستند . از اینروست که ما میگوئیم چگونه هجوم رژیم به شخصیت زن ایرانی منحصر به گروه و طبقه خاص نیست بلکه هجوم ، موضوعی بنام "زنانگی" را هدف قرار داده است ، نه فحشا یا آنطور که ادعا میکند "صرف زردگی" را . اما رژیم تنها از زاویه فحشا به زنان حمله نکرده است . زنان به بهانه مبارزه با فحشا امنیت خیابانی را نیز از دست داده اند . چون به علت تعطیل اماکن عمومی و کافه‌ها و موزیتهای مربوط به معاشرت زنان و مردان در اینگونه محافل ، مردان محدودی که به علت بالای رفتن سرسام آور اجاره بها و درصد بالای تورم قادر به ازدواج و قبول تعهدات ناشی از آن نیستند امنیت خیابانی را از زنان گرفته اند . هزاران سرباز در حال مرخصی از جیبه های جنگ که در مورد زندگی خود "لحظه‌ای" حساب میکنند ، هزاران مرد محروم و بیگاری بی پول عبور غادی را نیز در معابر برزنسان مشگک کرده اند و پاسداران عفت رژیم که بصورت آکینه‌های نفی در اتوبیلهای بی نموه ضد گلوله بارنگ گوارم مخصوص نشسته اند و در خیابانها بگشت مشغولند ، بعنوان مختلف برای زنان مزاحمت تولید میکند و اگر این زن صورتبالنسیه زیبا داشته باشد این مزاحمت با سماجت بیشتری است . از زبان یکی از "گشتیها" که یکسک ۱۷ ساله‌ای بوده شنیدیم که به رفیقش میگفت هر بار که زن یا دختری را کسان کسان به درون اتوبیل میبریم که تحویل زندان اوین بد هم در من حالتی پیدا میشود که کوفی با این زن خوابیده ام ! در رفتار هیستریک ایمن پاسداران عفت با زنانی که بحرم پوشش نیمه اسلامی مورد تعقیب قرار میگیرند ، و همه روزه در خیابانها شاهد آن هستیم امیال سرگرفته جنسی کاملا مشهود است ، و عجیب اینکه در حالیکه در ماههای اول تشکیل گشت پاسداران عفت "روزانه بین ۷۰۰ تا ۸۰۰ مورد دستگیری در سراسر تهران بوقوع میبوست یکی از صدها خبرنگار خارجی در تهران حتی اقدام بجاب عکسی در این مورد نکرد ، چه رسد که تفسیری بر آن بنویسد . بهر حال زنانی که از این آسیبها صدمه خورده اند میگویند : در گذشته کافی بود لباس مناسبی که جلب توجه نکند بر تن داشته باشیم تا بتوانیم تمام ایران را زیر پا بگذاریم و کسی مزاحمتی فراهم نکند . ولی امروز زیر انواع پارچه های بدرنگ و بدرنگ و بی قواره و سرپوشی بزرگی یکسک ملافه هم که مجبوریم آنرا تاروی دامغان پایین بکنیم امنیت خیابانی نیز نداریم و اگر بطور اتفاقی روسری از سرمان عقب برود از ترس میبیم چون ممکن است در همان لحظه یک گشت "تاراله" سر برسد و دستگیری و رفتن به اوین و بازجویی همراه با دشنام و کتک و احياناً شلاق و تهمت "فاحشگی" و ضد انقلاب "گترین مجازاتهای است که باید به آن تن دهیم . زنان مادر یافته اند که صفت "فحشا" نه فقط از سوی انجمنهای اسلامی و "پاسداران عفت" که از روی عالیترین مراجع قضائی سیاسی به زنان متخلف از عیارهای پیچیده اسلامی داده میشود و این جرائم در قوانین مجازاتهای عمومی امروز ایران جای خاص دارد . از سوی دیگر فساد گسترده جنسی از درون اماکن خاص و محصور که بهر حال حداقل کنترل بهداشتی و اجتماعی در آن اعمال میشد بسطح خیابانهای شهرهای کوچک و بزرگ کشانده شده و به مردان نینفوز و وابسته به رژیم فرصت داده "بهترینها" را برای خود دستچین کنند و آنها را در بازار فحشا رسمی و مذهبی زیر نام "صیغه" از آن خود سازند . بخش "فاجعه آمیز این

قبضه مربوط به هسران پاسداران کشته شده است که در مراکز که بهمین منظور ایجاد شده است بصورت دستجمعی تمام روز را منتظر مراهجه کنند ، ای داوطلب ازدواج دائم یا موقت با آن باشد میگزارند . زیرا رژیم اسلامی تجرد را نمی پسندد از اینجاست که ما نتیجه میگیریم رژیمی که بیش از همه رژیمهای سیاسی در تاریخ مدعی است که روابط زن و مرد اصلاح کرده - در تصام اقدامات خود بهت ضعف اخلاق و عوامل و دیدگاههای سطحی خود شکست خورده و به رواج فحشا کمک کرده است . عدم امنیت برای زنان به خیابان محدود نمیشود . عدم امنیت شغلی یکی دیگر از مصائب زنان ماست . زنان شاغل در سازمانها و ادارات دائما در وحشت از مامورین مخفی رژیم هستند که گاه در قالب بررسی خود و گاه بصورت مراجعه کنندگان عادی به ادارات و سازمانها سر میزنند . کافی است این مسامور کسزانش بدهد که تارموی زنی از زیر روسری پیدا شده یا کسی سیاهی دور چشم یا کمی سرخی روی صورتش چشم میخورد و یاد سر - کار از گرانی شکایت کرده است . همین گزارش کافیست که زنی از کار اخراج شود . در موسسات خصوصی نیز وضع بهتر نیست . شرایط بد اقتصادی این موسسات را آسیب پذیر کرده و زنان در درجه اول در خطر از دست دادن شغل هستند . چون الویت در اخراج زنان را شامل میشود . عبارت دیگر زنان در پرتو جمهوری اسلامی چه در مشاغل دولتی و چه خصوصی باری از ناامنی شغلی را در تمام وقت بر دوش خود دارند که عکس العمل آن به صورت بیماریهای اعصاب و در هم ریختگی های روانی و دردهای موضعی عصبی مطب پزشکان اعصاب و روان را پر - رونق کرده است . عکس العمل این موقعیت در اشتغال در زندگی زنان شوهر دار هم تاثیرگذاشته . زنان شوهر داری که در زندگی زناشویی موفق نبوده اند و در گذشته بد لیسل وسعت بازار اشتغال می توانستند در عرق اندیشمان امید به یافتن شغلی در صورت جدائی را بیروزانده اکنون بکلی امید خود را از دست داده و خود را باخته اند و امید آنند باید در هر شرایطی زندگی بد اقتصادی یا زناشویی خود را تحمل کنند و کمترین امید وصول بیک اشتغال نیم - بند اقتصادی نیز قلب جریحه دارشان را روشن نمیکند . نتیجه اینکه اینگونه زنان بار زندگی زناشویی را بهت حذف امید به زندگی بهتر بسیار سخت از گذشته بسر بردن میکنند . و اگر بر این زمینه ناامیدی موضوعاتسی از قبیل تعطیل دانشگاهها و محدودیت های تحصیلی زنان را هم بیفزاییم ، دستگیرمان مهود که دختران ما علاوه بر آنکه ناگزیرند در دام قوانین ضد زن نظام جمهوری اسلامی که حجاب یکی از جلوه های آن میباشد ، بیوسند ، علاوه بر اینکه از ورزش ، هنر و موسیقی معاشرت های سالم با پسران که لازمه ساخت شخصیت هر انسان سالم میباشد محرومند ، علاوه بر آنکه قید و بند های پدر و مادر بدلیل موقعیت خاص اجتماعی بردست ویای آنسان بیشتر شد ، مجبورند علیرغم سنین پایین و عدم تمایل و آمادگی جسمی و روحی جهت ازدواج بخانه شوهر بروند زیرا این تنها ویگانه راه برای آنان است و از آنجا که ازدواج در ایران امروز مفهوم اقتصادی خود را از دست داده ، این شوهریایی که از سراضطرار انجام میگردد حتی تامین مادری را هم برای دختران جوان ندارد . شوهران امروز مردان بیگاری یکم درآمدی هستند که قادر نیستند هزینه سرسام آور زندگی را تامین کنند و چسبون مسئله یافتن شغل برای زنان بهت شرایط اجتماعی منتفی است ، زن و شوهر انگل خانواده زن یا شوهر میشوند که

بقیه در صفحه بعد

نامه‌ای از زنان ایران

که بیشتر اوقات نقطه عطف و امید آیندشان بوده چند کیمه برنج و چند حلب روغن نصیشان میشود و یک مراسم تشییع جنازه و هفت وجه کنترل شده که میهمان بنیاد شهید هستند که البته شرایط خاص خود را دارد. مادر حق ندارد برای فرزندش آشک بریزد، حق ندارد بی تاب کند باید خود را خوشحال نشان دهد. تبریک دیگران را بخاطر این سعادت! که نصیبتش شده با گذشته روئی پذیرا باشد عکس العمل روانی اینگونه زنان در این موارد رقت انگیز است. و آثار فزاینده سکه قلبی و مغزی و اختلالات روانی و عصبی در اینگونه زنان نشاندهنده ایجاد فاجعه است.

تازه رژیم لطف کرده و به این گونه زنان با اعطای لقب "مادر شهید" چند متر پارچه و جلوآرسفید که در بازار نایاب است بازای کفن فرزندشان میدهد.

زنان میانسال و سالخورده ای که فرزندانشان در خارج از کشور بسر میبرند که یا تحصیل میکنند و یا وحشت اخناق نمی خواهند بایران بازگردند، دل بدستگاه تلفسن و صدای زنگ پستچی بسته اند و عکس فرزندانشان را که در این ۵ سال برای خود مرد یا زنی شده اند در مقابل میکند آرنده و میگردند روز بروز در افسردگی بیشتری فرو میروند وضع مادران زندانیان سیاسی از همه رقت بارتر است. این مادران دردمند ساعتها و شاید روزها در سرسرای طاقت فرسای گرمای کشنده در محوطه ای بی حفاظ در

اطراف زندان اوین و دیگر زندانهای رژیم می بلکند به این امید که خبری از فرزند در بند خود بگیرند. رقتصار مأمورین شکنجه و زندان با این مادران ننگینی است. باید بود و دید که چگونه بافتد اقسامسلسلهای سنگین بعبقربزتاب میشوند و باز از سز ناجاری افتان و خیزان التماس - گمان خود را بدست و پای دوخیمان و قاتلان فرزندانشان می اندازند که بتوانند یک تکه لباس یا مقداری پول و سیگاریان را دروین به آنها برسانند. گاهی بیخبری از فرزند ان زندانی بیچندین ماه میرسد. شاید رنج اینگونه زنان تنها با اندوه مادرانی که روی قبرهای بی نام فرزندان اعدام شده شان بوسه میزنند قابل قیاس باشد.

زنانی هم که فرزندان در فاصله طفولیت و نوجوانی دارند وضعیت بهتری را تجربه نمیکند. آنها شاهد یز سردگی فرزندانشان در بهترین سالهای عمر هستند. فرزندان را در کار دارند که فاقد تفریح، فاقد ورزش، فاقد امید، فاقد شادی و دریک گله فاقد روح هستند. آنها دارند در خانه ها میبوسند و یا اگر بمدرسه میروند در کلاسهای در بر در زیر بماران اید تلوژیکی خاص رژیم گاه تبدیل به جاسوسانی بر غده خانواده خود میگردند.

مادران دردمند که بحکم وظیفه تعلیم و تربیت باید بفرزند ان خود راستگویی و درستی را بیاموزند مجبورند خود نهن دست نخورده فرزندانشان را با دروغ آشنا کنند:

"اگر از تو سوال کردند مادرت نماز میخواند بگو بلی!" اگر پرسیدند مادرت در محام خانوادگی و فامیلی همسم از حجاب استفاده میکند بگو آری. طفل در این میان سرگشته میشود و مادر خجل که چگونه خود دروغ گوئی را بفرزندش میآموزد آنچه در مدرسه با اطاف آموزش داده می شود، آنچنان با آرزوها و امیدها و امیال طبیعی بشری سر حنک دارد که اکثر این کودکان در ۱۲ سالگی افسردگی و بهبت هفتاد ساله ها را دارند.

پایانان داد دیگه شعار ما نیست. با باخون داد با با خون داد. دشمن خیال کرده مانوگ بهاریم اما امام ما گفت ما مرد کارزاریم. اینها نمونه ای از سرودها و

آوازهایی است که حتی کودکان کودستانی ما مجبور به فراگیری آن هستند. این نوجوانان هرگز جوانی نگردند بمعنی رسیدن یسن بلوغ سربازگیری تهدیدشان میکند و اگر دختر باشند تاگزیر خانه شوهر! . . .

بعضی از این بچه ها پیش از بلوغ حزب عملیات آرتیستی جنگی شده و داوطلبانه به جبهه ها میروند روز بروز بزدگی اندوهبار خود خاتمه میدهند. اینها میخواهند هیجانی را که زندگی روزمره فاقد آنست در صحنه های جنگ بدست آورند.

بعضی از نوجوانان نیز از این اسلحه (رفتن به جبهه) برای تحت فشار قرار دادن والدین استفاده می کنند. اخیرا بوسیله فتوای اجازه پدر و مادر برای اعزام بچه ها به جبهه های جنگ از ستون شرایط حذف شده است و دیگر اینکه هیچ داوطلبی حق ندارد پس از اعلام داوطلبی پشیمان شده و استعفا دهد. بنقل از یکی از فرماندهان سپاه " سرباز اسلام استعفاندارد. پس این راهی بی بازگشت بسوی مرگ است. آنچه گذشت فقط گوشه ای از زندگی انباشته از شکنجه و خالی از امید و شادمانی زن امروز ایرانی در قالب مادرو همسر و فرزند است.

آنچه گذشت درد زنان عادی است، درد زنانی که بچه هایشان را جوخه های اعدام رژیم بلعیده، دختران نوجوانشان مورد تجاوزات مکرر عوامل رژیم قتلز اعدام بوده (" تا دختران باکره اعدام نشوند مبارک آرزیده شوند") یا زنان و دخترانی که در زندانهای رژیم در حال مرگ تدریجی هستند گفتنی و تشریح کردنی نیست. باشد آرزوی

که تاریخ این دوران سیاه پرشته تحریر در آید، برده ها از جنایات فرو افتد تا هر قدر تای سیستمی که در پس هر استراتژی یا ایدئولوژی از این رژیم جنایتکار حمایت کرده است، در مقابل چشمان مردم جهان رسوا شود. در آخر

مطلب این نگه امید بخش گفتنی است که: زنان درهم شکسته ایرانی بیش از مردان رنج دیده این کشور با رژیم موجهه و مبارزه میکنند. هر جا که جنگ با رژیم تظارات عینی و جبهی پیدا میکند، زنان آغازگر هستند. زنانی که بسیار صدمه خورده اند و بسیار شکسته شده اند بسختی اما بهر حال روئی پاهای خود ایستاده اند. این شکسته ها اکنون فقط به امید روزی زندگی میکنند که رژیم را ساقط کرده ببینند. در مکالمات روزمره دائما بیکدیگر میگویند: " از زندگی بیزارم، اما آرزو دارم آنگذر زنده بمانم که مرگ این جا نیان را بچشم ببینم. این شکسته ها اکنون با تمام امکانات محدود با رژیم رو برو میشوند.

در صدها در وسایط نقلیه، در ادارات دولتی و در زندانهای رژیم، در مساجد، کتیبه ها، حتی در هنگامیکه میروند تا جنازه یا وصیت نامه فرزندشان را بگیرند، رو برو با رژیم می ستیزند. زنان ایرانی در اوج شکستگی

برچمدار مبارزه ای بی امان هستند و مردان بناچار باید در دوره ای از زمانه چندان دور از آنان پیروی کنند. مبارزه با نظام مردسالاری (که به بهانه مبارزه با امپریالیسم و حفظ ناموس زنان، سیاست سرکوب را روز بروز

تشدید میکند.) بطور طبیعی و بی نیاز از شعارها و تقواهای سازمانهای سیاسی بعهده زنان واگذار شده است. . . . گوئی تقدیر تاریخی زن ایرانی اوزا صدا میزند. . . . و شادمانه باید گفت که زن ایرانی به این تقدیر تاریخی خود جواب مثبت میدهد و از خونین شدن اوزاق این تاریخ باکی ندارد. زندگی در وضع موجود چیزی نیست که بدان افتخار کند! ! . . .

دکتر کشاورز در بحث " حزب توده

نویسندگان محترم پیام آزادی

در پیام آزادی ۱۹ اردیبهشت ۱۳۶۲ زیر عنوان " حزب توده و ما بعد مذاکرات میزگردی را که تشکیل شده بود منتشر نموده اید. پس از خواندن آن تصمیم گرفتم مطالبی را که در صورت شرکت در این میزگرد اظهار میگردم برای شما بنویسم.

الف. قبلا بگویم که تشکیل میزگردها و سمینارها کار بسیار با ارزشی است، به خصوص اگر نسبتا وسیع باشد و اگر بازم چنین اقدامی را در نظر دارید به قول شاعر: نیت خیر مگردان که مبارک فالی است. زیرا این یک نوع تمرین دموکراسی است که ما مهاجرین به آن احتیاج مبرم داریم تا در محیطی آرام با صبر و حوصله حرف دیگران و حتی مخالفین خود را بشنویم، بحث کنیم، انتقاد بشنویم، خود را اصلاح کنیم. البته در صورتیکه راست می گوئیم و به گفته های خود معتقدیم. به ما ایرانیان پس از کودتای سوم اسفند ۱۲۹۹

فرصت تمرین دموکراسی داده نشد و به این علت است که انقلاب پرشکوهر مردم فدائکار ایران به شکست کشانده شد.

اجازه بدهید به طور گذرا بگویم که این توهمین به مردم ایران است که انقلاب را " قتنه خمینی " بنامند. انقلاب ایران انقلابی اصیل بود منتها شاه مخلوع جز آخوندها و خمینی سازمانی یا شخصیت سیاسی مورد اعتمادی را باقی نگذاشته بود که پرچم انقلاب را به دوش بکشد. پرچم انقلاب بر زمین افتاد تا آنرا آخوندها و خمینی به دست گرفتند و انقلاب ایران را به شکست کشانند.

باری چه خوب بود که مردان و سازمانهای سیاسی ایران نیز از پشت درهای بسته بیرون می آمدند و لااقل در مهاجرت که امکان بحث وجود دارد، به میان مهاجرین می آمدند، کفرانسانی شکل میدادند، حرف خود را میزدند و حرف دیگران را می شنیدند و آن دموکراسی را که همه ادعا

دارند در ایران فردا برقرار خواهند کرد، در خارج علسی کنند. درها و پنجره ها را باز کنند که در فضای سیاسی خارج از ایران هوای آزاد وارد شود و همه حرف اکثریت مهاجرین آواره را بشنوند و چه بسا به این ترتیب تشکیل جبهه واحد آزادی مبین لااقل از عناصر ملی و دموکرات و آزادخواه و مترقی میسر گردد.

ب. اگر من میخواهم نظرات خود را درباره " حزب توده و بعد " برایتان بنویسم تا منتشر شود به این جهت است که من در دوران علنی حزب در رهبری حزب توده ایران فعالیت می کردم. شما قطعاً میدانید که من جزو ۵۳ نفر نبودم، به زندان نرفته ام و فقط در سن ۳۴ سالگی از

پشته یز طبابت به حزب توده و مبارزه سیاسی وارد شدم زیرا مانند صدها دانشگاهیان و تحصیلکرده ها و هنرمندان پرگرام و راه حزب توده را به نفع مردم محروم ایران و زحمت کشان مبین ما و استقرار آزادی و دموکراسی میدانستیم. با

اینهمه من که در ماههای اول تشکیل حزب به آن وارد شدم (کارت حزبی من به نمره ۱۵۰ است) از همان ابتدا به علیرتین مقامات رهبری حزب (کمیته مرکزی و هیات اجراییه) چه در کفرانسان اول تهران و چه در دو کنگره ای که حزب داشت انتخاب شدم و بنابراین تا سال ۱۳۲۷ یعنی تیسر اندازی به شاه در ۱۵ بهمن از تمام جریانات علنی حزب اطلاع داشتم و دارم. شما قطعاً میدانید که من در سال

۱۹۵۷ در پلنوم ۴ حزب جنایتها و بلاهاتی را که گروه کابخش و کیانوری بر سر حزب توده و مبین ما آورده بودند بقیه در صفحه بعد

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

در استعفانامه خود در ۲۵ سال پیش فاش کردم و پیش بینی نمودم که کیانوری در فرصتهای دیگر یلاهای دیگری را بر سر حزب و بر سر همین ما و بر سر افراد بیگانه و گولخورده جوان خواهد آورد. (مراجعه شود به: من متهم میکنم کمیته مرکزی حزب توده ایران را و سایر نیشجات من) شما قطعاً میدانید که من در رژیم شاه مخلوع دوبار به اعدام محکوم شدم، در پاریس به دیدن خمینی نرفتم و حتی پس از ۲۲ بهمن (انقلاب) به ایران نیز نرفتم و بیش از ۳۲ سال است که در مهاجرت زندگی میکنم و دقیقه ای از مبارزه علیه رژیم شاه مخلوع و رژیم استبدادی "جمهوری اسلامی" بساز نایستادم و تا امروز راه خود را که راه خدمت به مردم زحمتکش و مردم ایران است تغییر نداده ام. اینک نظرات من:

۱- آقای پدرام به درستی تذکر داده اند که اعترافات سران حزب توده نتیجه شکنجه بوده است. به نظر من در این زمینه همه آنان که به دموکراسی و قانون احترام میگذازند باید بسا صدای بلند بخواهند که محاکمات در محاکم قانونی با حضور هیأت متصفه و وکلای مدافع در محاکم علنی اجرا گردد. (با آنکه گفته های آقایان رامین و بیژن را کاملاً درست میدانم که: کامبخش و کیانوری دست پروردگان رژیم دیکتاتوری استالین بوده اند و مجری عوامل آن رژیم و بنابراین شیوه کار آنان نمیتوانست جز این باشد که بود) به همین مناسبت است که معتقدین به دموکراسی باید حتی برای آنان اجرای کامل قانون و اصول انسانی را بخواهند - حتی درباره امثال کیانوری - و گرنه چه تفاوتی بین ما و آنان خواهد بود.

۲- حمله "جمهوری اسلامی" به حزب توده ایران کاملاً قابل پیش بینی بود و معلوم بود که از رواج نامیوسن خمینی - کیا نوری به طلاق و حشمتانکی خواهد انجامید و سابق ارتجاعی شیخ فضل الله نوری - پدر بزرگ کیانوری که بلندگویان رژیم جمهوری اسلامی در مدح او داد سخن داده اند - کمکی به کیانوری و رهبری حزب توده ایران نخواهد کرد. (رجوع شود به جزوه "جبهه آزادی میهن" نوشته دکتر کشاورز) سرکوب و حشیانه حزب توده ایران دنباله منطقی سرکوب و حشیانه دیگر سازمانهای سیاسی بود که رهبری حزب توده ایران به آن نه تنها اعتراض نکرد بلکه صحنه نیز گذاشت. خمینی و رژیم جمهوری اسلامی با نهایت "زرتنگی" و "زیرکی" آخوندی موفق شدند که همه سازمانهای سیاسی مخالف را به تدریج و یکی پس از دیگری در محیط سکوت و حشمتی رضایت آنهایی که باقی ماندند از بین ببرند. در عین حال این "بحران سازی" و "حادثه آفرینی" چنانکه به درستی تذکر داده شده است به تثبیت موقت رژیم آخوندی کمک کرده است.

۳- درباره دوری رژیم جمهوری اسلامی "از شرق و بلوک شرقی" عقیده دارم تا خمینی زنده است بیشتر امکان دارد که سیاست "نه غربی و نه شرقی" دنبال شود. در حالیکه با دولتهای دیگری که آنان به این دو بلوک تعلق دارند همکاری کند. به نظر من قرائن نشان میدهد که گرجه تمایل به غرب در شرایط امروز ایران در هیأت حاکمه بیشتر شده است ولی تا خمینی زنده است سیاست "نه شرقی نه غربی" ظاهراً حفظ خواهد شد. اما اینکه تعقیب چنین سیاستی در دنیای امروز برای حکومتی که پایگاه مردمی ندارد و بسه تدریج هواداران خود را نیز از دست میدهد و فقط بسا زندان و شکنجه و تیرباران حکومت میکند - برای مدت درازی ممکن نیست، امری است قطعی.

۴- در باره عکس العمل شوروی در برابر سرکوب حزب توده ایران باید به این نکته توجه داشت که این اولین بار

نیست که اتحاد شوروی "احزاب برادر" را زیر تیغ جلابدان رها میسازد و حفظ روابط دیپلماتی و منافع اقتصادی خود را به آنان ترجیح میدهد. مثال فرقه دمو کرات آذربایجان، کمونیست های مصر در زمان ناصر، رهبران اتحادیه کارگران سواد، حزب کمونیست اندونزی و غیره و غیره در اینباره گویاست. برما ایرانیان و بر نسل جوان است که از گذشته پند بگیریم، گذشته را چراغ راه آینده کنند و با طناب هیچ بیگانه ای - این بیگانه هر دولتی باشد به چه نروند و همیشه با مردم خود باشند و از این سرچشمه فیاض فداکاری و از خود گذشتگی قدرت کسب کنند. سرچشمه ای که نمیخشند.

این مسلم است که سرکوب حزب توده ایران را میتوان هدیه ای به امپریالیسم آمریکا شمرد - هدیه ای بسیار گرانبها - زیرا نیاست امروزی آمریکا که با آنکه از نظر اقتصادی بسه ظاهر شکوفا نشان داده میشود گرفتار بحران شدیدی است (با قریب ۱۵۰ میلیون بیکار) - در درجه اول مبارزه شدید با احزاب کمونیست جهان و با نهضت های آزادی بخش کشورهای جهان سوم است. و در داخل آمریکا مبارزه با بحران اقتصادی. این دو ساله و دو هدف همه چیز دیگر را تحت الشعاع قرار داد.

ه- آقای رامین به حق این دو سؤال را مطرح می کنند که باید دید "آیا اصول آن خطی که حزب توده دنبال میکند به نفع زحمتکشان است یا نه؟" و "آیا آنچه تحت عنوان راه رشد غیر سرمایه داری مطرح می شود ب نفع زحمتکشان و رشد جامعه است یا نه؟" در اینباره باید بگویم: الف- همانطور که عده ای از آقایان میزگرد به درستی خاطر نشان کرده اند حزب توده ایران مراحل مختلفی را گذرانده که به نظر من باید در اساس و ابتدا به دو مرحله مشخص و به کلی متمایز و متفاوت تقسیم گردد و بعد هر یک از این دو مرحله را به دوره های مختلف میتوان تقسیم کرد.

۱- دوران فعالیت علنی از ۱۳۲۰ تا ۱۳۲۷ و مرحله دوم دوران غیر قانونی کردن حزب (در نتیجه تیسر اندازی به شاه) یعنی دوران فعالیت مخفی حزب از ۱۵ بهمن ۱۳۲۷ به بعد. این تقسیم بندی اساسی و منطقی را گروه کامبخش - کیانوری هیچوقت قبول نکردند. زیرا چنانکه در "من متهم میکنم..." به تفصیل شرح داده ام کیانوری در تیراندازی به شاه از چهارماه قبل از این عمل (و شاید هم قدری بیشتر از چهارماه قبل از آن) شریک بود، بدون اینکه کوچکترین اطلاعی به کمیته مرکزی حزب در اینباره بدهد. به این مناسبت است که گروه کامبخش - کیانوری همیشه دوران فعالیت حزب را به مراحل دیگری تقسیم میکنند که ساله شرکت کیانوری در تیراندازی به شاه و اهمیتی را که غیر قانونی شدن حزب توده در تاریخ مبارزات این حزب و مردم ایران داراست لوٹ کنند. زیرا گروه کامبخش - کیانوری در دوران فعالیت علنی حزب توده ایران به اشکال میتوانستند جنایاتی را که مرتکب شدند انجام بدهند. "غیر قانونی شدن" حزب دموکراسی حزبی و کنترل افراد حزبی را بوسیله حوزه های حزبی و جلسات بحث و انتقاد عمومی از بین برد و باعث شد که افرادی که مستقلاً در آن زمان فکری کردند به مناسبت محکومیت به اعدام به دستور حزب از ایران خارج و از فعالیت محروم شوند و رهبری حزب به طور انحصاری در اختیار طرفداران گروه کامبخش - کیانوری بیفتد که از دیگران "فعال تر و بسا سواد تر" بودند و میدانستند که چه میخواهند زیرا دستور از بیگانه میگرفتند. (کامبخش را شوروی ها بعد از شکست آذربایجان بلافاصله به شوروی بردند. به نظر من مرحله اول را میتوان به دوره های زیر تقسیم کرد: از

تشکیل حزب تا درخواست نفت از طرف شوروی و وقایع آذربایجان و شکست آذربایجان - از شکست آذربایجان تا انشعاب - از انشعاب تا تیراندازی به شاه و غیر قانونی باید از تیراندازی به شاه تا بر سر کار آمدن حکومت دکتسر و غیره در اینباره گویاست. برما ایرانیان و بر نسل جوان است که از گذشته پند بگیریم، گذشته را چراغ راه آینده کنند و با طناب هیچ بیگانه ای - این بیگانه هر دولتی باشد به چه نروند و همیشه با مردم خود باشند و از این سرچشمه فیاض فداکاری و از خود گذشتگی قدرت کسب کنند. سرچشمه ای که نمیخشند.

این مسلم است که سرکوب حزب توده ایران را میتوان هدیه ای به امپریالیسم آمریکا شمرد - هدیه ای بسیار گرانبها - زیرا نیاست امروزی آمریکا که با آنکه از نظر اقتصادی بسه ظاهر شکوفا نشان داده میشود گرفتار بحران شدیدی است (با قریب ۱۵۰ میلیون بیکار) - در درجه اول مبارزه شدید با احزاب کمونیست جهان و با نهضت های آزادی بخش کشورهای جهان سوم است. و در داخل آمریکا مبارزه با بحران اقتصادی. این دو ساله و دو هدف همه چیز دیگر را تحت الشعاع قرار داد.

ه- آقای رامین به حق این دو سؤال را مطرح می کنند که باید دید "آیا اصول آن خطی که حزب توده دنبال میکند به نفع زحمتکشان است یا نه؟" و "آیا آنچه تحت عنوان راه رشد غیر سرمایه داری مطرح می شود ب نفع زحمتکشان و رشد جامعه است یا نه؟" در اینباره باید بگویم: الف- همانطور که عده ای از آقایان میزگرد به درستی خاطر نشان کرده اند حزب توده ایران مراحل مختلفی را گذرانده که به نظر من باید در اساس و ابتدا به دو مرحله مشخص و به کلی متمایز و متفاوت تقسیم گردد و بعد هر یک از این دو مرحله را به دوره های مختلف میتوان تقسیم کرد.

۱- دوران فعالیت علنی از ۱۳۲۰ تا ۱۳۲۷ و مرحله دوم دوران غیر قانونی کردن حزب (در نتیجه تیسر اندازی به شاه) یعنی دوران فعالیت مخفی حزب از ۱۵ بهمن ۱۳۲۷ به بعد. این تقسیم بندی اساسی و منطقی را گروه کامبخش - کیانوری هیچوقت قبول نکردند. زیرا چنانکه در "من متهم میکنم..." به تفصیل شرح داده ام کیانوری در تیراندازی به شاه از چهارماه قبل از این عمل (و شاید هم قدری بیشتر از چهارماه قبل از آن) شریک بود، بدون اینکه کوچکترین اطلاعی به کمیته مرکزی حزب در اینباره بدهد. به این مناسبت است که گروه کامبخش - کیانوری همیشه دوران فعالیت حزب را به مراحل دیگری تقسیم میکنند که ساله شرکت کیانوری در تیراندازی به شاه و اهمیتی را که غیر قانونی شدن حزب توده در تاریخ مبارزات این حزب و مردم ایران داراست لوٹ کنند. زیرا گروه کامبخش - کیانوری در دوران فعالیت علنی حزب توده ایران به اشکال میتوانستند جنایاتی را که مرتکب شدند انجام بدهند. "غیر قانونی شدن" حزب دموکراسی حزبی و کنترل افراد حزبی را بوسیله حوزه های حزبی و جلسات بحث و انتقاد عمومی از بین برد و باعث شد که افرادی که مستقلاً در آن زمان فکری کردند به مناسبت محکومیت به اعدام به دستور حزب از ایران خارج و از فعالیت محروم شوند و رهبری حزب به طور انحصاری در اختیار طرفداران گروه کامبخش - کیانوری بیفتد که از دیگران "فعال تر و بسا سواد تر" بودند و میدانستند که چه میخواهند زیرا دستور از بیگانه میگرفتند. (کامبخش را شوروی ها بعد از شکست آذربایجان بلافاصله به شوروی بردند. به نظر من مرحله اول را میتوان به دوره های زیر تقسیم کرد: از

تشکیل حزب تا درخواست نفت از طرف شوروی و وقایع آذربایجان و شکست آذربایجان - از شکست آذربایجان تا انشعاب - از انشعاب تا تیراندازی به شاه و غیر قانونی باید از تیراندازی به شاه تا بر سر کار آمدن حکومت دکتسر و غیره در اینباره گویاست. برما ایرانیان و بر نسل جوان است که از گذشته پند بگیریم، گذشته را چراغ راه آینده کنند و با طناب هیچ بیگانه ای - این بیگانه هر دولتی باشد به چه نروند و همیشه با مردم خود باشند و از این سرچشمه فیاض فداکاری و از خود گذشتگی قدرت کسب کنند. سرچشمه ای که نمیخشند.

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

منجلا بآخوندبیم افتاد. میگویند: ظلم در جهان در ابتدا اندک بود، هر که آمد اندکی به آن افزود تا به این پایه رسید. باید گفت انحراف در رهبری حزب توده ایران در ابتدا اندک بود، بتدریج اندک اندک به آن افزوده شد تا به آن پایه رسید که میدانیم و میبینیم. رهبری حزب توده ایران بتدریج راه زحمتکشان ایران را رها کرد و بنفیع سیاست اتحاد شوروی عمل کرد. این تضاد و اختلاف در رهبری حزب هنگامی که قشون شوروی در ایران و مساله "منع مذاکره در باره نفت" در مجلس شورا - دوره ۱۴ مطرح شد، شدت یافت، کاملاً علنی گردید. دکتر رادمش میگوید که نفت را خود ایران میتواند استخراج کند چنانکه راه آهن ساخت. دکتر کشاورز در نطق مفصلی در مجلس گفت که آقایان نمایندگان من کسی را که طرفدار اقامت قشون اجنبی در ایران باشد چنانکه در دفعه قبل هم در مجلس گفتیم آدم بیشراف و پستی میدانم (نمایندگان صحیح است). در حالیکه همان موقع در مجله مردم و در روزنامه حزبی کیانوری و دیگران از "حزیم امنیت" شوروی در ایران و از "منافع مشروع" شوروی و انگلستان و لزوم اقامت قشون بیگانه در ایران و توجیه آن سخن میگفتند و مقاله نوشته اند. واضح است. نه؟؟ (به صورت جلسه ۱۹ مهرماه ۱۳۲۴ مجلس - دوره ۱۴ نگاه کنید)

ت - اما راجع به "راه رشد غیر سرمایه داری" باید بگویم که این "راه" باعث از جنگ دوم جهانی متداول کرده اند و در نوبتجات کلاسیکهای سوسیالیسم مخصوص مارکس و انگلس چنین "راهی" - جز سوسیالیسم - پیش بینی نشده است. سرمایه داری دولتی هم هنوز سرمایه داری است با آنکه بعضیها آنرا مرده گداز تدریجی به سوسیالیسم در نظر گرفته اند. آنچه مسلم است تا کار مزدوری و اقتصاد بازار وجود دارد، صحبت از سوسیالیسم نمیتوان کرد. سرمایه کار مزدوری را به وجود میآورد و تا کار مزدوری وجود دارد، سرمایه داری نیز وجود دارد. مزد و مزدوری و اقتصاد بازار اعلام وجود سرمایه داری هستند. راه رشد غیر سرمایه داری پس از جنگ دوم جهانی اختراع شد برای جلب کشورهای جهان سوم به "اردوگاه سوسیالیسم" و ایجاد یک نوع سرمایه داری دولتی که اقتصاد سنتی این کشورها را مختل کردند، و بدتر از همه یک قشر استفاده جواز کارمندان دولت و حزب واحد در این کشورها به وجود آورد که در تجمل و فراوانی زندگی کنند و جای استعمار طلبان اخراج شده را گرفته اند و فساد و رشوه خواری در میان آنان متداول شده است و البته استعمار نو نیز ایمن فساد را دامن میزند تقویت میکند. در باره "راه رشد غیر سرمایه داری" عقیده من با قسمت زیادی از گفته های آقای پدرام تطبیق میکند.

۱ - آقای رامین به درستی می گوید که حزب توده در آغاز پیدایش خود یک حزب مردمی و دموکرات بود، نه یک حزب کمونیستی. برنامه و اساسنامه حزب، نشریات حزب و روزنامه های حزبی آن زمان نیز این گفته را کاملاً ثابت میکند. حزب توده ایران در ابتدا آن سازمان سیاسی دموکراتیک بود که اوضاع و احوال جهانی و ایران خواهان آن بود. (جنگ جهانی ضد فاشیست از نظر جهانی و سقوط غیر منتظره رژیم دیکتاتوری بدون آنکه مردم در آن شرکت کرده باشند و به عنوان سازمانهای سیاسی یا شخصیت های سیاسی بانجره و قابل اعتماد و با سنت - جز دکتر صدق که در آن موقع سازمان سیاسی ایجاد نکرد و به وکالت مجلس و

روشنگری درباره دخالت بیگانگان در ایران انگفا کرد. رهبری حزب توده به تدریج در سراسری سرسپردگی به بیگانگی غلطید و در دوران علنی فعالیت حزب رهبری حزب در مجموع مستقل بود، گویا اینکه گروه معینی در آن دافعا کوشش داشتند که تصمیمات رهبری در جهت سیاست اتحاد شوروی اخذ شود. این گروه پس از واقعه تیراندازی به شاه در ۱۵ بهمن بر حزب "غیر قانونی" و مخفی مسلط شد و پس از خیانت نسبت به نهضت ملی شدن صنایع نفت ایران بقایای گروه ارانی، یعنی "از اروپا برگشته ها" را به کلی کنار زد (رادمش و اسکندری) جریان فصل این گرایش در "من مضم می کنم... آمده است. این گفته آقای رامین کاملاً درست است که: "... تشکیل دهندگان این حزب در درجه نخست اکثر افراد تحصیل کرده آزاد خواه و روشنفکران مترقی ایران بودند که در اروپا تحصیل کرده بودند و یا در دامان یک خانواده نسبتاً مرفه شهری رشد و تربیت یافته بودند... در اینجا اجازه می خواهم که برای نسل جوان ایران و کک به نوشتن تاریخ مبارزات مردم زحمتکش میهن ما چند نکته را روشن کنم:

الف - در تحلیل و بررسی پدیده ها همیشه باید اوضاع و احوال آن زمان را در نظر گرفت و به علاوه هر پدیده را با تعیین نکات مثبت و منفی آن (یعنی هردو جنبه) قضا و تکرر کرد. مثلاً بدون اینکه فراموش کنیم که رضا شاه را یک دولت بیگانه (انگلستان) برای تامین منافع جهانی و ایرانی امپراطوری خود به سر کار آورد، بدون اینکه فراموش کنیم که در دوران سلطنت رضاشاه آزادی بیان و عقیده و اجتماعات و مذهب و غیره سرکوب شد، دهانها بسته شد، قلم ها شکسته شد، فساد و رشوه خواری و دزدی به تدریج رایج شد، کارهایی نیز انجام گرفت که هر قدر هم ناقص و اجباری، بعد ها میتوانست در خدمت به مردم ایران مورد استفاده قرار گیرد: ایجاد حکومت مرکزی و بازار سرتاسری در ایران، اعزاز قریب هزار محصل به اروپا و به تدریج ایجاد دانشگاه، ساختن راه آهن، کوتاه کردن دست آخوندها از امور کشور، کشف حجاب (اگرچه اجباری و بدون باسواد کردن سریع زنان و مردان). بزرگترین گناه رضا شاه این بود که در با سواد کردن زنان و مردان ایرانی از طرفی و ورود آنان به میدان سیاسی کوتاه و جلوگیری کرد. به این ترتیب نسل جوان سالهای بیست - اخراج رضاشاه از ایران - از هر حیث از نظر سیاسی کاملاً بی اطلاع و بدون رهبران آرموده، بدون سازمانهای سیاسی با سنت بود، تاریخ مبارزات مردم خود را نمی شناخت، رهبری آرموده قابل اعتماد نداشت. رهبران از آسمان نی آینه، در صحنه مبارزات مردمی تربیت میشوند و به صف جلو مردم از طرف مردم فرستاده میشوند. در شهر بیر ۲۰ این حزب بود که مردم و به خصوص جوانان و روشن فکران را به مبارزه سیاسی کشید و آشنا کرد و افکار ترقی خواهانه را به میان مردم برد و حتی مردمی را که در اکثریت خود با ابتدائی ترین کلمات سیاسی آشنائی نداشتند به شرکت در امور کشور خود وادار کرد. کتاب خواندن و بحث کردن را به آنان یاد داد. آیا جوانان امروزی میدانند که اکثر تحصیل کرده ها و متخصصین از اروپا برگشته ایران و فارغ التحصیلان ایرانی نه تنها کلاسیکهای سوسیالیسم را نمی شناختند و نخوانده بودند، بلکه علاقه ای به خواندن و فکر کردن و نتیجه گرفتن نداشتند و غرق در "تلاش معاش" بودند؟ آیا میدانند که در سازمان جوانان حزب توده ایران در سراسر ایران هر هفته یک کتاب بایستی از طرف افراد خوانده شود و در حوزه در باره آن کتاب بحث به عمل آید (کتاب را هر هفته شعبه تعلیمات سازمان معین

میکرد). امروز وضع به طرز دیگری است. دهها، بلکه صد ها هزار جوان ایرانی به خواندن و فکر کردن و بحث کردن عادت کرده اند و به میدان مبارزه سیاسی کشیده شده اند. اگر حزب توده ایران رویه دموکراتیک و مترقی و مستقل آغاز تشکیل حزب را ادامه میداد، ایران امروز وضع دیگری داشت و کودتای علیه دکتر صدق و علیه حکومت قانونی وی موفق نمیشد. حزب توده ایران میتوانست گفته های دکتر صدق را در باره شوروی شعار خود قرار دهد (گفته های مجلس ۱۴ را) و در عین حال این گفته دکتر صدق را که ایران و ایرانی را خوب می شناخت و تحلیل صحیح تری از اوضاع و احوال جهان داشت پیروی کند: "... در هر مملکت احزاب هستند که هر یک پیروی مرام اند. اشتراک برای هر یک از این احزاب یا احزاب سایر ممالک سبب اشتراک سیاست نمی شود. مثل اینکه مرام حزب دموکرات در هر مملکت یکی است ولی سیاست حزب دموکرات در هر مملکت فرق دارد. پس هیچ مانع نیست که از نظر مرامی چند مملکت از طبقه زنجیر حمایت کنند ولی از نظر سیاست شئون ملی خود را حفظ نمایند. تا روزیکه تمام ملل خود را عضو جامعه بشری نمی دانند و تا روزیکه تمام ملل مرام واحدی ندارند و تا وقتی که خج و دخل عالم یکی نشده است، هر مملکت باید از سیاست خاص خود پیروی کند...". (از نطق دکتر صدق در جلسه ۲۸ آذر ۱۳۲۳ در مجلس چهارم).

به خوبی دیده میشود که دکتر صدق از روی تجربه سیاسی تقریباً پنجاه ساله اش لزوم انطباق تئوریهای سیاسی را در شرایط مختلف مکانی و زمانی مملکت درک کرده و بیان می کند و زندگی نشان داد که به آن عمل میکرد و در مبارزه علیه استعمار انگلستان و برای ملی شدن صنایع نفت ایران از آن استفاده کرد، در حالیکه "چپ" ایران از ابتدای مشروطیت به لزوم چنین انطباقی اشاره می کرد ولی به آن عمل نکرد و به همین مناسبت کوچکترین تأثیری بر روی جریانها و وقایع سیاسی عملاً نداشت.

باری جوانها و مردانی که در حزب توده ایران تربیت شدند در هر مقام و در هر سازمان سیاسی از بهترین و برجسته ترین افراد آن شدند. آنان که به راه خود ادامه دادند یعنی به کارگران و دهقانان و زحمتکشان ایران وفادار ماندند نمونه های درخشان از خود گذشتگی و ایمان و پاکدامنی بودند و از همه چیز چشم پوشیدند و چه بسا جان شیرین را نیز با سر بلندی فدا کردند. آنانکه به دشمنان ایران پیوستند، چه در جمع آوری ثروت و چه در نیل به مقام از دیگران بیشتر بودند. به گروهها و سازمانهای ایرانیان در مهاجرت نگاه کنید، خواهید دید که گردانندگان واقعی سازمانها و جراید آنان در حزب توده ایران تربیت یافته اند. نه از آنجهت که حزب توده ایران مثلاً آنرا سلطنت طلب تربیت کرد، بلکه از آنجهت که متد کار سیاسی و اصول عام را به آنان آموخت و آنان از این اصول و متد در خدمت به دیگران استفاده کردند. همه میدانند که بعضی از دست اندرکاران رژیم شاه مخلوع نیز از این دزدان بودند که چون با چراغ آمدند گزیده ترکالا بردند. اینان راه خدمت به مردم را ترک کردند و به "تلاش معاش" پرداختند. این گناه را نباید به پای حزب توده ایران نوشت که باینان مبارزه سیاسی و سازماندهی را آموخت. این گناه حزب توده نیز نبود که بعضی از سرسپردگان به بیگانه خود را به رهبری رسانند و این حزب را که روزی "چشم و چراغ" مبارزان خاور میانه بود به این خفت و خواری کشانند تا آنجا که کسانی که همه میدانند که مزدوران و عوامل آمریکا و انگلستان بودند و از راه دزدی و رشوه خواری و دزدی خزانه مردمی که بقیه در صفحه بعد

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

فرزند انسان نان نداشتند به آلف و الوف رسیدند به خود اجازه میدهند که به حزب توده و به "چپ ها" در جرایم مزدورشان که با پول بیگانگان اداره میشود فحاشی کنند ، حزبی که اکثریت افراد آن از کشوری و لشکری از بهترین و پاکدامن ترین مردان و افسران ایران بودند و حتی دشمنان آنان به صفات عالیه انسانی آنان اعتراف میکنند ، مردانی که همیشه به زندگی ساده و گاهی فقیرانه خود (یا وجود مقامات موثر اجتماعی و دولتی) قناعت کردند و هرچه را که داشتند به حزب میدادند ، چرا در میان آنان که به راه حزب توده وفادار ماندند و الوده نشدند یک هئیر یزدانی ، یک شریف امامی ، یک بیوک صابر ، یک شعبان بی - مخ (تاج بخش) و امثال اینها که مسئولین واقعی تسلط رژیم آخوندی بر ایرانیان اند ، نمی توان نشان داد ؟ چرا در میان آنانکه در مهاجرت هنوز گداخته تسلط رژیم سلطنت را که پایه های اثر در بالا نام بردم و در اطراف فرزند شاه مخلوع و پدرش یک دکتر صدق ، یک نریمان ، یک اللهیار صالح ، یک پروین گنابادی ، یک شهاب فردوس ، یک سیاهک ، یک روزبه ، یک میثری ، یک محمدی ، یک شوشتری ، یک سالخانیان ، یک ارانی ، یک یبیزن جزینی ، یک سعید سلطانیور ، یک گلکسرخ ، یک خیابانی ، یک ریعی ، یک مرتضی کیوان ، یک کلای ، یک وکیلی (و اگر بخواهم ادامه بدهم باید ساعتها بنویسم) که همه در محل خود "گل سرسید" زنان و مردان کشوری و لشکری ایران بودند ، یافت نمیشود ؟ چرا این سازمانها حتی پنج نفر از همسران خود را به مهاجرین در جرایم خود معرفی نمیکند ؟ چرا نمی گویند که "مشاورین" فرزند شاه مخلوع چه کسانی هستند ؟

باری همانطور که آقای رامین در میزگرد به درستی گفته است " . . . حزب توده ایران در ایام اولیه فعالیت خود حامل پیام آزادی و دموکراسی ایران بود ، چه از مواضع ضد فاشیستی و ضد استبدادی در زیر پرچم دموکراسی شروع به فعالیت کرده بود . . . " و به این علت بود که گروه کامبخش دخالت دستگاه استالین به روحیه میهن پرستی بخش بزرگی از آرتاشیز و کیانوری و دیگر همراهانشان که از مکتب شوروی آمده بودند " توانستند بسیاری از روشنفکران دموکرات و ضد فاشیست ایران را - که برخی از آنها به علت ضد فاشیست بودن خود ، تمایلات نسبی به سیاست ضد فاشیستی شوروی خود با سؤ استفاده از خواست دموکراتیک مردم آذربایجان و جاذبه های انقلاب اکبر داشتند ، به دور یک گرایش متمایل به شوروی جمع آوری کنند . . . "

ب- باید به این نکته توجه داشت که پس از اخراج رضا شاه از ایران که نه به وسیله جنبش انقلابی مردم ، بلکه به وسیله قشون اشغالی متفقین صورت گرفت - یک آزادی نسبی و یک فضای باز پدیدار شد که در نتیجه آن یک جنبش وسیع مردمی علیه دیکتاتوری و استبداد و فساد و سیاست استعماری انگلستان و سرکوب آزادیها ، بوجود آمد که سازمان نداشت و عده ای از ۳۰ نفر گروه دکتارانی - که در مکتب اروپا و نه در مکتب شوروی تربیت شده بودند - توانستند سازمان جواب ده خواستهای این جنبش وسیع " مردمی و دموکراتیک" را ایجاد نمایند ، و این سازمان حزب توده ایران بود که بسرعت در حزب و در اتحادیه و در سازمان جوانان و غیره پیش از پانصد هزار نفر در سراسر ایران سازمان داد . نباید فراموش کرد در تمام دوران فعالیت علنی حزب توده سازمان های بسیاری مانند قایح از زمین سیاسی ایران روئیدند و محو بود که شوروی به صورت علنی و دخالت رسمی در امور حزب شدند ، ولی حزب توده ایران پایدار ماند . حتی تا امروز نیز در ایران هیچ سازمانی با آنهمه وسعت و آنچنان سازمان های جنبی ظاهر نشده است . به نظر میرسد دکتر صدق نیز

که ایران را بهتر میشناخت و چنانکه در بالا گفتم به دیالکتیک تاریخ از روی تجربه آشنا بود - یک سازمان ملی سیاسی تشکیل میداد ، قسمت زیادی از این جنبش وسیع مردمی را در آن روزها به خود و سازمان خود جلب میکرد .

پ- پس از آنکه فراکسیون کامبخش - کیانوری رهبری حزب را در دست گرفت ، افراد این گروه گاهی عوض میشدند یا جا عوض میکردند و یا افراد تازه ای به آنان می پیوستند ولی ماهیت فراکسیون و گروه و ماهیت و دستگی در داخل حزب تغییر نمی کرد تا آنکه به تدریج به هدف خود که در دست گرفتن انحصاری حزب و حزب را در خدمت سیاست بیگانه (شوروی) گذاشتن بود ، رسیدند . همانطور که آقای رامین به درستی تذکر داد " جاذبه های انقلاب اکبر" عده ای از روشنفکران ایران را به دور یک گرایش متمایل به شوروی جمع آوری کرد و باید اضافه کرد که مردان سیاسی خوشنامی که مورد اعتماد مردم ایران نیز بودند به انقلاب اکبر و شوروی با نظر علاقه و احترام می نگریستند ، از قبیل مستوفی المعالم ، دکتر صدق ، سلیمان محسن اسکندری (معروف به سلیمان میرزا) که در دوران خود از وکلای مبارز دوره های اول مجلس شورای ملی بود .

شعرای بزرگی مانند ملک الشعرای بهار ، عارف ، عشقی ، نسیم شمال - که در میان مردم ایران معروف بودند - نیز از این جمله بودند و از لنین و انقلاب اکبر تعریف ها کرده اند (هنوز رژیم استبدادی استالین در شوروی مستقر نشده بود) .

حتی سید ضیاء الدین مداح قرارداد ۱۹۱۹ و همراه رضا خان میریج در کودتای ۳ اسفند ۱۲۹۹ در مجلس چهاردهم خطاب به دکتر صدق فریاد کشید که " آقا افتخار امضای قرارداد ۱۹۲۰ با اتحاد شوروی از آن من است" با این وصف چگونه میتوان جوانان آن زمان را که با نیتی پاک و برای خدمت به مردم زحمتکش میهن خود به حزب توده رو آورده بودند و به اتحاد شوروی عقیده داشتند ، مقرر شعرد ؟

۷- در پیام آزادی شماره ۱۹ ، ص ۵ ستون وسط آقای به فعالیت کرده بود . . . " و به این علت بود که گروه کامبخش دخالت دستگاه استالین به روحیه میهن پرستی بخش بزرگی از روشنفکران حزب لطمه وارد می آید و نتیجه اش جریان خلیل فاشیست ایران را - که برخی از آنها به علت ضد فاشیست بودن خود ، تمایلات نسبی به سیاست ضد فاشیستی شوروی خود با سؤ استفاده از خواست دموکراتیک مردم آذربایجان و جاذبه های انقلاب اکبر داشتند ، به دور یک گرایش متمایل به شوروی جمع آوری کنند . . . "

ب- باید به این نکته توجه داشت که پس از اخراج رضا شاه از ایران که نه به وسیله جنبش انقلابی مردم ، بلکه به وسیله قشون اشغالی متفقین صورت گرفت - یک آزادی نسبی و یک فضای باز پدیدار شد که در نتیجه آن یک جنبش وسیع مردمی علیه دیکتاتوری و استبداد و فساد و سیاست استعماری انگلستان و سرکوب آزادیها ، بوجود آمد که سازمان نداشت و عده ای از ۳۰ نفر گروه دکتارانی - که در مکتب اروپا و نه در مکتب شوروی تربیت شده بودند - توانستند سازمان جواب ده خواستهای این جنبش وسیع " مردمی و دموکراتیک" را ایجاد نمایند ، و این سازمان حزب توده ایران بود که بسرعت در حزب و در اتحادیه و در سازمان جوانان و غیره پیش از پانصد هزار نفر در سراسر ایران سازمان داد . نباید فراموش کرد در تمام دوران فعالیت علنی حزب توده سازمان های بسیاری مانند قایح از زمین سیاسی ایران روئیدند و محو بود که شوروی به صورت علنی و دخالت رسمی در امور حزب شدند ، ولی حزب توده ایران پایدار ماند . حتی تا امروز نیز در ایران هیچ سازمانی با آنهمه وسعت و آنچنان سازمان های جنبی ظاهر نشده است . به نظر میرسد دکتر صدق نیز

درست است ولی از نظر تاریخی نکاتی وجود دارد که بسه نظر من باید به آن دقت بیشتری کرد تا واقعیت آنچنان که بوده و هست نمایان گردد :

الف - وقایع آذربایجان بدون اطلاع کمیته مرکزی شروع نشد و بدون اطلاع کمیته مرکزی و رهبری حزب خانه یافت ، رهبری حزب از آن اطلاع نداشت ولی با دقت در رابطه کام بخش با رهبران آذربایجان در یکسانی که این جریان طول کشید میتوان تصور کرد که کام بخش از آن اطلاع داشت و شاید برادر زن و همکار نزدیک او کیانوری هم وجه بسا آیند و به دستور باقراف در انحراف نهضت دموکراتیک مردم آذربایجان و سوق آن به جانب شوروی دست داشتند .

ب- وقایع آذربایجان ۲۱ آذر ۱۳۲۴ شروع شد و ۲۱ آذر ۱۳۲۵ خاتمه یافت .

پ- کام بخش غروب ۲۱ آذر ناپدید شد و به نظر میرسد که شورویها که او را به ایران فرستاده بودند (در ۱۹۴۳) او را از ایران برای رها کردن از خطر احتمالی به باکو بردند و بنا براین در زمان انشعاب و بعد از آن در ۱۵ بهمن و تیسر اندازی به شاه در ایران نبود .

ت- انشعاب اول در حزب (انشعاب ملکی و یارانانش در ۱۳ دی ۱۳۲۶ صورت گرفت ، یعنی ۱۳ ماه بعد از شکست آذربایجان .

ث- ملکی در ماههای اول وقایع آذربایجان به همراه امیر خیری به تبریز رفت ، امیر خیری موافق برگشت ولی ملکی ناراضی . یکی از ایرادات ملکی این بود که در اطاق یکی از سازمانهای فرقه دموکرات آذربایجان عکس استالین به دیوار بود . ملکی به حق میگفت که می بایستی عکس ستارخان و خیابانی را در آن اطاق به دیوار نصب کنند .

ج- از افراد رهبری حزب ایچ اسکندری نیز در موقع شکست آذربایجان و انشعاب در ایران نبود . او به نمایندگی اتحادیه از ایران به پاریس رفته بود و دیگر تا انقلاب به ایران باز نگشت .

چ- خوب به خاطر دارم که نامه اعلام انشعاب به کمیته مرکزی را مهندس زنجانی و محمد علی جواهری غروب ۱۲ دی ۱۳۲۶ در منزل به من دادند که به کمیته مرکزی تسلیم کنم زیرا دبیر حزب ، دکتر رادمنش پس از خروج از بیمارستان (به علت بیماری ریوی) به دستور طبیب معالج به فشم برای گذراندن دوران نقاهت رفته بود و آنان از اعضای هیات اجراییه موقت فقط مرا در مطب من یافتند .

ح- برای آنکه مانند همیشه جانب انصاف و وجدان را نگاه دارم باید بگویم که لازم میدانم که به روزنامه های حزبی آن زمان و جرایم دیگر مراجعه کرد و پس از آن در باره رویه ملکی تا انشعاب اظهار نظر نمود و من این روزنامه ها را در اختیار ندارم و اظهار نظر بدون مدرک را نادرست میدانم ، ولی به خاطر دارم که ملکی در این دوران در روزنامه های حزبی مقالاتی نوشته است .

خ- در کنگره اول - ۱۹۴۳ - گروه " جوانها" (طبری ، کیانوری ، فروتن ، نوشین ، آرتاشیز (اردشیر) ، قاسمی ، خامه ای و دیگران) کوشش کردند که ملکی به عضویت کمیته مرکزی حزب انتخاب شود ولی نشد . به نظر میرسد که انسان میخواستند در مقابل ایچ اسکندری و رادمنش و گروه و وابسته به آنان یکی از همکاران قدیم دکتارانی را علم کنند . باید یادآور شوم که ملکی در ابتدای تشکیل حزب حاضر نبود و فقط دو سال بعد نوشین و طبری و بهرامی به سرقست او رفتند و او را راضی کردند که به حزب وارد شود . در کنگره اول حزب ، ملکی به عضویت کمیسیون تفتیش مرکزی انتخاب شد . از کنگره اول به بعد تظاهرات علیه کمیته مرکزی در بقیه در صفحه بعد

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

بین "جوانان" - که بعضی از آنها مانند آرتاشز و بهرامی جوان هم نبودند - شروع شد و پس از شکست آذربایجان شدت یافت. در این موقع کمیته مرکزی تصمیم گرفت جلسه ای مرکب از: کمیته مرکزی و کمیسیون تفتیش مرکزی و سه نفر نماینده از کمیته ایالتی تهران و دو نماینده از کمیته تفتیش ایالتی تهران "برای رفع بحران در حزب" تشکیل دهد. دو باره در بین رهبران از زندان آزاد شده دو دسته گی شروع شد و ناچار به صالحه شدند و باهم کنار آمدند. یعنی در این جلسه رهبری جدیدی به نام "هیأت اجرائیه موقت" مرکب از ۱۱ نفر "انتخاب" شدند با دو دبیر (از هر دسته یکی) با تاکید بر اینکه اسناد حزبی به شرطی دارای اعتبارند که امضای هر دو دبیر را داشته باشند (حتی کارتهای عضویت) را در منش و ملکی دبیران حزب شدند. این جلسه در منزل نوشین - در خیابان ویلا - انتهای شمالی خیابان فردوسی تشکیل شد و یک بعد از ظهر طول کشید (زیرا خط-دستیگری دسته جمعی رهبری حزب به مناسبت شکست آذربایجان هنوز وجود داشت). اعضای هیأت اجرائیه موقت عبارت بودند از: دکتر رادمنش، خلیل ملکی، طبرسی، دکتر فروتن، دکتر کشاورز، نوشین، بقراطی، دکتر یزدی، دکتر کیانوری، احمد قاسمی. در همین جلسه کمیسیونی برای تصفیه حزب از عناصر نامطلوب تشکیل شد که کار مهمی انجام نداد. گروه "جوانها" نتوانستند ملکی را مورد استفاده قرار دهند. ملکی از سیاست دفاع از منافع شوروی دفاع نکرد و برعکس گفت که حزب باید به شوروی و به انگلستان به یک چشم نگاه کند. در نتیجه گروه کامبخش-کیانوری به تدریج از دوستان به دشمنان سرسخت ملکی تبدیل شدند. گروه جوانان به تدریج مجزا شد و نتوانست اکثریت افراد حزب را به خود جلب کند و بنابراین کار به انشعاب کشید. هیچکس از اعضای کمیته مرکزی و هیأت اجرائیه موقت به ملکی نسبیست و اعلامیه انشعاب را امضاء نکرد. ملکی به درستی در دادرسی ارتش سالها بعد به این نکته اشاره کرد که عده ای تا شب انشعاب یا او بودند ولی شب انشعاب او را تنها گذاشتند: اینان طبرسی، نوشین، فروتن، کیانوری، قاسمی که اگر با ملکی میرفتند اکثریت هیأت اجرائیه موقت بودند نه اکثریت کمیته مرکزی (زیرا از این عده فقط طبرسی در کنگره اول حزب به کمیته مرکزی انتخاب شده بودند و بقیه اعضا کمیته مرکزی نبودند. اشخاصی که در بالا نام بردم غروب ۱۲ دی از امضاء اعلامیه انشعاب خودداری کرده بودند در حالیکه غروب ۱۴ دی (دو روز بعد) رادپسوی شوروی راجع به انشعاب صحبت کرد و آنرا محکوم کرد. (در بعضی مدارک گفتار رادپسوی راجع به انشعاب را در تاریخ ۲۷ دی نوشته اند.) اینان فهمیده بودند که اکثریت قاطع افراد حزب و به خصوص کارگران به دنبال انشعابین نخواهند رفت. به این ترتیب اعلامیه انشعاب روز ۱۳ دی صبح با امضای عده ای - اگر اشتباه نکنم - کمتر از ۱۵ نفر منتشر شد (به هر حال عده بسیار کم بود). اینان که انور خاها ای، مهندس زنجانی، محمد علی جواهری، حسین ملک، مهندس ناصحی، محمد سالم محمد امین محمدی، جلال آل احمد، محبوب عظیمی و خود ملکی و شاید چند نفر دیگر بودند که من به خاطر ندارم تشکیل "جمعیت سوسیالیست توده ایران" را اعلام کردند. چند روز بعد چند نفر از انشعابین به حزب برگشتند، از جمله محمد علی جواهری.

انشعابین مانند خود ملکی مردانی مومن به سوسیالیسم درستکار، مردم دوست و تحصیل کرده بودند، با آنکه

اشتیاهاتی نیز داشتند. کیست که کار بکند و اشتباهی نداشته باشد؟

در اعلامیه "جمعیت سوسیالیست توده ایران" انشعابین از جمله نوشته شده بود که: "... جمعیت سوسیالیست توده ایران خود را ادامه دهنده جریان حزب توده ایران میداند، بدین معنا که همان ایدئولوژی، همان اصول و همان هدفها را دارد و در راه تحقق یافتن آنها فعالیت می کند. ... جمعیت سوسیالیست ایران برای احتراز از هر نوع تزلزل یا ایجاد اشتباهات تاکیکی منطق فلسفی و اجتماعی سوسیالیسم علمی را به عنوان راهنمای خویش می پذیرد. ... ما خود را حامی منافع طبقه کارگر و دیگر طبقات زحمتکش مخصوصا دهقانان میدانیم و در عین حال در مقابل سرمایه داران انحصار طلب و بزرگ خارجی از صنایع ملی داخلی ورشد و توسعه آن پشتیبانی میکنیم. ... باید گفت که خلیل ملکی به آنچه در اعلامیه بالا نوشته بود تا آخر وفا دار ماند و بهمین سبب زندانی شد.

هیأت اجرائیه موقت پس از دریافت اخطار به انشعاب اعلامیه ای خطاب به اعضای حزب صادر کرد و از انشعاب اظهار تعجب و تاسف کرد و انشعاب کنندگان را با لحن ملایم به مراجعت به حزب دعوت کرد. ده نفر بقیه اعضای "هیأت اجرائیه موقت" به غیر از ملکی این اعلامیه را امضاء و منتشر کردند.

در تاریخ ۲ بهمن ۱۳۲۶ در فوق العاده "قیام شرق" انحلال "جمعیت سوسیالیست توده ایران" به شرح زیر اعلام شد: "عده معدودی از رهبران حزب توده که زمینه بی اندازه مساعدی برای پیشرفت "جمعیت سوسیالیست توده" را پیش بینی می نمودند از روی لجابت و عناد ناشی از خود خواهی و ایراد، تهمت و افترا می خواستند مسارا و ادار به مبارزه با حزب یا رهبری حزب نمایند. به دلایلی که در اعلامیه ذکر شده و برای اجتناب از مبارزه ای که موجب تضعیف نهفت میشود مطابق پیشنهاد آقای خلیل ملکی و تصویب آن از طرف فعالین از تشکیل "جمعیت سوسیالیست توده ایران" انصراف حاصل شد. ما تمام آزادی خواهان و کسانی را که به ما پیوسته اند و یا در شرف پیوستن بودند دعوت میکنیم که در حزب توده ایران حلقه زنند و از هر نوع تشمت و اختلاف صرف نظر و جلوگیری نموده و مبارزه پر افتخار حزب را کاملتر از گذشته ادامه دهند. ... به نظر میرسد که مقصود از عده معدودی از رهبران حزب توده که ... از روی لجابت و عناد ناشی از خود خواهی و ایراد تهمت و افترا می خواستند "آنانرا" و ادار به مبارزه با حزب یا رهبران حزب نمایند "آن رفیقان نیمه راهی است که تا شب انشعاب به خلیل ملکی قول همکاری داده بودند و او را تنها گذاشتند.

۷- طالبی که آقای رامین در باره "کنفدراسیون و حزب توده" گفته اند تحلیل درستی است. در باره "اتحاد شوروی و حزب توده" باید گفت که پروسه تبدیل علاقه و اعتقاد حزب توده و رهبری آن به اطاعت از دستورات شوروی به تدریج انجام گرفت و به خصوص پس از تیراندازی به شاه و غیر قانونی شدن حزب و استقرار رژیم استالینی کیانوری و یارانش در دوران اختناق حزب آخرین ضربه را به استقلال رهبری حزب زد. گروه کیانوری و فروتن و قاسمی و مریم فیروز که قریبی (دبیر کمیته ایالتی تهران) را نیز به علی که از گفتن آن شرم دارم - همراه کرده بودند (قریبی که معلوم شد از جاسوسان ساواک بود) در هیأت اجرائیه مقیم ایران اکثریت داشتند ولی از دیگران "فصال تر" و "پاسواد تر" بودند و همیشه چند جلد کتاب لنین و استالین را (به گفته دیگر اعضا هیأت اجرائیه) برای نقل

قول و توجیه تصمیمات و نظریات خود زیر بغل داشتند و در جلسات آن از استفاده میکردند. ناچار برای روشن شدن حقایق بگویم که نبودن دکتر رادمنش، ایرج اسکندری و من در ایران - به علت صدور حکم اعدام برای ما، پس از ۱۵ بهمن ۱۳۲۷، سه نفری که از نزدیک با دکتر صدق هم کاری میکردیم و در حزب شناخته شده تر از دیگران بودیم و با چپ رویها همیشه مخالف بودیم نیز "صعود" گروه کیانوری را در حزب تسهیل کرد. مطابق گفته رادمنش در جلسه افراد کمیته مرکزی استالین با مراجعت رهبران حزب به ایران مخالفت کرد.

۸- پلنوم چهارم کمیته مرکزی در مسکونه در نتیجه فشار مسئولین روابط خارجی حزب کمونیست شوروی بلکه در اشر فشار شدید کادرها و افراد با ایمان حزب در مهاجرت و به خصوص عده ای از افسران تشکیل شد. از عجایب غیر منتظره که در ایران ممکن نبود باور کنیم، این بود که در شوروی حزب و ما حق هیچ نوع فعالیت سیاسی را بسر برای ادامه آنچه که در ایران شروع کرده بودیم نداشتیم و حتی ما را مجبور کردند که نام فامیل خود را عوض کنیم و مثلا من به نام دکتر فرید و رادمنش به نام دکتر رام و طبرسی به نام شاد و غیره و غیره در شوروی زندگی و هر یک به کار فنی خسود مشغول باشیم و - در کف شیر تر خونخواره ای - غیر تسلیم و رضا چاره ای نبود. ما و کادرها و افسران حزبی که در راه عقیده و ایمان خود همه چیز را از دست داده بودیم حاج و واج به هم نگاه میکردیم و در پی چاره اندیشی بودیم تا بالاخره کادرها باعث شدند که پلنوم چهارم تشکیل شود که این خود داستان مفصلی است که در "من متهم میکنم" ... نوشته ام که چگونه داشت کار حزب به انشعاب می کشید و چگونه باز دو دسته رهبری با یکدیگر آشتی کردند و رهبری را بین خود نصف کردند.

اما در باره اینکه کام بخش سرهنگ ارتش شوروی بود من چیزی تشنیده ام و چیزی ندیده ام که این مطلب را تایید کند. برعکس کرا را شنیده ام که غلام یحیی (دانشمن) در جوانی عضو سازمان جوانان شوروی بود، افسر و سرهنگ شوروی بود و در زمره مهاجرین ایرانی قبل از جنگ به ایران برگشته بود. من خوب به یاد دارم که در کنگره اول حزب او نطقی به زبان آذربایجانی ایراد کرد (بدون نوشته) که بیش از نیم ساعت طول کشید و بقدری مسائل را روشن می کرد که باعث تعجب من شد (باید بگویم که من زبان آذربایجانی را میدانم). پرسیدم ناطق کیست؟ گفتند دهقانی از اهل سراب است که از طرف حوزه دهقانی سراب به نمایندگی کنگره انتخاب شده است. باید اقرار کنم که غلام یحیی آنروز از درها و گرفتاریهای مردم آذربایجان به مراتب بیش از من اطلاع داشت.

۹- در باره "سوسیالیسم و حزب توده" گفته آقای رامین درست است ولی به نظر من باید به نکات زیر توجه داشت: در باره کام بخش باید گفت که پروسه سرسپردگی او به رژیم استالین - برپا - با قراوف به نظر من قاعدتا تدریجی انجام گرفت. او در کودکی به روسیه تزاری فرستاده شده بود و در آنجا تحصیل کرد و پس از انقلاب اکثریت به ایران آمد و بنابراین روسی را بسیار خوب میدانست و در زمان رضاشاه برای تحصیل خلبانی و مکانیک هواپیما دوباره به روسیه فرستاده شد. او مردی "تودار" پنهان کار و جباه طلب بود. از نظر انسانی به مراتب از کیانوری بهتر بود و شاید جاه طلبی او را به آنجا رساند که راه برگشت نداشت. نمیدانم، اما کیانوری مردی جاه طلب، آواتوریست، عصبی مزاج و سطحی است.

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

ولی اکثریت قاطع افراد و کادرها و حتی بعضی از افراد رهبری حزب توده واقعا به سوسیالیسم انسانی - که باید دموکراتیک باشد نه دیکتاتوری - اعتقاد داشتند و اتحاد شوروی را یک کشور سوسیالیستی میدانستند و عده ای هنوز هم می دانند . اینها همه چیز خود را - و گاهی جان خود را نیز فدای عقیده خود کردند . در حزب توده ایران " نان و حلوا پختن نمی کردند " و باید گفت در ایران امروز نیز نمیکنند .

نصیب اعضا " حزب توده همیشه زندان و شکنجه و تیرباران بود . آنها که وجدان و شرف و انصاف دارند نباید ایسن تکه را فراموش کنند . من وظیفه خود میدانم که برای ثبت در تاریخ و برای هشجاری و روشنگری جوانان میهنم حقایق را بنویسم . این خدمتی است که در شرایط امروز میتوانم انجام دهم .

در باره این گفته آقای رامین که " حزب توده هرگز به دنبال شعار سوسیالیسم و تحقق آن در جامعه ایران نبود " توضیحی لازم است . اولاً اینکه عده ای از رهبران حزب (۳) و بعد ها به تدریج عده زیادی از روشنفکران حزب در نتیجه مطالعه و فکر به سوسیالیسم ایمان داشتند و به درستی فهمیده بودند که سوسیالیسم را در یک کشور عقب مانده که در آن حتی هنوز رژیم فئودالی و قبل از فئودالی از بیسن نرفته است ، نمی توان ساخت . و فهمیده بودند که وظیفه سوسیالیست های ایران مبارزه برای دموکراسی ، علیه استعمار و استبداد ، مبارزه برای تأمین نان و بهداشت و کار و مدرسه برای همه است . البته از طرف دیگر بنسبیت تصور ناصحیحی که از شوروی داشتند خطاهای نیز مرتکب شدند که باید در قضاوت این خطاها جانب انصاف و حقیقت را نگاه داشت .

ثانیاً اینکه این گفته آقای رامین کاملاً در باره رهبری حزب توده ایران از پس از ۱۵ بهمن ۱۳۲۷ ، یعنی دوران اختفا حزب صحیح است ، زیرا پرورسه تشکیل و رشد حزب توده پرورسه بغرنجی است و باید بیطرفانه و منصفانه قضاوت شود و وضع طبقاتی ، سنن ، آداب و فرهنگ و مختلف بودن اقوام ایرانی سرزمین ما در زمان تشکیل حزب توده ایران در نظر گرفته شود . در چنین صورتی میتوان گفت که رهبری آن روز حزب توده به بطور کلی اوضاع ایران را درست میدید ، بر نامه نسبتاً صحیحی داشت و اکثریت صدها هزار اعضا و هواداران حزب این برنامه را می فهمیدند و قبول داشتند و برای عمل کردن آن از جان و دل کوشش داشتند . در دوران مخفی فعالیت حزب برای گروه کیانوری که رهبری حزب را عملاً به طور انحصاری در دست داشت و تمایلات خود را به دیگر اعضا هیات اجرائیه و حزب دیکته میکردند یا می قبولاندند - دیگر به تدریج ایران و منافع زحمتکشان آن تحت الشعاع منافع اتحاد شوروی قرار می گرفت .

۱۰ - آقای پدram به درستی سئوال میکند : " آیا حزب توده ایران یک سازمان جاسوسی برای شوروی بود ؟ و افراد آن به مثابه جاسوسان مزدوری از شوروی تبعیت می کنند که در ازای پول و وعده هرچه را شوروی میخواهد عمل میکنند یا اینکه تبعیت آنها از شوروی بخشی از تفسیر ویژه آنها از سوسیالیسم است ؟ به یاد آمد که لاهوتی شعری دارد که در باره یک مرد که او را ژاندارم ها به تهران بصرای زندانی کردن می برند ساخته و اینطور شروع میشود :

سوریش تراشیده و رخساری زرد - زرد و باریک چو نی ، بر مسیر جاده ری میرفت و تندتر از ژاندارمها حرکت میکرد . ژاندارمها با یکدیگر میگفتند که می گویند این مرد راهزن خازنکای است و غیره و یکی از ژاندارمها از او می پرسد :

تو مگر عاشق حبس و کتک و تبعیدی ؟ و اوجواب میدهد که تو تند تر از من می رفتی اگر می فهمیدی . من کارگرم از خانواده فقیر ، فرزندان ما کارگران نان ندارند ، به مدرسه نمی روند ، از بی طبیی و بی داروئی مثل برگ خزان زرد می شوند و می میرند و غیره و غیره . اکثریت قاطع توده ها به مناسبت انسان بودن و اعتقاد به اینکه بنی آدم اعضای یکدیگرند . . . عاشق حبس و کتک و تبعید بودند و بسیاری از آنان هنوز هم هستند . متأسفانه آنانرا به بیراهه کشاندند و برگشتن و روی دهها سال عمر خط کشیدن و به واقفیات تسلیم شدن کار آسانی نیست و باید منصفانه آنانرا فهمید و آنانرا درک کرد . مگر میتوان گفت که کشورها و لشکرها - افسران حزب توده ایران نمیدانستند که چه در انتظار آنهاست ؟ آنان در راه بیدار کردن و خدمت به کارگران و دهقانان و روشنفکران زحمتکش ایران عاشق حبس و کتک و تبعید و حتی تیرباران بودند و این را نشان دادند . آقای رامین که من متأسفانه او و دیگر آقایان میگردانند و ام و نمی شناسم درست می گوید که " توده اینها عشق کسور به یک برداشت داشتند و عده ای زیادی از آنها هنوز هم دارند . " آیا به آذین را که نویسنده مشهوری بود و هست میتوان جاسوس مزدور و پول بگیر از شورویها دانست ؟ مردی که در زندگی آه ندارد که با ناله سودا کند . یا افسری را که بیش از بیست سال در زندان آریامهری ساواک ماند و شکنجه دید ولی حاضر نند که از شاه تقاضای عفو کند و آزاد شود ؟ و از این قبیل دهها صدها و هزارها بودند و هنوز هم هستند .

چه چیز میتوانست ما روشنفکران مرفه را که همه چیز داشتیم و به هر مقام ممکن بود ، در صورت تمکین به رژیم برسیم به حزب توده ایران بکنیم تا به آنجا که حاضر به از دست دادن همه چیز بشویم - حتی جان شیرین را - که با شرفترین ما آنرا نیز دادند و تسلیم نشدند ؟ آیا جز این بود که روشن فکران حزب توده ایران از مشاهده فقر و جهل و ترس و نبودن آزادی و عدالت اجتماعی در ایران زجر می کشیدند و حاضر نبودند که مانند خدمتگاران رژیم مانند سگی که به فکر خویش است و حتی استخوان سگ دیگری را می گیرد و از اینکسه آن دیگری می میرد متأثر نمیشود ، به درجه حیوانی تنزل کند ؟ جوانان امروز و سایر ایرانیان با شرف و با انصاف نباید این نکات را فراموش کنند .

آقای پدram صحیح می گوید که طرز تفکر اعضای حزب توده و دید آنها را از شوروی که برای آنها نمونه سوسیالیسم است و دو قطبی شدن جهان را (یکی از شاه بیت های توده های هاست) نباید از نظر دور داشت .

۱۰ - آقای بهرام به درستی حزب توده را حزب ضد فاشیست می نامد ، ولی نباید فراموش کرد که حزب توده ایران در محیط بازی که باورود قشون متفقین به ایران به وجود آمد برای ایران و ایرانی و مبارزه برای آزادی و عدالت اجتماعی تشکیل شد . فراموش نکنیم که در این محیط آزادی نسبی که پس از اخراج رضاشاه به وسیله متفقین پیدا شد جنبش عظیم و وسیع و مردمی به وجود آمده بود که راه خود را جستجو می کرد ، متشکل نبود ، رهبری نداشت ، برنامه نداشت ، باید اقرار کرد که در نتیجه محیط استبدادی و پراختناق دوران پهلوی کسی ، حزبی ، جنبه ای وجود نداشت که این جنبش خود بخودی را متشکل کند و فقط عده ای از ۳۰ نفر و دیگر روشنفکران آزاد شده از زندان با تشکیل حزب توده ایران آنرا منظم کردند و " یک کاسه " نمودند . آنها بودند که فهمیدند که دیگر مردم ایران نمی خواهند مانند سابق زندگی کنند و دیگر کارگزاران رژیم نمی توانند مانند سابق حکومت کنند و بنابراین باید سازمانی به وجود آورد که این نهضت وسیع

مردمی را متشکل سازد . اینکه رهبری حزب توده به علل و به طریقی که گفته شد در شرایط فرمانبری از شوروی غلطید نباید این حقایق را به فراموشی سپارد . آقای بهرام درست می گوید که حزب توده بیشتر به دنبال تاکتیک رفت نه استراتژی و برای این و برای دفاع از شوروی حاضر به هر سازش شد (و این نیز مربوط به دوران مخفی بودن حزب میشود) حتی با ارتجاع حاکم .

این قضاوت آقای بیژن کاملاً درست است که " . . . اول حزب توده به هر صورت یک جریان مبارز و دموکراتیک بود " باید یادآوری کنم که حتی خلیل ملکی که به مناسبت اختلاف نظریا اکثریت رهبری آنروز از حزب انشعاب کرد چهارده ماه پس از شکست آن ریاچیان و تقریباً یکسال پیش از " غیر قانونی شدن " حزب در باره حزب و رهبری حزب چنین قضاوت میکند : " جمعیت سوسیالیست توده ایران خود را ادامه دهنده جریان حزب توده ایران میدانید یعنی همان که همان ایدئولوژی ، همان اصول و همان هدفها را دارد و در راه تحقق یافتن آنها فعالیت میکند . . . جمعیت سوسیالیست ایران برای احتراز از هر نوع تزلزل یا ایجاد اشتباهات تا کنونی منطق اجتماعی و فلسفی سوسیالیسم علمی را به عنوان راهنمای خویش می پذیرد . . . " (از اعلامیه انشعاب) و " هاتمام آزاد بخوانان و کسانیا را که به ما پیوسته یا در شرف پیوستن بودند دعوت مینمائیم که در حزب توده ایران حلقه زنند و از هر نوع شمتت و اختلاف صرف نظر و جلوگیبری نموده و مبارزه پر افتخار حزب را کامل تر از گذشته ادامه دهند . . . تحلیل ملکی در اینجا هم حق داشت ، زیرا حزب توده ایران بر عکس گروههای دیگر حزب یکفرا یا حزب چند نفر معدود نبود ، یک رهبر یا لیدر نداشت ، بلکه صد ها هزار روشنفکر و کارگر و دهقان و پیشه ور و کارمند بود و با رهبری دستجمعی انتخابی اداره میشد ، کاری که تاکنون در هیچ سازمانی علنی متداول نیست .

۱۱ - گفته آقای رامین در باره قیام سی تیر صحیح است . در این روزهه زیادی از افراد حزب توده و حتی افسران - علیرغم رهبری حزب - در کنار مردم بودند . در حالیکه مدافعین دکتر صدق به اخراج از حزب در همین ایام تهدید می شدند .

۱۲ - در باره ظرفیت سرمایه داری به نظر من گفته آقای پدram صحیح است . و به نظرم باید به نکات زیر توجه داشت : دو قطبی شدن جهان و تاثیر و دخالت این دو قطب در امور همه کشورهای جهان رشد سرمایه داری و رشد اجتماعات بشری را در همه کشورهای جهان از مسیر عادی خارج ساخته و حتی بر روی " رونما " - فرهنگ و هنر و غیره تاثیر کرده است .

باید گفت که اصولاً هر رژیم اقتصادی - اجتماعی از جمله سرمایه داری وقتی از بین می رود که همه آنچه را که قادر است به اجتماع بدهد ، و جانشین آن هم در اجتماع آماده شده باشد .

از اینجا باید نتیجه گرفت که در شرایط فعلی جهان استقرار رژیم سوسیالیستی و " حکومت کارگری " در کشورهای عقب مانده غیر ممکن است و سرابی بیش نیست و دیدیم که " راه رشد غیر سرمایه داری " نیز اختراعی است که در آنجا که عمل میشود به یک سرمایه داری دولتی بدل میشود که در نتیجه اصرار در صنعتی کردن سریع کشور و " ملی " کردن های با جلسه که همان دولتی کردن است تشرجیدی را به وجود میاورد که معمولاً جای استعمار را می گیرند و در تجمل و رفور نعمت زندگی میکنند . در حالیکه اکثریت قاطع مردم از ایندانی ترین وسایل زندگی ، حتی سبب زمینی و شیر برای کودکانشان بقیه در صفحه بعد

دکتر کشاورز در بحث "حزب توده"

بی نصیب اند. و میدانیم که مثال‌ها در این باره کم نیستند. تا دنیا این هست که می بینیم و تا دو ابر قدرت مردم جهان را راحت نمی گذارند وظیفه سوسیالیست های ایران توجه به منافع ملی کشورشان و دفاع از منافع اکثریت قریب به تمام مردشان است و توجه به واقعیات و احتراز از چپ روی کسودکانه. این رویه ملی گرائی سوسیالیست های کشورهای عقب مانده به هرحال تا روزی که انقلاب سوسیالیستی انسانی و دموکراتیک در کشورهای بزرگ صنعتی جهان انجام گیرد باید ادامه یابد. و برای آنروز مردم کشورهایمان لازم نیست که ما تکلیف مبین کنیم.

۱۳ - درباره "مرگ حزب توده" باید گفت که تا دنیا این هست که می بینیم و تا دو ابر قدرت وجود دارند، احزاب مانند حزب توده به عنوان واحد و سازمان سیاسی و طرزتفکر و نحوه مبارزه به وجود خواهند آمد همانطور که از طرف دیگر احزاب مدافع سرمایه داری و رژیم های شبیه زئربله (پینوشه و دیگران) ظاهر خواهند شد. تاروی که فقر و ترس و جهل و بیماری و استثمار از بین برود (به تدریج) .

آقای رامین به درستی از "مابی اردوگاهها" صحبت می کند. "ما بی اردوگاهها" یعنی چپ مستقل ایران در شرایط امروز جهانی باید پرچم ملی را به دوش بکشیم، اگر نمی خواهیم به روز حزب توده ایران بقیتم، اگر می خواهیم اعتماد اکثریت مردم ایران را جلب کنیم و اگر نمیخواهیم مردم را بغیریم.

چپ مستقل ایران باید با حفظ و دفاع از منافع اکثریت مردم کشور، صادقانه از رفتن به طرف یکی از ابرقدرتها پرهیز کند. چپ مستقل ایران باید سازمان مستقل خود را داشته باشد و آن چپ ها که راست می گویند و رنگی به کفش ندارند باید در چنین سازمانی جمع شوند و گروهها و گروهکهای خود را منحل کنند. نزدیک شدن گروههای مختلف دست راستی به سلطنت طلبان (به نطق های اخیر این آقایان توجه کنید) باید درسی برای "چپ مستقل ایران" باشد که باید با ائتلاف یا همه سازمان ها و شخصیت های سیاسی، ملی، ترقی خواه و دموکرات سازمانی رابه وجود آورد و حکومت "چپ با وسط" ملی را در ایران به وجود آورد. چنین حکومتی باید حافظ منافع تمام طبقات زحمتکش و ملی باشد و فقط قشرهای وابسته به بیگانگان را از خود براند. از نظر روابط دولتی خارجی باید صادقانه از اینکه ایران به پایگاه تبلیقاتی یا ارتشی علیه یکی از ابرقدرتها تبدیل گردد

جلوگیری کند. عده زیادی از سازمانهای موجود در ایران و مدعیان نجات ایران ظاهرا این رویه را قبول دارند ولی در حقیقت طرفدارانزد یکی کامل به آمریکا هستند و گاهی ایسن را علنا می گویند و می نویسند. چنین سیاست یکطرفه برای ایران سم مهلك است. ایرانی که روزی پل پیروزی نام گرفته بود باید امروز صادقانه "پل صلح" باشد. (رجوع شود به جزوه "جبهه آزادی میهن" نوشته دکتر کشاورز)

اما درباره رهبری نهضت آینده ایران و رول پیروزی در ایران فردا باید گفت رهبری نهضت مردمی را به کسی و دست کسی تقدیم نمی کنند. باید خود را قابل آن نشان داد و در مبارزات طولانی درستی راه و پیکار را نشان داد. باید قبول کرد که رهبری حزب توده ایران و به خصوص "گروه کامبخش-کیانوری" چنان ضروری به "چپ" زده اند که جبران آن آسان نخواهد بود ولی ممکن است. اگر من در بالا و نوشته های خود از "شخصیت های سیاسی" صحبت می کنم، از آن نظر است که اولاً سنت چند هزار ساله بشر، و جنبشها و نهضت های مردمی را به تدریج در یک فرد خلاصه میکند: مزدک، مانی، بابک، ارانی، صدق و درخانی، لنین، مائوتسه دون و

غیره. ثانیاً بعضی از شخصیت های سیاسی مانند صدق به تدریج به مرکز جاذبه ای تبدیل می شوند که مردم با اعتماد به دنبال او و سازمانی که او در آن است روان میشوند. ایسن سازمانهای سیاسی هستند که باید در کنار یک رهبری مستجمعی سخنگویان یا سخنگوی خود را کنترل کنند و به او اجازه سوء استفاده ندهند. گفته آقای بهرام در رابطه با این ساله بسیار درست است، ولی به نظر من قبل از تشکیل "جبهه" باید سازمانی ملی، دموکراتیک و ترقی خواه تشکیل شود که ابتدا اکثریت آوارگان از میهن را سازمان داده و آنگاه "سیمان" و جمع آورنده دیگر سازمانها و شخصیت های ملی، ترقی و دموکراتیک گردد و آنگاه با کار در داخل به سرنگونی رژیم استبدادی فعلی بپردازد. آنها که در این راه قدم بر ندارند به تجزیه ایران کمک کرده اند و در مقابل تاریخ گناهنا بخشودنی مرتکب شده اند.

۱۴ - اما درباره "شورای ملی مقاومت". این سازمان دارای اشتباهاتی است که باید رفع شود، باید انتقادات بی غرضانه را بپذیرد و خود را اصلاح کند. لجاجت در توجیه خطا و اشتباه دوستان را می راند، دشمنان را خوشحال میکند. اقرار به اشتباه سازمانها و مردان سیاسی را بزرگ می کند و اعتماد مردم را به آنان جلب می کند. من درباره ایسن انتقادات در دیدار خود در پاریس با آقای رجوی کمی پس از ورود به پاریس مفضلان ذکر داده ام و صحبت کرده ام و بعد ها نیز نوشته ام. (به کتبی ناچیز در راه اتحاد ایرانیان و جبهه آزادی میهن - نوشته دکتر کشاورز مراجعه شود). به نظر من آنالیز آقای پدم در باره "شورای ملی مقاومت" منصفانه است ولی باید متأسفانه بگویم که جسورانه نیست. ترسی از این نداشته باشیم که از خود انتقاد کنیم، انتقادات را بپذیریم، هوای تمیز و آزاد به درون بحث خود وارد کنیم. باید با نهایت صداقت قبول کرد که "سازمان مجاهدین" و "شورای ملی مقاومت" تنها آلترناتیو دموکراتیک خارج از کشور نیست و اشتباهات اخیر آن به این سازمان صدمه زده است و این را باید قبول کرد.

این بود خلاصه ای از نظرات من درباره "میزگرد" و مسائلی که در آن مطرح شد.

با سلام دکتر فریدون کشاورز

ژنو ۱۵ ژوئن ۱۹۸۳

گفتگویی با دکتر کشاورز

مسائل گذشته جنبش و بازگو نمودن مطالب مربوط به دوران فعالیت خودشان در رهبری حزب توده به این امر مبادرت ورزیده اند، جای بسی خوشحوتی است. ولی مانع از این نیست که جابهنم خود لازم میدانیم دست کم برخی از نکات را گوشزد و برخی سئوالات را طرح کنیم که در صورت حضور آقای کشاورز در میزگرد متقابلاً از ایشان میگردیم.

امید داریم که کوشش های دو جانبه در این زمینه دنبال شود، و آنچه گفتنی است بعد از سالیان دراز بازگو گردد تا نسل جوان و مبارز ایران با آشنائی به تجربیات و خاطرات سیاسی کوشندگان و شرکت کنندگان در جنبش به شناخت و آگاهی ژرف تری از حقایق تاریخی جنبش ایران دست یابد و آن را توشه پیکارهای رهایی بخش آینده خود بسازد. این وظیفه ایست که تمام کوشندگان و شرکت کنندگان در جنبش های سیاسی - اجتماعی ایران در برابر جنبش چپ و همه نیروهای استقلال طلب و آزادی خواه ایسران بمعهده دارند. و اما توضیحات و سئوالات مایه امون نامه آقای دکتر کشاورز:

آقای دکتر فریدون کشاورز در نامه خود به کرات بریساکی،

از جان گذشته گی، ایمان و اعتقاد کادرها و بخشی از رهبران حزب توده (استثنا: تنها گروه کامبخش - کیانوری هستند) تاکید میکند. او حتی یک جامی نویسد: اکثریت قاطع افراد و کادرها و حتی بعضی از افراد رهبری حزب توده واقعا به سوسیالیسم انسانی - که باید دموکراتیک باشد، نه دیکتاتوری - اعتقاد داشتند؟ در پاسخ این سئوال که پس چگونه حزبی که دارای این ظرفیت بزرگ از فضائل اخلاقی و آرمان خواهی سوسیالیستی و دموکراتیک بود به منجانب فساد کشیده شد، ایشان همه جا اشاره به گروه کامبخش - کیانوری می کنند که مخصوصاً پس از ۱۵ بهمن ۱۳۲۷، یعنی در دوره فعالیت غیر علنی حزب، تابعیت از منافع شوروی را بر حزب مسلط کردند. "غیر قانونی شدن حزب... باعث شد که... رهبری حزب بطور انحصاری در اختیار طرفداران گروه کامبخش - کیانوری بیاقتد... که دستور از بیگانه می گرفتند". "مردمان علنی فعالیت حزب رهبری حزب در مجموع مستقل بود گویانکه گروه در آن دائما کوشش کنتمیسات رهبری در جهت سیاست اتحاد شوروی اخذ کرد."

این ها "بتدریج بر هدف خود که در دست گرفتن انحصاری حزب و حزب را در خدمت سیاست بیگانه (شوروی) گذاشتن بود رسیدند". با این همه "ایسن گناه حزب توده نیز نبود که بعضی از سرسپردگان به بیگانه خود را بر رهبری رسانند و این حزب را که روزی چشم و چراغ مبارزان خاورمیانه بود به این خفت و خواری کشاندند" در این جا طبیعتاً این سئوال پیش می آید که پس گناه که بود. چه شد که حزب این همه انسان فداکار و شریف و دموکرات و سوسیالیست به شتی در رهبری اجازة داد که حزب را به این روز بنشانند و فرمانبر بیگانه بسازد. آیا زمینه ای آماده نمی بایست در درون و در اندیشه حزب وجود داشته باشد تا این سقوط را اینهمه آسان و تبعیث از شوروی و دست نشانداگانش را این چنان ممکن گرداند. تنها اشاره - آنهم تلویحی - ای که در نامه آقای کشاورز یکی از علت های - به زعم ما کم اهمیت - وجود چنین زمینه آماد های پیدا میشود، همان اشاره به جاذبه های انقلاب اکبر است که باعث شده بود که "مردان سیاسی خوششانی که مورد اعتماد مردم ایران نیز بودند بدانقلاب اکبر و شوروی با نظر علاقه و احترام بنگرند که البته مورد اشخاصی مانند دکتر صدق و ظلیل ملکی موجب تعجب و روسوفیل شدن آنها شد، لکن شرافتمندان و جانبازان و معتقدان به سوسیالیسم و دموکراسی در درون حزب توده را به تبعیث و یا دست کم رضا به تبعیث وارد کرد. درباره این تفاوت عکس العمل آقای کشاورز دیگر اصلاً هیچ توضیحی ننمیدهد. در این جاست که به نظر ما باید توجه را عمیق تر کرد. از خطا کارهای او سرسپردگی های کامبخش - کیانوری و گروه آنها به زمینه ای رسید که می گداشت اینها برغم همه خطاها و سرسپردگیها ایشان رهبری حزب را به دست بگیرند و آنرا در دست نگاهدارند. در ایسن جاست که باید به توده ایسم نظر انداخت و سرچشمه انحراف را در آن دید، علت را در تصویری دید که حزب توده از سوسیالیسم در ذهن اغضاء خود تبلیغ و آنها را آماده کرده بود که همه شرافت، جاننازی و شور و شعور خود را در خدمت استبداد، تبعیث و حتی خیانت قرار دهند، بصیرت و فضیلت آنها را آنقدر از کار انداخته بود که پس از کودتای ۲۸ مرداد بسیاری از کادریها -

جسته حزب در دوران رژیم محمد رضا شاه حاضر شدند جزو گردانندگان دستگاه عظیم سرکوب استبداد شاهی بقیه در صفحه ۱۷

در کردستان چه میگذرد

امور قضائی

۱- با اجازه شما می پردازیم به امور قضائی. آیا در کردستان آزاد شده امور قضائی در تشکیلات مستقلاً اداره میشود یا اینکه زیر نظر شوراهاست؟

۲- کار قضائی کردستان آزاد شده در بخش انجام میشود. یکی بخش تخلقات است، که موارد آن دقیقاً پیش بینی شده و در اختیار تمام شوراها قرار دارد. رسیدگی به این تخلقات در صلاحیت شوراهای روستائی است و آنها در این موارد مستقلاً قضاوت میکنند. از آنگشته شوراهای نخستین مرجع قانونی برای رسیدگی به نزاعهای احتمالی هستند که اگر ساده باشد خود آنها تصمیم میگیرند و اگر پیچیده و سنگین باشد به مراجع بالاتر رجوع میدهند. ضمناً باید تأکید کنم که خوشبختانه تقریباً دیگر نزاعی میان اهالی روستائی به چشم نمیخورد و در مناطق آزاد شده کردستان از درگیریهای زمان شاه که در هرآبادی بکرات و به صورت شدید اتفاق می افتاد و اکنون هم به میزان به مراتب بالاتری در مناطق تحت سلطه رژیم خمینی اتفاق می افتد و اکثراً محصول برخورد خصمانه و سوبجوانه زاندارها و پاسداران است، دیگر خبری نیست. در هر حال اگر موردی پیش بیاید شورای روستائی مربوطه رسیدگی میکند. ولی از آنجا که مسائل بفرنجتری هم میتواند پیش بیاید و میدانید که قضاوت کار ظریفی است و احتیاج به تخصص دارد، ما در کمیسیون امور اجتماعی بخشی را به نام بخش قضائی برای رسیدگی به امور پیچیده تر تشکیل داده ایم. در این بخش متخصص امور قضائی که قبلاً هم قاضی بوده اند و در دادگستری کار میکردند و یا افرادی که به خاطر شفافیت گذشته شان در امور قضائی تجربه کافی دارند، کار میکنند. این متخصصین به عنوان صاحب نظران امور قضائی در مناطق مختلف پخش شده اند و بر امور قضائی نظارت میکنند. در ضمن ما کلاسهای قضائی تشکیل داده ایم که بتوانیم افراد را در دوره های کوتاه یکی دو ماهه برای رسیدگی به مسائل جزئی آماده کنیم. این افراد معمولاً یا خود عضو شوراها هستند و یا در جنب شوراهای به عنوان مشاور قضائی فعالیت میکنند. و اما رسیدگی به امور جنائی و حقوقی در صلاحیت بخش قضائی مرکزی است که جزو کمیسیون امور اجتماعی است. بنابراین موارد جنائی، موارد پیچیده حقوقی و یا مواردی که شوراها نتوانند حل کنند در ابتدا به قاضی حاضر در منطقه رجوع میشود. اگر در آنجا هم حل نشود به خود بخش مرکزی محول میگردد. در آنجا چند قاضی با هم می نشینند و اظهار نظر میکنند و رای نهائی را صادر میکنند و چون هنوز شورا به آن صورت که باید و شاید به وجود نیامده و اصولاً شوراهای منطقه هنوز انتخاب نشده اند، احکام صادره، خصوصاً در مورد دعوای حقوقی از صد هزار تومان به بالا و همینطور احکام جنائی که احیاناً مستلزم حبس طولی مدت و یا احیاناً اعدام باشد، بایسد حتماً به تصویب دفتر سیاسی برسد تا مبادا خدای نخواستہ اشتباهی رخ دهد و حق کسی پایمال شود. بنابراین این احکام سنگین باید این مدارج را طی کنند تا در صورت برحق بودن حکم، دستور اجراء به زندان حزب داده شود.

۳- این زندانها که به آن اشاره میکنید متعلق به حزب دموکرات هستند یا سازمانهای دیگر - که البته منظورم بیشتر کومه له است - نیز جداگانه برای خود زندان دارند؟

۴- ممکن است کومه له برای خود زندان داشته باشد، ولی آنچه مسلم است، مسئولیتی که در قبال حزب دموکرات

قرار دارد و به حکم اطمینان قطعی و کاملی که اکثریت مردم کردستان به این حزب دارند، ما ناچار به تشکیل زندان شدیم. بد نیست اطلاع داشته باشید که از بسیاری از شهرها که تحت سلطه رژیم خمینی قرار دارند مردم دعوای خود را نزد مراجع قضائی حزب به قضاوت می گذارند برای اینکه اطمینان دارند که این رسیدگی عاری از هرگونه غرض است و به هر حال حق به حقدار میرسد. بنابراین به حکم مسئولیتی که بر عهده حزب است، طبیعی است مراجعین بیشتر به حزب دموکرات روی می آورند. لذا تعقیب متخلفین نیز بیشتر از طریق ارگانهای حزب انجام میگردد. همینطور شوراها معمولاً به حزب مراجعه میکنند و پر واضح است که در این شرایط حزب باید حتی بیش از میزان فعلی زندان داشته باشد. البته این واقعا میل ما نیست که زندان داشته باشیم، ولی ملاحظه میکنید که ما از یکطرف در جنگ فوق العاده خونینی هستیم و این جنگی است که از جانب ستگران رژیم خمینی به ما تحمیل شده است، بنابراین اسرای جنگی و کسانی که به نحوی بخواهند در مقابل نیروهای آزاد یخواه قرار گیرند دستگیر، محاکمه و مجازات می شوند. از طرف دیگر باید توجه داشت که در کردستان هم مانند سایر نقاط ایران مردم سالیان طولانی زیر سلطه حکومتهای استبدادی و شاهنشاهی بوده اند، فرهنگ لازم به مردم آموخته نشده است، اصول اخلاقی آنطور که باید و شاید در میان مردم بسط و گسترش نیافته است و طبیعی است که گاهی تخلفاتی حتی در سطح قتل پیش می آید و حزب دموکرات به عنوان سازمانی که خود را در خدمت مردم می بیند نسبت به آنها احساس مسئولیت میکند. خوشبختانه موارد اخیر به حد اقل خود رسیده است و همانطور که قبلاً اشاره کردم به پیچیده قابل مقایسه بسا دوران شاه و یا دوران کنونی در سایر نقاط ایران نیست، با وجود اینکه در اینجا اکثر مردم مسلح هستند. به هر حال ما نمیتوانیم از مسئولیت رسیدگی به جرائم شانه خالی کنیم، گرچه این آرزوی دیرین ماست که روزی تمام زندانها برجیده شده و به جای آنها دانشگاه و مدرسه ساخته شود. در حال حاضر ما دو زندان مرکزی داریم که تعداد زندان نیا در آنها بر حسب شرایط کم و زیاد میشود. اکثر زندانیان ما جزو جنایتکاران جنگ هستند که یا در سنگر های دشمن دستگیر شده اند و یا در درگیریهای مسلحانه مجروح و پس از معالجه در بیمارستانهای حزب به زندان منتقل شده اند. تعدادی هم زندانی عادی داریم که مرتکب جرائمی شده اند و اکنون حکم دادگاه در مسرور آنها اجرا میگردد.

۱- اینها با اسرای جنگی در یک محل زندانی هستند؟

۲- میدانید که شرایط خیلی چیزها را به ما تحمیل میکند که با خواست ما در تطابق نیست. محل زندانهای ما بر حسب ضرورت اغلب تغییر می یابد. به همین دلیل تفکیک زندانیان به علت کمبود جا و مشکلات امنیتی و حفاظتی امری است بس مشکل. از اینرو گاهگاهی بالا جبار زندانیان برای مدت کوتاهی با هم مخلوط میشوند.

۳- آیا در بین زندانیان، زندانیان سیاسی هم هستند، یعنی افرادی که صرفاً به خاطر داشتن عقاید سیاسی شان زندانی شده باشند؟

۴- ما به پیچیده کسی را به خاطر عقاید سیاسی دستگیر و زندانی نمیکیم. چنین رفتاری با اصول اعتقادی ما به عنوان حزبی که به آزادی و دموکراسی عمیقاً معتقد است در تناقضی باشد. ما به آزادی عقیده و بیان احتسرام میگذاریم و هیچگونه قید و شرطی هم برای آن قائل نمیشویم. منتها چه قبل از کنگره پنجم چه بعد از آن بر سر

اساس تحلیلی که وضع کشور و خصوصاً اوضاع کردستان داشتیم بعضی از نیروها را به عنوان ستون پنجم رژیم ارزیابی کردیم، از جمله توده ایها، به ویژه گروه جاش هفت نفری و چریکهای اکثریتی به عنوان عاملین دستگاه و حکومت در کردستان آزاد شناخته شدند. بنابراین اگر یکی از اینها بخواهند در کردستان بمانند و کماکان تبلیغات زهر آکین علیه در انقلاب ما و اهداف خلق ما بنمایند و از آنگشته برای رژیم جاسوسی کنند، ما نمیتوانیم تحمل کنیم، اگر گذشت کنیم در واقع به خلقان خیانت کرده ایم. ما هم اکنون از اینس تیب افراد در زندان داریم و تعدادی از اینها را هم به تدریج، بعد از اینکه متنبه شدند، یا در عمل دیدند که حق با افرادی است که در کوران نهضت هستند و خود آنها مرتکب جرم جاسوسی شده اند، از زندان آزاد کرده ایم. چند نفری هستند که در آینده نزدیک ترتیب آزادی آنها را نیز خواهیم داد. البته اینها حالا دیگر نمیدانند به کجا باید بروند، چون در عمل چوب دوسر طلا شده اند.

۱- اگر درست فهمیده باشم، دستگیری این افراد صرفاً به خاطر جرمی است که مرتکب شده اند، یعنی جاسوسی و نه به خاطر عقیده ای که داشته اند. اگر جاسوسی نمیکردند - حتی اگر عقاید آنها مخالف حزب دموکرات و یا بالاتر از آن مخالف اهداف جنبش رهایی بخش کردستان بود، زندانی نمی شدند.

۲- البته اگر کسی مخالف جنبش رهایی بخش کردستان باشد و متقابلاً تمهیداتی در قبال دستگاه حاکم داشته باشد، کاری جز جاسوسی نمیتواند بکند و این کار طبیعی است. ولی اگر کسی مخالف حزب دموکرات کردستان باشد، برای ما به پیچیده مساله ای نیست. کما اینکه هم اکنون در کردستان آزاد گروههای کوچکی هستند که حزب ما را تایید نمیکند و حتی به حزب ما فحش هم میدهند، در عین حال در واقع در پناه حزب ما به کار خود ادامه میدهند و ما تا آنجا که بتوانیم حتی امنیت آنها را نیز تا مین میکنیم. در مسرور حزب توده هم تا زمانی که شروع به فحاشی و اتهامات ناروا نکرده و وارد مرحله جاسوسی برای رژیم نشده بود، مساله همینطور رفتار میکردیم، به آنها اجازه فعالیت داده بودیم و آنها در خیلی از شهرها مشغول بودند و کسی هم به کارشان کاری نداشت. چون ما اسم حزب خود را جسدی تلقی میکنیم و اینرا حق مسلم افراد و سازمانها میدانیم که افکار و عقاید مغایر و متضاد با ما داشته باشند و اصولاً این تضاد فکری را به عنوان پیش شرط تحقق دموکراسی و پیشبرد اهداف انقلاب ارزیابی میکنیم. ما بر این واقعیت کاملاً آگاهیم که رشد جامعه بدون پذیرش پلورالیسم فکری و عقیدتی ممکن نیست. در عین حال باید تأکید کنیم که میان عقیده داشتن و آنرا آزادانه ابراز کردن و جاسوسی برای یک رژیم سرکوبگر، تفاوت فاحشی وجود دارد. واقعیت این است که از جاسوسان نمیتوان گذشت و خیانت را هم نمیتوان تحمل کرد.

۳- رژیم خمینی بارها و بارها به دروغ اعلام کرده است که اسرای جنگی در زندانهای حزب دموکرات شکنجه می شوند. من خود از زندانهای حزب بازدید کردم و با بسیاری از زندانیان، از پاسدار گرفته تا بسیجی، سرباز یا افسر ارتش و حتی جاشهای بنام به گفتگو نشستم. هیچیک از آنها چنین ادعائی را تایید نمیکرد، برعکس در زمینه شیوه رفتار مسئولین زندان همگی به اتفاق، نظر بسیار مثبتی داشتند و حتی برای نمونه یک مورد را هم سراغ نداشتند که زندانی مورد شکنجه که هیچ، مورد توهین قرار گرفته باشد. می بخشید، فقط یک مورد بود که گویا یکی از زندانیان بقیه در صفحه بعد

در کردستان چه میگذرد

از جانب یکی از زندانیان مورد توهین قرار گرفته بود. طبق گفته همین زندانی او به رئیس زندان شکایت میکند و رئیس زندان هم بلافاصله دستور توبیخ زندانیان را صادر و او را از کار برکنار میکند. مع الوصف اجازه بدهید در این مورد از خود شما هم سؤال کنم.

۲- ما اصولاً افراد را به خاطر انتقامجویی زندانی نمیکنیم بنابراین دلیلی ندارد که آنها را شکنجه کنیم. برنامه ما برای زندانیان یک برنامه روشنگرانه است. نظر ما این است که این افراد شستشوی مغزی شده اند و یا به هر دلیلی انحرافات فکری دارند. تحت تاثیر تعصبات خشک ارتجاعی قرار گرفته اند و فاقد اطلاعات درباره واقعیات موجود و اهداف جنبش مقاومت کردستان هستند. از این نظر خوب است مدتی با ما زندگی کنند و واقعیات را ببینند. اطلاعات لازم کسب کنند تا شاید بتوانند آنها نیز در پیش برد امر انقلاب سرتاسری ایران سهمی داشته باشند. من معتقدم که ما دموکراتیک ترین شیوه ممکن را در برخورد با زندانیان دنبال می کنیم و باید بگوییم که مثلاً کوانسیون ژنو به معنای واقعی و موهبه مودر زندانیان ما اجرا می شود و همانطور که بارها خبرنگاران آمده اند و دیده اند و خود شما هم مشاهده کرده اید همه قبول دارند که شیوه اداره زندانیان و رفتار ما با زندانیان از جمله افتخارات حزب ماست. ما حتی برای زندانیان کلاس درسی درست کرده ایم و در زندان هم زبان کردی، هم زبان فارسی و حتی زبان انگلیسی تدریس میشود و هرکس بخواهد میتواند در این کلاسها شرکت کند. این کلاسها در اکثر موارد بوسیله خود زندانیان اداره میشود. هرکمی که آنها از ما بخواهند در صورت امکان در اختیارتان میگذاریم. نمی خواهیم مبادا کسی که مدتی با ما زندگی کرده و ولی خوب من سیزده سال زندان شاه را تحمل کرده ام، ولی میدانید که حتی در بهترین دوران خبیری از این حرفها نبود. ما برای زندانیان علاوه بر کلاس شرکت تعاونی درست کرده ایم، استخر و حمام ساخته ایم و سایر تسهیلات لازم و ممکن را که لازمه یک زندگی عادی است برای آنها فراهم آورده ایم. ما هرگز خوراک زندانیان را از خوراک پیشمرگان یا مسئولین زندان جدا نکرده ایم و همه از یک دیگ میخورند و از یک آب مینوشند. ما زندانیانی داریم که زمینه آزادی آنها فراهم شده است و میخواهیم آنها را آزاد کنیم ولی خودشان حاضر نمیشوند زندان را ترک کنند. هم اکنون پنج یا شش نفر حکم آزادیشان را دریافت داشته اند، ولی گویا به ما اعلام کرده اند که می خواهند در اختیار حزب قرار گیرند. ما حتی پاسدارها را - تاکید میکنم پاسدار، زیرا آنها متعصب ترین زندانیان هستند - تا آن حد آگاه کرده ایم که هم اکنون در لباس پیشمرگ در کنار پیشمرگان حزب خدمت میکنند و این به نظر من نشانه انسانی ترین رفتار با زندانیان است.

۳- رفتار رژیم با زندانیانی که شما آزاد میکنید چگونه است؟ منظورم من از خود زندانیان شنیدم آنها را از آزاد شدن و بازگشت به محل سکونتشان سخت هراس دارند. گویا حزب دموکرات اخیراً اعلامیه ای صادر کرده و از صلیب سرخ جهانی درخواست رسیدگی به وضع این زندانیان کرده است.

۴- میدانید که ما هم افرادی در زندانهای رژیم داریم، از پیشمرگ گرفته تا کادرها و هواداران حزب. ما بارها پیشنهاد کرده ایم که این افراد را با زندانیان معاوضه کنند. متأسفانه رژیم مدتی مدتی است که دیگر حاضر به

پایم از کس

معاوضه نیست. از طرف دیگر بکرات دیده شده است که ما زندانی را آزاد کرده ایم و حتی در قبال دریافت رسیدن او را به ماورین رژیم تحویل داده ایم، بعد از چهار پنج ماه خانواده زندانی به ما مراجعه کرده و تقاضای ملاقات با زندانی مربوطه را نموده است. ما توضیح داده ایم که او را ما همایش پیش آزاد کرده ایم و هم از رادیو حزب اعلام کرده ایم و هم از ماورین رژیم رسید دریافت داشته ایم. در اینگونه موارد وقتی ما با یک خانواده ها جریان را پیگیری و تحقیق کرده ایم، متوجه شده ایم زندانی را ماورین رژیم آزاد نکرده اند. یا او را به صف اول جبهه فرستاده اند یعنی روی مینها و یا اعدامش کرده اند تا او را انتقام بگیرند که تسلیم شده است و ثانیاً حزب ما را در میان مردم بدنام کنند و چنین شایع کنند که گویا حزب زندانیان را میکشد. ما برای پیگیری از این شایعه پراکنی ها و تیز برای اینکه زندانیان بتوانند هرچه زودتر با اطمینان خاطر به آغوش خانواده های خود بازگردند، اخیراً طی یک اعلامیه رسمی از سازمان صلیب سرخ جهانی درخواست کرده ایم ۱- نفر زندانی را که هم اکنون می خواهیم آزاد کنیم در یکی از نقاط نزدیک به سرحدات ما از ما تحویل بگیرد. متأسفانه این سازمان از انجام وظایف خود شانه خالی می کند و با اشاره به اینکه ما یک حکومت رسمی نیستیم به درخواستهای ما توجه نمیکند و گرنه ما حاضریم حتی تمام افرادی را که هم اکنون در زندانهای ما به سر می برند، که بیش از ۴۰۰ نفرند، به سازمان صلیب سرخ تحویل دهیم مشروط بر اینکه بتوانند سالم به محل سکونتشان بازگردند. من فکر میکنم بسیاری از زندانیان واقعیات را به خوبی درک کرده اند و حالا دیگر انسانی فکر میکنند و متوجه شده اند که رژیم به خلق کرد زور میگوید و حقوق مسلم ما را پایمال می کند. قصد ما همانطور که گفتم به پیچیده انتقامجویی و آزار زندانیان نیست. به همین دلیل باز هم روی پیشنهاد خود تاکید میکنیم و میگوییم که حاضریم، هر لحظه شرایطش فراهم شود، تمام زندانیان را آزاد کنیم.

۵- تاکنون صلیب سرخ عکس العملی از خود نشان نداده است ؟

۶- رسماً خیر. البته باید توجه داشت که در ایران برای صلیب سرخ هم تأییدی وجود ندارد که بتواند زندانیان را تحویل بگیرد. به هر حال به اعلامیه رسمی حزب تاکنون پاسخی نداده اند، در خارج هم اقدام کرده ایم، سر می دوامند و اقدامات احتمالی خود را منوط به رضایت این یا آن دولت می کنند. ما انتظار داریم که این سازمان زودتر به ندای ما پاسخ دهد و برای رهائی این افراد یدبختی که به هر حال فریب خورده اند، فکری بکند.

مسائل کشاورزی و دامداری

اصلاحات ارضی

۱- اگر اجازه بدهید اکنون می پردازیم به مسائل کشاورزی و به خصوص مسائل ارضی. مساله ارضی نه تنها در کردستان، بلکه در تمام نقاط ایران یکی از عمده ترین مسائل اجتماعی و اقتصادی را تشکیل میدهد و نه رژیم شاه و نه رژیم خمینی هیچیک نتوانستند در این زمینه اقدامات اساسی بکنند. آیا شما در این زمینه راه حلهایی پیدا کرده اید؟

۲- مساله زمین از قدیم به خصوص در کردستان به عنوان یکی از مراکز فتورالیم در ایران، مساله بسیار ریشه دار و بغرنجی بوده است و حتی اصلاحات ارضی شاه هم نتوانست تأثیر قاطعی در این زمینه داشته باشد. از بدو انقلاب تا یکسال و نیم پیش مشکل زمین روز به روز شدیدتر میشد و طبیعتی

است که مردم از حزب دموکرات نیز انتظار رفع این مشکل را داشتند. متأسفانه بسیاری از گروهها و سازمانهای کوچک با این مشکل کاملاً غیر مسئولانه برخورد می کردند، می رفتند بدون برنامه متراژ میکردند، مال اینرا به آن و مال آنرا به دیگری میدادند، بدون اینکه جوانب مختلف امر را در نظر بگیرند و طبیعی بود که این اقدامات اراده گرایانه و غیر مسئولانه مشکل ما را نه تنها حل نمیکرد، بلکه آنرا بیشتر هم کرده بود. از اینرو حزب به طور جدی در صدد پیدا کردن راه حل برآمد. بدین منظور سمیناری با شرکت متخصصین و کارشناسان تشکیل داد و از این طریق طرحی تدوین کرد که از یکسال و نیم پیش در مناطق آزاد شده کردستان اجرا میشود. طبق این طرح ما مناطق را به سه دسته تقسیم کرده ایم، منطقه یک، منطقه دو و سه. هر یک از این مناطق همانطور که در طرح هم منعکس است به نسبت میزان زمین موجود مورد توجه قرار گرفته است. در هر سه منطقه ما با در نظر گرفتن عوامل گوناگون، سهمیه هر خانواده را تعیین کرده ایم. بر اساس این تقسیم بندی سهمیه هر خانواده در منطقه یک شش هکتار زمین آبی و ۱۲ هکتار زمین دبی، در منطقه دو سه هکتار زمین آبی و هشت هکتار زمین دبی و در منطقه سوم دو هکتار زمین آبی و چهار ونیم هکتار زمین دبی تعیین شده است. طبیعی است مراتع و امور دامداری را نیز در این طرح منظور داشته ایم. همانطور که میدانید کردستان ما یک منطقه مختلط تولید کشاورزی و دامداری است. ما در عرض سال گذشته با چند آگهی که داشتیم - البته باید تاکید کنم که ما متخصصان محلی را در این زمینه نداریم و در تقسیم اراضی از افرادی استفاده شده است که دارای تجارب در امور کشاورزی هستند. کوشش کردیم طرح موجود را پیاده کنیم. این آگهیها توانستند در مجموع در سال گذشته ۶۸۷ هکتار زمین در قریب صد روستای مناطق آزاد شده میان کشاورزان تقسیم کنند. البته اگر به اندازه کافی پرسنل و متخصص در اختیار داشتیم، تا اکنون در سراسر مناطق آزاد شده این طرح را پیاده کرده بودیم. ولی همانطور که اشاره کردم امکانات ما محدود است و ناگزیر با همین سرعت کار را ادامه میدهیم تا آنرا به آخر برسانیم. علاوه بر صد روستایی که اشاره کردم در برخی از دهات دیگر نیز تقسیم اراضی انجام شده است که هنوز آثار دقیقش در دست نیست. جالب توجه این است که در مجموع در هیچیک از موارد اصطلاحی بوجود نیامد که قابل عرض باشد. در بسیاری از روستاها خود مالکین از اقدامات استقبال میکردند و می گفتند ما همیشه اینکار از طرف حزب دموکرات انجام میشود ما قبول داریم و برنامه های حزب را با جان و دل می پذیریم. توضیح بدهم که خود ما کاملاً واقف هستیم که مساله طرحی را که اجرا شده است به پیچیده نمیتوان به ثابته راه حل نهائی تلقی کرد. ما به پیچیده مدعی نیستیم که مساله ارضی را برای همیشه در این روستاها حل کرده ایم ولی در هر حال با توجه به شرایط کنونی و امکاناتی که ما در اختیار داریم گام مفیدی است و چون مردم راضی هستند برای ما هم شوقی است که فعلا همین راه را ادامه دهیم.

۳- در بالا به تقسیم بندی زمینها اشاره کردید. ممکن است بگویید معیار این تقسیم بندی چیست ؟

۴- ما در کردستان مناطقی داریم که در آنها زمین زیاد است و علقی کم و بالعکس مناطقی که در آنها علقی زیاد است و زمین کم و بالاخره مناطقی که زمین و علقی کم و بیش به میزان برابر موجود است. برای اینکه بتوانیم تناسبی میان دامداری و کشاورزی برقرار کنیم این تقسیم بندی را کرده ایم. البته بقیه در صفحه بعد

در کردستان چه میگذرد

مواردی پیش آمده است که در ارزیابیها اشتباه کرده ایم و پس از بررسی مجدد تقسیمات جدید کرده ایم .

۱- نتیجه اصلاحات ارضی که البته مدت زیادی از آغاز آن نمیگذرد ، تا کنون چه بوده است ، آیا این تقسیم اراضی باعث رشد تولید شده و یا بالعکس مشکلاتی در این زمینه به وجود آورده است ؟

۲- بالاتر دید ، اگر عامل جنگ نبود وضع بهتر از این بود که هست . اینرا هم اضافه کنم که ما برای تقسیم اراضی دو شیوه متفاوت داریم . در مواردی زمین به اندازه کافی موجود است به طوری که هر خانواده میتواند سهمیه خود را دریافت نماید . ولی در مواردی زمین به اندازه کافی موجود نیست . در این موارد ما کار اشتراکی و مالکیت اشتراکی را پیشنهاد میکنیم . گرچه نمیشود ادعا کرد که این تولید و مالکیت اشتراکی نیازهای مردم را کاملا تامین کرده است ولی مسلما در بهبود وضع آنها تأثیری زیادی داشته . زمین هرچه کمتر باشد ، بازدهش هم کمتر است . حال فرض کنید در یک خانواده سه چهار مرد باشند که آمدگی برای کار داشته باشند ، ولی زمین به آن اندازه موجود نیست که همه آنها بتوانند به کار زراعت مشغول شوند . در اینصورت یکی از آنها را برای کار در - بگوئیم کمون - اختصاص می دهند و بقیه میروند در جایی دیگر کار میکنند . من میتوانم با اطمینان کامل بگویم که اگر جنگ نبود و محاصره اقتصادی وجود نداشت ، میزان تولید به مراتب بالاتر میرفت . وقتی زمین مال خود مردم باشد - چه فردی چه اشتراکی - به آن دلچسپی پیدا میکنند ، با میل و رغبت کار میکنند ، برای هر وجیب آن دلسوزی میکنند . لازم به توضیح نیست که میان کار برای ارباب در مقابل نان بخور و نمیری و کار برای خود و خانواده خود چه از نظر اقتصادی و چه از نظر روانی تفاوت فاحشی وجود دارد . بنابراین هنگامیکه زمین متعلق به خود مردم باشد ، بازده زمین هم بیشتر خواهد بود .

۳- شما به جنگ به عنوان یک عامل بازدارنده تولید اشاره میکنید ، منظور این است که جنگ باعث میشود مردم نتوانند از وسایلی تولید مانند تراکتور ، کود شیمیایی و غیره استفاده کنند ؟

۴- عامل جنگ مسائل زیادی را در کردستان پیش آورده است . یکی از این مسائل محاصره اقتصادی است . بسیاری از روستاهای مناطق آزاد شده نمیتوانند به علت فقدان گازوئیل و قطعات یدکی از تراکتورهای خود استفاده کنند . البته رژیم حاضر است در بعضی از مناطق که به آن دسترسی دارد به روستائیان گازوئیل و وسایل یدکی بدهد مشروط بر اینکه آنها برای دستگاه جاسوسی کنند ، مشاهدات و اطلاعات خود را در باره فعل و انفعالات و رویدادهای ده و نیز در باره اهالی ده در اختیار رژیم قرار دهند . طبیعی است که مردم زیر بار این تنگ نمیروند و ترجیح میدهند با گاو و یا حتی با دست زمین خود را شخم بزنند . از طرف دیگر بیرشهای بی دری و وحشیانه دستگاه به دهات است که نتیجه اش ویرانی و خانمانسوزی است . برای رژیم زراعت و زارع کاملاً بی ارزش است . در همین یکی دو سال اخیر صد ها مزرعه را آتش زده و مردم را آواره کرده اند . بسیاری از زارعین نمیتوانند به خاطر جنگ در تمام طول سال حتی یک وجب از زمین خود را هم کشت کنند . نتیجه اینکه مجبور میشوند زمین را رها کنند و به شهرها پناه برند . میدانید که در سالهای اخیر جمعیت تمام شهرهای کردستان به شدت افزایش یافته است ، زیرا در برخی از دهات تمام

امکانات زیست و تامین معاش از مردم سلب شده است . تمام اینها عواملی هستند که سرعت رشد تولید را کند می کنند و سطح آنرا در مجموع پائین نگه میدارند . تا آدم نبیند نمیداند که این رژیم چه فجایعی به بار آورده است و چه جنایتهائی میکند . عواقب این جنایات تسلیها ادامه خواهد یافت . این رژیم با همه چیز ، با مزارع ، با چراگاهها و حتی با جان روستائیان بیگناه و بی دفاع دشمن میوزد . مواردی پیش آمده است که پاسداران در پایگاهشان بر سر یک قطعی سیگار شرطی بندند که کدامیک میتوانند دهقانی را که در فاصله دوری مشغول شخم زدن است هدف گلوله قرار دهند . یا بارها مشاهده شده است که هلیکوپتر یا هواپیمائی برای عملیات جنگی به منطقه ای پرواز میکند ، در میان راه در پائین چند زارع را می بیند که مشغول زراعت اند ، همینطور تفتنی ، برای خالی نبودن عریضه و یا شاید خود شیرینی بومی هم روی سرتاسمی اندازد .

اقتصاد قاجاق

۱- عواملی که شما برشمردید ، از جمله عامل جنگ ، محاصره اقتصادی و غیره باعث میشوند که مردم نتوانند تنها از طریق تولید - چه صنعتی و چه کشاورزی و دامداری - امرار معاش کنند و تا آنجا که من اطلاع دارم در کردستان اقتصاد قاجاق رونق زیادی پیدا کرده است . چه باید کرد یا بهتر بگویم ، چه میتوان کرد ؟

۲- علاوه بر کار کشاورزی و دامداری که در کردستان معمول است ، بخصوص پس از آغاز جنگ دو پدیده دیگر به طور چشمگیر برجسته گردیده ، یکی مهاجرت نیروی کار فعال کارگری به شهرهای دیگر ایران ، از جمله شهرهای آذربایجان است . هر سال شاید بیش از هزاران خانواده از نقاط مختلف کردستان برای مدت شاید ده ماه محصل سکونت خود را ترک میکنند و به دنبال کار ، خصوصا در کوره پزخانه های شهرهای آذربایجان می روند . در آنجا شرایط بسیار بسیار سختی را متحمل می شوند ، ولی چاره ای ندارند ، بالاخره باید زندگی کنند - البته زندگی که اسمر را نمیشود گذاشت - بهتر است بگوئیم زنده بمانند .

مساله دیگر قاجاق است که شما به آن اشاره کردید . البته منظور از قاجاق ، قاجاق مواد مخدره نیست . در کردستان برخلاف سایر مناطق ایران که مصرف مواد مخدره معمول است و در سالهای اخیر به مراتب بالاتر هم رفته است - این مواد یا اصلا مصرف نمیشود و یا استفاده از آن بسیار بسیار نادر است . ولی قاجاق مواد غذایی و کالاهای صرفی ، که در کتاب دکتر فاسلو نیز به آن اشاره شده ، از قدیم لایام در کردستان وجود داشته است . میدانید که جلوگیری از عبور و مرور در مرزهای غرب ایران فوق العاده مشکل است و رژیم خمینی که هیچ ، حتی در زمان شاه هم هیچگاه مرزها تحت کنترل رژیم نبوده است . تفاوت قیمتها در ایران و عراق (برخی از اجناس در ایران ارزاتر است و برخی در عراق) و عدم توانائی رژیم های ایران و عراق در کنترل مرزها باعث شده است که عده ای از مردم از طریق قاجاق امرار معاش کنند . هم اکنون مقدار زیادی از مایحتاج مردم به خصوص خواربار مانند برنج و قند و شکر و غیره از داخل عراق تامین میشود . یعنی قاجاقچیان با قاطر می روند و در آنجا چند بازار برای اینکار به وجود آمده است ، آنجسبا خریدشان را میکنند و غروب که میشود ، با استفاده از تاریکی شب و آشنائی به راههای کوهستانی ، دسته دسته بر میگردند و بعد اجناس خود را در بازارهای ایران ونه تنها کردستان به فروش میرسانند و همینطور مقابل از ایران

جنس به عراق میبرند . اینکار گاهی هم موجب تلفات جانی شده است . بسیاری از این قاجاقچیان فلک به دست سربازان عراقی کشته شده اند . مع العرف چاره ای ندارند ، این تنها راهی است که برای ادامه حیات سراغ دارند . بنابراین هر اندازه شرایط اقتصادی در شهرها و روستاها بدتر شود ، بر تعداد قاجاقچیان و میزان کالاهای قاجاق افزوده میگردد . بدیهی است که این امر هم روی قیمتها هم روی میزان عرضه کالا اثر منفی گذاشته است . در عین حال می شود گفت که مردم در کردستان از نظر عرضه کسالا در مقایسه با سایر نقاط ایران وضع بهتری دارند . در اینجا یعنی در مناطق آزاد شده ، سیستم کوبنی وجود ندارد در حالیکه در سایر شهرها و روستاهای ایران این سیستم مردم را متاصل کرده است و کسی دیگر به کارش نمیرسد ، هر خانواده باید ساعتها در روز وقت خود را صرف ایستادن در صف های طولی بکند . نه اینکه در آنجا قاجاق رایج نباشد ، اتفاقا بخش عمده کالاهائی که از این مرز می برند به خارج از نقاط کردستان ، یعنی سایر نقاط ایران انتقال می یابد .

منتها در آنجا خود سردمداران حکومت قاجاق را هم مانند سایر چیزها در انحصار خود در آورده اند . جالب اینجاست که رژیمی که ادعای جلوگیری از ورود کالاهای لوکس از خارج را می کند و انسانها را به جرم قاجاق مواد مخدره بیه دار می آویزد ، خود برای وارد کردن به خصوص اینگونه کالاها باندهای قاجاق گسترده ای تشکیل داده است و از این طریق میلیونها و میلیاردها تومان سالیانه به جیب آخوندها ریخته میشود . به هر حال آنچه مربوط به کردستان است متأسفانه باید بگویم که اکنون امر قاجاق به صورت یک حرفه معمولی درآمده است و ما در کردستان هزاران نفر داریم که به این کار مشغولند و مامم به پیچوجه نمیتوانیم جلوی آنرا بگیریم ، زیرا جنگ و محاصره اقتصادی تمام راههای امرار معاش را بر روی بسیاری از مردم بسته است .

۳- از طرف حزب یا شورا کوششی برای کنترل و یا پائین نگه داشتن قیمتها میشود ؟

۴- ما این امر را جزئی از وظایف شوراها تلقی میکنیم و آنها هم وظیفه خود میدانند که جلوی گرانفروشی را بگیرند . ولی میدانید مساله گرانفروشی و یا ارزان فروشی به میزان عرضه و تقاضا بستگی دارد و قیمتها تابع این دو عامل هستند . البته شورا مایل است که کالاها تا حد ممکن ارزان فروخته شوند ، شاید برخی از فروشندگان هم که انصاف دارند بخواهند کالای خود را ارزان بفروشند ، ولی وقتی خودشان جنس را گران می خرند و یا اصولا سایر اجناس مورد احتیاج آنها گران است ، چاره ای ندارند جز آنکه آنها هم گران بفروشند . از طرف دیگر باید در نظر داشت که تهیه کالا برای خود قاجاقچیان هم گران تمام میشود ، چند شب و روز راهپیمائی ، تحمل خطر جانی و سوء استفاده فروشندگان عمده در هر دو کشور از کمیود کالا در کشور دیگر روی قیمتها تأثیر زیادی میکند . شوراها در بسیاری از موارد دخالت میکنند ، ولی مادامیکه جنگ هست ، محاصره اقتصادی هست ، سطح تولید پائین است نمیتوان برای گرانفروشی چاره اساسی پیدا کرد . البته حزب هم در این زمینه راسا اقداماتی نموده است . ما تا کنون موفق شده ایم در برخی از مناطق کردستان آزاد شده فروشگاههایی تأسیس کنیم و از طریق رقابت با گرانفروشان قیمتها را تا حد ممکن پائین نگه داریم . این اقدام تاکنون تأثیر مثبتی داشته است . گرانفروشان برای اینکه نمی خواهند مشتریان خود را از دست بدهند ناگزیر قیمتهایشان را لااقل تا سطح قیمتهای فروشگاههای حزب پائین می آورند . کوشش ما این است که این فروشگاهها را هرچه بعد بقیه در صفحه بعد

در کردستان چه میگذرد

بیشتر گسترش دهیم و در صورت امکان حتی با کمک مسرمد فروشگاههای تعاونی نیز به وجود آوریم. ولی شما در نظر بگیرید که چه وظایف سنگینی بر دوش حزب هست. از یک طرف باید جنگ را به پیش بریم که خود کوهی از مشکلات در بردارد، از طرف دیگر باید به کلیه امور، از تقسیم اراضی گرفته تا امور قضائی، زندانها، بیمارستانها، مدارس و غیره رسیدگی کنیم و عملاً کلیه وظایف یک دولت را انجام دهیم. تصدیق می کنید که کار ما بس دشوار است. به خصوص اینکه ما صرف نظر از مشکلات عظیم مالی در کلیه زمینه ها با کمبود و حتی فقدان متخصص مواجهه هستیم، همه چیز را باید خودمان تجربه کنیم. متأسفانه بسیاری از نیروهای جوان ایرانی، چه کرد و چه غیر کرد در خارج از کردستان و یا خارج از ایران به سر می برند که می توانند به ما کمک کنند، ولی به فکر مانیستند. آنها حتی حاضرند مشکلات زندگی در مهاجرت و غربت را تحمل کنند، ولی نسبت به ما کم لطف هستند، در حالیکه اگر دست آستین بالا بزنند، هر کس در هر زمینه ای که تخصص و آشنائی دارد می تواند به ما کمک کند. در برابر ما جامعه ای قرار دارد که به همه چیز و همه کس محتاج است و ما در اینجا اعلام میکنیم که از هر کس که قصد کمک به ما دارد یا آغوش باز استقبال میکنیم.

۳- من امیدوارم که این جملات شما که از دل بر میخیزد و بیان نیاز خلقی است که برای آزادی نه تنها کردستان، بلکه تمام ایران از یوغ رژیم استبدادی و ضد بشری خمینی مبارزه میکند، بر دل مخاطبین بنشیند و به خصوص به آنتهایی که در غم زندگی در مهاجرت به سر می برند و از بطلان و اتلاف وقت خود در محیطی بیگانه زجر میکنند نیرو بخشیده تا عزم خود را جزم کنند و به کمک مردم این سرزمین بشتابند. من تصور میکنم بسیاری از جوانهای ایرانی از این امور و نیازها که شما تشریح کردید بی اطلاعند و اطمینان دارم در صورت آگاهی به این شرایط، فعالیت تلاش و مبارزه در میهن را به زندگی باطل و از خود بیگانه در اروپا و آمریکا ترجیح می دهند. بسیاری در این تصویرند که مسائل کردستان در جنگ میان پاسدار و پیشمرگ خلاصه میشود و شاید ندانند که در عین پیشبرد نبرد حماسه آفرین برای دموکراسی و آزادی، در پشت جبهه های جنگ جامعه ای دیگر، جامعه ای نوین در حال ساختمان است و این ساختمان به افرادی با ایمان، فداکار و انقلابی محتاج است. شاید گفتگوی ما بتواند در این زمینه کمک باشد.

راهسازی و ترابری

و حالا با اجازه شما می پردازیم به بخش دیگری از امور اجتماعی، یعنی راه و ترابری. در این زمینه تاکنون چه اقداماتی شده است؟

۴- این بخش، بخش بسیار فعالی بوده است که توانسته است علاوه بر تأمین نیازهای حزب، به طور فعال در خدمت مردم قرار گیرد. ما چند دستگاه بولدوزر، گریدر و لودر و ماشینهای که برای شن ریزی و احداث جاده ها ضروری است در اختیار داریم که با کمک اینها کوشش میکنیم در بعضی از نقاط که برای مردم از نظر اقتصادی و نسیز آمد و رفت اهمیت داشته است، جاده بسازیم. همانطور که در گزارش کار این بخش هم آمده است، ما توانسته ایم در عرض سه چهار سال اخیر تقریباً به اندازه نصف تمام راههایی که در طول پنجاه سال حکومت پهلوی در منطقه آزاد شده کردستان ساخته شده بود راه بزنیم و آنهم عمدتاً

راههای کوهستانی در مناطق صعب العبور. از آنکشته میدانید که کردستان منطقه سردسیری است و سرما در زمستان کولاک میکند. ما موفق شدیم در زمستان گذشته صد ها کیلومتر از جاده ها را برف روی کنیم. ضمناً بخش راهسازی و ترابری توانسته است از طریق فعالیتهای عمرانی و عمومی نظیر ساختمان و مرمت پلها، تغییر مسیر رودخانه ها به منظور نجات محصول کشاورزان از جریان سیل کمکهای ارزنده ای به مردم بنماید. البته باید تأکید کرد که کار این بخش بسیار دشوار و آشفته با خطرات بسیار است، زیرا شما میدانید که تقریباً تمام راههای اصلی در کنترل رژیم است. گرچه این کنترل شبانه روزی نیست و رژیم بیشتر از چند ساعت در روز توان حفظ جاده ها را ندارد. مع الوصف عبور از این جاده ها حتی در شب خالی از خطر نیست، لذا تا آنجا که ممکن است کوشش میکنیم جاده های جدیدی احداث کنیم. اینکار در موارد اضطراری باید در نهایت سرعت انجام پذیرد. مثلاً فرض کنید رژیم به منطقه ای که در آن بیمارستان است حمله میکند و ما ناچاریم در اسرع وقت بیمارستان را به محلی دیگر انتقال دهیم، در این شرایط نمیتوانیم از جاده های اصلی استفاده کنیم، از طرف دیگر اگر قرار باشد برای نقل و انتقال بیماران و تجهیزات از قاطر استفاده کنیم چندین روز طول میکشد. در این مواقع بولدوزر می آوریم و یک راهی در حد عبور ماشین ایجاد می کنیم، پس از استفاده از راه دوباره آنرا کور میکنیم و اینها همه وظایفی است که بر عهده بخش راه و ترابری است.

۵- تمام این اقدامات خرج دارد، بودجه کلانی می خواهد نه تنها برای راهسازی و پل سازی، بلکه برای سایر امور نظیر نگهداری از بیمارستانها، زندانها، مدارس و غیره. آیا شط برای تأمین این بودجه از مردم مالیات اخذ میکنید؟

۶- اولاً خوب است بدانید که ما ابزار کارمان را از ماشین های راهسازی گرفته تا اسلحه و مهمات و غیره تقریباً بدون استثناء از منابع خود رژیم تأمین میکنیم. در هر کجا که رژیم مستقر میشود، چه در شهرها و چه در پادگانها و پایگاههای نظامی و غیره طبیعتاً صرف نظر از اسلحه و مهمات برخی از وسایل مورد نیاز ما راه برای رفع احتیاجات خود به همراه دارد. بنابراین هنگامیکه ما پایگاههای رژیم را خلع سلاح میکنیم تمام این غنایم به نفع انقلاب صادره میشود. بنابراین تمام دستگاههایی که شما در اینجا و سایر مناطق آزاد شده ملاحظه میکنید، از جمله غنایم است که ما در نبرد با نیرو های خمینی به دست آورده ایم. بدیهی است که این غنایم برای تأمین بودجه ما کافی نیست و ما باید ناگزیر از خود مردم کمک بگیریم. البته مالیات از مردم نمی گیریم، بلکه

مثلاً در نقاط مرزی کمک میگیریم با این توضیح که میزان گمرکی که ما دریافت میکنیم با تعرفه های گمرکی زمان شاه بهیچوجه قابل مقایسه نیست. ما نمی خواهیم و نمی توانیم به مردم زیاد فشار بیاوریم. از طرف دیگر همواره در کردستان مرسوم بوده است که کشاورزان، دامداران و کسبه سالیانه مقداری از درآمد خود را به قول معروف بگویم به فقرا یا ملاها یا سیدها و افراد مستحق می دادند. از بسد و انقلاب تا کنون با موافقت داوطلبانه خود مردم این مبالغ از طریق شوراها و یا تشکیلات حزب برای تأمین بودجه فعالیتهای نظامی، عمرانی و اجتماعی جمع آوری میشود. در ضمن باید اضافه کنم که در اکثر موارد مردم نیروی کار خود را به رایگان در اختیار ما میگذارند و بدون کمک مستقیم مردم و فداکاری آنها، بدون شک هیچیک از فعالیتهای بالا نمی توانست انجام گیرد.

فعالیتهای فرهنگی و هنری

۷- واقعا مردم کردستان دوران سختی را میگذرانند و چقدر باعث تأسف است که ساکنین منطقه ای به این حاصلخیزی و زیبایی مجبور باشند صرفاً برای داشتن حق حیات تا این حد محتمل فداکاری و از خود گذشتگی شوند. ولی نکته ای که برای من بسیار جالب است اینست که این مردم با وجود تمام این فشارها روحیه ای بسیار قوی و شادابی دارند، در چهره های آنها، چه پیر چه جوان، هرگز آن خشم و کینه و نفرتی که هم اکنون در میان اکثر ساکنین سایر نقاط ایران دیده می شود به چشم نمیخورم، گویی اینها همان حالتی را که همه در اوایل انقلاب داشتند هنوز هم حفظ کرده اند و چقدر زیباست هنگامیکه انسان میبیند، در پشت این خط خونینی که رژیم خمینی در میان مردم کرد و غیر کرد در میهن ما ترسیم کرده است، در پشت جبهه های جنگ و در زیر گلوله ها و خمپاره ها هنوز مردم این سرزمین میتوانند بخندند و شادی کنند. در حالیکه در سایر شهرهای ایران رژیم مردم را به عزاداری، گریه و شیون، سینه و قه زنی مجبور میکند در این نقطه از ایران هنوز هم ساز و آواز، اشعار و آهنگ های محلی، رقص و شادی در عین تحمل و حشمتناکترین جنایات ادامه دارد و این به هر بیننده و شنونده ای ایمن اطمینان را میدهد که مردم کردستان نه به خاطر شهادت و نه بخاطر انتقامجویی، بلکه به خاطر زندگی و عشق به زندگی، طبیعت و انسان مبارزه میکنند. بدون شک شما در زمینه فرهنگی و هنری نیز برنامه هایی دارید.

۸- هنر به آن شیوه محلی تقریباً در کردستان یک شکل جاودانی دارد، به این معنا که شما در هر روستائی که بروید حتماً لاقلاً یک خواننده محلی و یا یک نوازنده آهنگ های کردی خواهید دید. ما مدتی تحت تاثیر شرایط جنگ و خفقان فوق العاده بودیم و در زمینه هنری کم کاری می کردیم. حال مدتی است که جهت رفع این کمبود تلاش می کنیم. بخش هنری ما بیشتر با اتحادیه جوانان همکاری میکند. در قسمت فیلم برداری از صحنه های مختلف و مناظر طبیعی، از مسائل اقتصادی، اجتماعی و همچنین از صحنه های جنگ و نبرد فیلمهای گوناگونی تهیه شده است که مشغول پیاده کردن و دیالوگ آنها هستیم. در زمینه اجرای تئاتر و روی صحنه آوردن به خصوص مسائل و مشکلات امروزی مردم و مسائل آموزنده تا کنون فعالیتهای نسبتاً زیادی داشته ایم. در عرض سال گذشته گروههای تئاتر ما لاقلاً شش بیس اجرا کرده اند. در زمینه ساز و آواز و آهنگ سازی، گرچه هنوز به کیفیت بالا دست نیافته ایم، ولی تا حدی موفقیتهای کسب کرده ایم. شما میدانید که اکثر سرودها و آهنگهایی که به عنوان نمونه از رادیوی حزب دموکرات کردستان پخش میشود، از طرف گروههای هنری ما ساخته و اجرا شده است. در مجموع در زمینه هنری کارهای ما کم دارد شکل میگیرد. البته باید بگویم که این بخش جزو کمیسیون امور اجتماعی نیست ولسی گروههای هنری با ما همکاری تنگاتنگ دارند و ما از هیچ کجی به آنها مضایقه نمی کنیم و تا آنجا که بتوانیم امکانات مادی و نیز تبلیغاتی خود را در اختیار آنها قرار می دهیم.

انتشارات و تبلیغات

۹- در زمینه انتشارات و تبلیغات وضع چگونه است؟

۱۰- فعالیتهای انتشاراتی و تبلیغاتی ما در حله اول از طریق رادیوی حزب دموکرات که همه روزه به سه زبان کردی، فارسی و ترکی برنامه پخش میکند انجام میگیرد. در کنار رادیو ما نشریات متعددی داریم که از طرف بخشهای مختلف حزب منتشر و پخش میگردند. از آنکشته مسئولین حزبی و اعضای دفتر سیاسی و کمیته مرکزی هرگاه به محلی می روند به حکم بقیه در صفحه بعد

در کردستان چه میگذرد

وظیفه ، فعالانه در میتینگها و سخنرانی ها در مساجد و غیره شرکت میکنند . علاوه برآن ما یک گروه مختلط مذهبی-سیاسی نیز تشکیل داده ایم و این گروه که اکثر اعضای آنرا معممین انقلابی تشکیل میدهند ، همانند پیشمرگان انجسام وظیفه میکنند ، و از آنجا که ضمن تسلط بر مسائل سیاسی و امور مذهبی به زبان مردم نیز بخوبی آشنا هستند ، فعالیت آنها در زمینه روشنگری در میان توده مردم فوق العاده با ارزش است . آنها در سال گذشته شاید بیش از ۱۵۰ مجلس عمومی و بحث با مردم در نقاط مختلف کردستان داشته اند . تاثیر مجالس بحث و گفتگو در تقویت روحیه مردم ، در بالا بردن سطح آگاهی آنها و به خصوص در مبارزه علیه عقب ماندگیهای فرهنگی و مذهبی کاملاً ملموس است . از آننگذشته مجموعه نهاد های تشکیلاتی حزب هر یک برای خود ارگان خاصی دارند و بالاخره ارگان مرکزی حزب ما نیز ماهیانه یکبار منتشر میشود که دوره اخیر آن هم اکنون به شماره ۹ رسیده است .

تساوی حقوق زن و مرد

۱- بدون شك شما در زمینه فرهنگی با مشکلات زیادی مواجه هستید . مثلاً در برنامه حزب بر تساوی حقوق زن و مرد تاکید خاصی شده است ، در حالیکه طبیعتاً به خاطر ظلم و ستمی که در قبل در مورد زنان اعمال میشده و نیز به علت عقب ماندگیهای فرهنگی و مذهبی ، حتی در مناطق آزاد شده هم امروز این شعار قابل تحقق نیست . آیا حزب در زمینه احقاق حقوق زنان و شرکت دادن هرچه بیشتر آنها در فعالیتهای اجتماعی و حتی نظامی کوشش میکند؟ منظوم این است که آیا مبارزه با عدم تساوی حقوق زن و مرد که طبیعتاً در ابعاد و زمینه های گوناگونی وجود دارد به طور سیستماتیک و یا برنامه دنبال میشود یا اینکه جنگ و سایر مشکلات فرصتی برای اینکار باقی نمیکند و این مبارزه بنابر شیوه متداول و همیشگی بیه آینده ای نا معلوم موکول شده است .

۲- مسلماً یکی از نشانه های فرهنگ عقب مانده عدم رعایت حقوق زنان است . در این زمینه ما در کردستان نمونه های بارزی داریم . از جمله تعدد زوجات ، شوهر دادن دختران بدون اطلاع خود آنها و همچنین معاوضه دختر با دختر یا زن با زن که به قول خودشان دلایل شرعی هم برایش پیدا میکنند . حزب دموکرات مقابل با این پدیده های عقب ماندگی را به مثابه یک وظیفه تاریخی در دستور کار خود قرار داده است . ما تا آنجا که در توانمان است با سرسختی علیه این روابط نابرابر و ارتجاعی مبارزه میکنیم و باید بگویم که تاکنون موفقیتهای زیادی هم کسب کرده ایم . مثلاً میتوان گفت که حدود هفتاد درصد از موارد فوق و موارد مشابه کاسته شده است و ما کوشش میکنیم با کمک مراجع قضائی و از طریق روشنگری در میان مردم و البته با کمک خود زنان این موارد را به کلی از بین ببریم . در زمینه شرکت زنان در فعالیتهای سیاسی و اجتماعی ، میدانید که خانها و دختران زیادی هستند که به عضویت حزب دموکرات درآمده اند و در سطوح مختلف فعالیت میکنند ، ولی تعداد آنها هنوز به حد مطلوب ما نرسیده است . بدون شك اختناق و عقب ماندگی فکری که در مناطق اشغال شده کردستان از جانب عمال رژیم ، به ویژه در برخورد با زنان تحمیل میشود ، بدون تاثیر نیست . در آنجا زنان ما از ابتدائی ترین حقوق انسانی محروم اند . در حالیکه در مناطق آزاد شده زنان در کنار مردان کار میکنند ، در بسیاری از بخشها مانند مردان فعال هستند ، در تمام میتینگها ، تظاهرات ، مجالس بحث و سخنرانی و غیره شرکت دارند . در رابطه با شوراها ما تاکید کرده بودیم که

در امر انتخابات باید حتماً نماینده ای از طرف زنان نظارت کند و این موجب شد که هم زنان در انتخابات شرکت کنند و هم از نظر اجتماعی شخصیت لازم را کسب کنند و مردها برای آنها احترام لازم را قائل شوند . قبلاً هم اشاره کردم که در برخی از روستاها زنان نیز به عنوان عضو شورا انتخاب شده اند . ما در برخی از مناطق آزاد شده زنان پیشمرگ داریم که در نهایت شهادت و شادان بودنش رفقای مرد خود در مبارزات مسلحانه شرکت فعال دارند . زنان به خصوص در امور اجتماعی ، به ویژه امور بهداشتی و درمانی نقش مهمی ایفا می کنند . در مانگاها و بیمارستانهای ما بدون شرکت زنان هرگز قادر به ایفای نقش امروزی خود نبودند . البته اینها همه بهیچوجه کافی نیست ، تنها گامی است نخستین در جهت از بین بردن ستمی که بر زنان جامعه ما اعمال می شود و ما امید داریم ، همانطور که در برنامه و اساسنامه حزب ما نیز تاکید شده است ، بتوانیم این مبارزه را هرچه پیگیرتر پیش ببریم . ما هرگز بر این عقیده نیستیم که میتوان این مبارزه را به عنوان یک " تضاد فرعی " به آینده موکول کرد و به اصطلاح به زنان وعده سرخرم داد . مبارزه برای رفع این ستم از سایر بخشهای مبارزه جدا نیست و باید از همان آغاز حرکت انقلاب در دستور کار قرار گیرد و گرنه هیچگاه زنان حق خود را به دست نخواهند آورد . زیرا میدانیم که بعد از پیروزی انقلاب هم باز بهانه های بسیاری برای به عقب انداختن این مسأله مهم اجتماعی پیدا میشود . از آننگذشته زمانی که زنان برای کسب حقوق خود در مبارزه شرکت کنند ، این خود تقویست نیروی مبارزه است و نه تضعیف آن .

۳- بدون شك مسأله زنان در کردستان هم مانند سایر نقاط ایران بی رابطه با اعتقادات ، سنتها و آداب و رسوم مذهبی نیست . به نظر شما مذاهب تا چه اندازه در زندگی روزمره مردم کردستان نفوذ دارد؟

۴- با توجه به اینکه بیش از ۹۰ درصد مردم کردستان مسلمان و معتقد به اسلام هستند ، باید گفت که در اینجا مذاهب نقش مهمی دارد . مع الوصف هیچگاه تعصبات مذهبی نتوانسته است تعصبات ملی را تحت الشعاع قرار دهد و به همین دلیل شرکت زنان در مبارزات کنونی خلقی ما کمتر با موانع مذهبی مواجه میشود . از آننگذشته در میان اهل تسنن مذاهب نتوانسته است مانند مذاهب تشیع شکل تحزب به خود گیرد . ولذا ضمن اینکه مردم مومن و معتقد هستند ، اعتقادات مذهبی آنها نتوانسته است تاثیری چندان منفی در نهضت انقلابی ما بگذارد . البته در میان معممین و پیش نمازان کسانی هم پیدا می شوند که تحت تاثیر تبلیغات دستگاه قرار گرفته و حتی به عاملین رژیم تبدیل شده اند ولی اینها در اقلیت بسیار بسیار ناچیزی هستند . در مجموع میتوان گفت که مذاهب در رابطه با جنبش ملی ما نه تنها نقش منفی نداشته ، بلکه همواره سعی داشته است خود را با حرکت انقلابی و مردمی هماهنگ کند .

۵- علت اینکه حزب دموکرات تا کنون سازمانی جداگانه برای زنان تشکیل نداده است چیست؟

۶- ما قبلاً یک سازمان زنان داشتیم که متأسفانه از آن نوعی برداشتهای نادرست میشد ، در نتیجه نتوانست وظایف خود را آنطور که باید و شاید انجام دهد و اکنون فکر میکنم وقت آن رسیده است که مجدداً در این زمینه فعالیت را آغاز کنیم ، چه در چارچوب یک سازمان زنان در کنار حزب و چه به صورت تشکیلهای درون حزبی . ولی همانطور که اشاره کردم قیود ناشی از فرهنگ عقب مانده ، خود عاملی است که برای ما مشکلات فراوانی ایجاد میکند . به عنوان نمونه هنسوز در بسیاری از نقاط کردستان صحبت با یک زن نامحرم را عیب میدانند و اگر احیاناً پیش بیاید ایراد میکنند . بنابراین باید

زمینه را آماده کرد . ما نمی توانیم جدا از نهضت جامعه حرکت کنیم و میدانید که بخصوص مسائل فرهنگی و اخلاقی را نمی توان از امروز به فردا تغییر داد ، وقت صبر و تحمل فراوان می خواهد .

ادامه دارد

نه دوراه ، يك راه

کاری نیست ، ولی به هر حال نیروهای انقلابی نمیتوانند و نباید در مقابل لجن مال کردن و به ابتدال کشاندن نام " چریکهای فدائی خلق ایران " سکوت کنند . سازمان چریکهای فدائی خلق قبل از اینکه به انحراف کشانده شود و سرانجام بخشی از آن خدمتگزار حلقه به گوش حزب توده و رژیم خمینی گردد و بخشی دیگر دچار انشعابات بی دری شود ، در اعتلای جنبش انقلابی - دموکراتیک میهن ما سهم بسزائی داشت که قابل انکار نیست .

استقالی که به ویژه جوانان میهن ما در آستانه و پس از قیام از جریان فدائیان به عمل آوردند ، خود نشانه هنده برخورداری از محبوبیت وسیع در میان توده های مردم بود . اینکه رهبران فدائیان از درک واقعیات عاجز بودند و نتوانستند با اتخاذ سیاستها ، مواضع و تاکتیک های صحیح و بموقع به نیاز توده های زحمتکش پاسخ گویند ، اینکه سرانجام تفکر توده ایستی در بخشهای وسیعی از جریان فدائیان حاکم گردید بحثی است جدا گانه که باید به جای خود مورد ارزیابی قرار گیرد . اما با گذشته باید با مسئولیت برخورد کرد و هرگز اجازه نداد که عده ای انگشت شمار با سوء استفاده از این نام آنرا به منجلاب فساد سیاسی بکشانند .

مقاله نشریه " کار " زیر عنوان " دوره بیشتر وجود ندارد " بیشتر به هذیان گوئی شباهت دارد تا به یک تحلیل سیاسی واقع بینانه . مقاله با این حکم آغاز میشود که چون جامعه ما گرفتار بحران عمیقی است این بحران " ... بیش از پیش ضرورت دوراه حل قطعی را در مقابل پاسخگوئی به مسائل و معضلات جامعه در دستور کار قرار داده است : یا حل مسائل به شیوه انقلابی ، یا حل مسائل با شیوه های بکلی ضد انقلابی ... " با این که نویسنده ظاهراً به یک نوع " حل مسائل به شیوه های بکلی ضد انقلابی " از دیدگاه مارکسیسم خود معتقد است ، باز معلوم نمیشود که چرا و به چه علت " راه حل های بینابینی مطلقاً وجود ندارند ... " نویسنده قلم به دست گرفته و مینویسد و کاغذ صبور هم که تحمل دارد و خواننده هم چشمش کور باید قبول کند که : " ... دوران ، دوران تسویه حساب قطعی است " . تمام شرایط برای رسیدن به راه حل نهائی آماده است و " توده های مردم به تجربه دریافته اند که راه حل های بینابینی و حکومتهایی که یک پای آن لیبرال ها و پای دیگری دموکراتها باشند جز ادامه فقر و فلاکت و مصائب اجتماعی برای آنها شره ای نخواهد داشت " . اینکه توده ها در چه زمانی این تجربه را کسب کرده اند ، در زمان شاه یا در زمان خمینی (!) ، اینکه کی و کجا لیبرالها و دموکراتها در ایران حکومت را در دست داشته اند و اصولاً لیبرالها و دموکراتها در ایران چه کسانی هستند و بالاخره اینکه نویسنده مقاله از کجا دریافته است که توده ها به این ارزیابی رسیده اند ، معلوم نیست .

ادامه مقاله نشان میدهد که قدر نویسنده روشنگری و ارائه تحلیل از اوضاع کنونی ایران نیست ، هدف لجن پراکنی به نیروهای انقلابی و بزرگ جلوه دادن سازمان خویش است ، وی با اشاره به این واقعیت که " ... دورانی که توده مردم از روی نا آگاهی و زودبایوری به خمینی نامی اعتماد میکردند ، بقیه در صفحه بعد

نه دور راه، يك راه

به وعده های دروغین این بزرگ شارلاتان و شاید تاریخ باور داشتند و رهبری باطنان او را می پذیرفتند تمام شده است مدعی می شود که "گویا هنوز برخی سازمانها و گروهها، از جمله مجاهدین خلق این حقایق را که حتی توده های عقب مانده نیز به آنها پی برده اند، درک نکرده اند." بسا این که هرکس و هر گروه مختار است که در باره سازمان مجاهدین نظر خود را داشته باشند ولی آیا تمام کسانی که با مواضع سازمان مجاهدین آشنائی دارند و نشریات آنرا مطالعه می کنند، دقیقاً میدانند که مجاهدین نیز مانند سایر نیروهای اپوزیسیون بر این عقیده اند که رژیم خمینی از مدتها پیش پایه های خود را در میان مردم از دست داده است. لکن بیان این دروغ آشکار و ادعای کذب ظاهرا برای تهمتها و ادعاهای بعدی علیه مجاهدین آورده شده است.

به نظر نویسنده مقاله "اشتباه امثال مجاهدین در این است که ه سال بعد پاچای پای خمینی می گذارند، بدون توجه به این واقعیت که جامعه تغییر کرده است، نه هیت طبقات تغییر کرده است و هیچیک همان نیستند که ه سال پیش بوده اند." حکومت خمینی، یعنی حکومت ولایت فقیه، یعنی انحصار قدرت، یعنی ایجاد عقب مانده ترسیم روابط اجتماعی، یعنی دشمنی بارشد، علم، فرهنگ، دشمنی با انسان، یعنی برقراری سیاهترین حکومتهای سرکوبگر، آیا مجاهدین هم همین اهداف را دنبال می کنند؟ آیا هزاران جوان مجاهدی که جان خود را در راه مبارزه نثار کردند و به شهادت رسیدند خواهان همین حکومتی هستند که خمینی برقرار کرده است؟ و فقط می خواهند خود به قدر برسند و بس؟

در ادامه مطالعه مقاله خواننده ناگهان متوجه می شود که ادعاهای فوق اصل قضیه نیست و اینکه بزرگ نویسنده توده های مردم خود را برای تسویه حساب نهائی آماده کرده اند (و نه های مجاهدین، حزب دمکرات کردستان ایران، سایر نیروهای متشکل در شورای ملی مقاومت و بسیاری از دیگر گروهها و سازمانهای سیاسی) حقایق اجتماعی را درک کرده اند و نیز اینکه مجاهدین پاچای پای خمینی می گذارند و طبق کارگر ایران به عقب دارن مسوکراسی مجاهدین تبدیل نخواهد شد همه درجه دوم اهمیت قرار دارد. مهمتر از همه اینها این است که "... ما (یعنی سازمان چریکهای فدائی خلق) به مثابه نمایندگان آگاه پرولتاریای انقلابی ایران در برابر هرکس که خواهد جنبش را به انحراف بکشاند سرخستانه ایستاد ایم." جالب است که نویسنده چگونه همواره با سازمان خود در جلد پهلوان پنبه می رود و در عالم هیروت غرق و از خود بی خود می شود، سازمان خود را به عنوان مهترین عامل تاریخ جامیزند و متوجه نمی شود که این ادعا تاچه حد خنده آوار است. باید در نظر داشت که این ادعا از جانب گروهی اظهار می شود که بخشی از بخشی از بخشی از بخشی از سازمانی است که نه تنها به خاطر خستون دستگاه های سرکوب رژیم خمینی، بلکه لاقلاً به همان اندازه به علت اشتباهات و - انحرافات ناخوشدونی لت و پار شده، بخشی از آن علنا و رسماً به غلام حلقه بگوش ارتجاع تبدیل شده و بارها و زده است و بخش دیگر ش به چندین و چندین بخش تقسیم شده است و حالا یکی از این بخشها ادعا میکند در میان توده های میلیونها نفر پشتیبان دارد و رهبری انقلاب را بر عهده گرفته است، در حالیکه مجاهدین و نیز شورای ملی مقاومت "با ورشکستگی مطلق روبرو شده اند.

تنها برداشت ممکن از این نوع برخورد اینست که اگر تا کنون يك بخش از سازمان چریکهای فدائی خلق (اکریست) در پشتیبانی بی دریغ از ولایت فقیه و استبداد خون آشام خمینی کمر همت به قتل سرکوب نیروهای انقلابی بسته بود، امروز این بخش از بخشهای دیگر آن به ظاهر از موضع چپ همین هدف را دنبال می کند و این واقعیت را خود نویسنده مقاله به طرز ساده لوحانه ای با صراحت کامل بیان میدارد. او می نویسد: "هرکس که امروز مجاهدین خلق را در معرض انتقاد بیرحمانه قرار ندهد، خود در تنگت جنبش نقش خواهد داشت." یکی از این انتقادات به نظر نویسنده مقاله این است که چرا مجاهدین مبارزه مسلحانه کرده اند و این شیوه را محور مبارزات خود قرار داده اند. او می نویسد: "در کردستان شکل عمده مبارزه مسلحانه است. در کردستان باید اشکال گوناگون تاکتیک مسلحانه از جمله ترور را به خدمت گرفت. این ها واقعیت های مسلم است. اما کسی که از این امر نتیجه بگیرد پس هرکس که در سراسر ایران شکل عمده مبارزه را مسلحانه بداند به جنبش خدمت کرده است، يك چنین فردی القبای مبارزه سیاسی راهم نفعیده است." این درست است که حتی در سخت ترین شرایط نباید از 'سایر اشکال مبارزه چشم پوئی کرد ولی آیا میتوان ادعا کرد که رژیم نظیر رژیم خمینی را که حتی از جان کودکان و پیرزنان که مرتکب هیچ گناهی نشده اند نمی گذرد می شود از طریقی جز مسلحانه سرنگون کرد؟ و آیا باجو ترور و وحشتی که این رژیم در میان مردم ایجاد کرده است مردم عادی حاضر می شوند بدون سر خورداری از پشتیبانی نیرومند سازمانهای مسلح دست به اعتراضات وسیع توده های دست بزنند. آیا اعتراضات، تظاهرات و اعتصابات که امروز در خیابانها، مدارس و ادارات همه جا به چشم می خورد، بدون پیش درآمد و همراهی مبارزه مسلحانه که موجب تضعیف رژیم و دلگرمی مردم شد، ممکن بود؟ نویسنده مقاله تنها به انتقاد بیرحمانه بقول خود به - مجاهدین اکتفا نمی کند. قصد او لجن مال کردن تمام نیروهای انقلابی و پیشروست. بنابراین بسیار طبیعی است که حزب دموکرات کردستان را نیز از قلم نمی اندازد. او می نویسد: حزب دموکرات نیز نشان میدهد که يك در ریا واقعیت های سیاسی جامعه و سیر تحولات آینده آشنائی ندارد. ... نویسنده متوجه نیست که این حکم را در مورد سازمانی صادر می کند که امروز میلیونها تن از هموطنان کرد ما را بسیج کرده است، منطقه وسیعی از خاک ایران را زیویغ دستگاه سرکوب خمینی آزاد نموده، پرچم دموکراسی و مقاومت را برافراشته و با تمام نیرو از سنگر شکست ناپذیر آزادی پاسداری میکند. حال این حزب، اگر بزرگم نویسنده با واقعیات آشنائی ندارد و القبای سیاسی را نمیداند، چگونه قادر به انجام این وظایف است و چگونه از اعتماد مردم و محبوبیت خاص میان آنان برخوردار است، البته معنائی است که حل آن بعهدده خود نویسنده است. او تصور میکند با پرخاش و هتاکي به شورای ملی مقاومت و اعضای آن، با دروغ و ناسزا میتواند از اعتبار این شورا بکاهد و از این طریق چهره رقت بار گروه خویش را پنهان بسازد و بر آن ماسک انقلابی بزند. او از یکسو ادعا می کند که رژیم خمینی قرون وسطائی است و به همین علت نه تنها خشم و نفرت زحمتمندان، بلکه دشمنی نیروهای ضد انقلابی را نیز برانگیخته است (منظور نویسنده از نیروهای ضد انقلابی ظاهراً سرمایه داران وابسته به امپریالیسم و نیز سرمایه داران بومی است. زیرا او مدعی است که مسائل اجتماعی را از دیدگاه طبقاتی ارزیابی میکند) لکن در ادامه مقاله این ارزیابی نیز مانند بسیاری از احکام صادر

شده به دست فراموشی سپرده میشود و ناگهان حکومت قرون وسطائی خمینی به حکومت سرمایه داران بدل میگردد. طبیعی است که این ادعا شگفتی خواننده را بر می انگیزد، زیرا چگونه است که سرمایه داران ایران، که بنا بر نظریات قلبی سازمان چریکهای فدائی خلق جملگی وابسته به امپریالیسم اند در ایران يك حکومت قرون وسطائی تشکیل میدهند، در عین حال همین حکومت مورد دشمنی نیروهای ضد انقلابی که باز هم همان سرمایه داران هستند قرار میگیرد و از طرف دیگر مجاهدین و حزب دموکرات نیز که بزرگم نویسنده با سرمایه داران و امپریالیسم جهانی ائتلاف کرده اند و آنها هم هدفی جز برقراری حکومت سرمایه داران در ایران ندارند و از اینرو علیه حکومت خمینی و در جهت سرنگونی آن، که خود حکومت سرمایه داران است مسلحانه قیام کرده اند! آفرین به این منطق و خسرد درخشان که دست اربط و کانت و هگل و مارکس را یکجا از پشت بسته است.

و اما نویسنده برای اثبات این مدعای خود که مجاهدین و حزب دموکرات و سایر نیروهای چپ، دموکراتیک و ملی با سرمایه داران وابسته به امپریالیسم ائتلاف کرده اند به حضور شخص بنی صدر در شورای ملی مقاومت اشاره میکند. از طرف دیگر هنگامیکه همین نویسنده میخواهد برنامه و مواضع "پرولتاری" سازمان خویش را توضیح دهد همان نکات و موادی را اعلام می کند که عمده ترین آنها نه تنها مورد تأیید بنی صدر بوده و هست، بلکه بنی صدر در دوران مسئولیت خود در رژیم جمهوری اسلامی مذاقح سرسخت برخی از آن مواد مانند دولتی کردن صنایع و بانکها و ملی کردن تجارت خارجی بوده است. ظاهراً نویسنده مقاله به معنای واژه هایی که به کار میرد آشنا نیست. بنی صدر را نماینده بورژوازی لیبرال میخواند. و تا آنجا که ما آموخته ایم بورژوازی لیبرال به آن بخش از بورژوازی اطلاق میشود که طرفدار رقابت آزاد سرمایه است. حال بنی صدر چگونه نماینده بورژوازی لیبرال است که تا این حد در امر دولتی کردن صنایع و بانکها و تجارت خارجی اصرار ورزیده و میوزد و اصولاً نظریات بنی صدر که آنرا "اقتصاد توحیدی" مینامد، چه ربطی به سرمایه داری، آنهم سرمایه داری وابسته دارد؟ با چند من سیریشوم میتوان این نظریات را به بورژوازی لیبرال چسباند؟

همان طور که کتیم هدف نویسنده تحلیل و روشن گری نیست. او پس از آن که به خیال و قول خودش با مجموعه نیروهای درون و برون شورای ملی مقاومت تسویه حساب میکند، آنگاه نفسی به راحتی میکشد و با خیال آسوده به تحسین از سازمان خود می پردازد و چنین قلم فرسائی میکند: "... تاریخ چنین مقرر داشته است که سازمان علیرغم اینکه در محاصره انبوه دشمنان قرار گرفته باقی بماند و رسالت تاریخی خود را در امر رهبری انقلاب ایفا کند. ... رژیم خمینی هر ماه دهها فدائی را دستگیر میکند و هر بار تمام شدن آنها را اعلام میکند، اما باز هم فدائیان در هر شهر و روستا، در هر کارخانه و مدرسه، در هر اداره و یادگان و ... وجود دارند. این امر بیان چیزی جز رسالت تاریخی سازمان نیست. میبینیم که خود بزرگ بینی این بخش از بخشی از سازمان فدائیان خاق حد و مرز نمیشناسد. نویسنده در ادامه این روش یکباره مدعی میشود که "بورژوازی بیش از همه دشمنی خود را با سازمان" او " نشان میدهد و تمام گروهها و سازمان های مردم و نا پیگیر سازمان را آماج انتقاد های خود قرار میدهند." زهی آگاهی کاذب، یا خود فریبی، به هرمان باید بقیه در صفحه بعد

نه دوراه، يك راه

انعان نمود که گرچه مقاله "دوراه بیشتر وجود ندارد" موجب تمسخر و در عین حال ترحم خوانندگان گشته است، لاکن این حسن را نیز برای این بخش از فدائیان در بر دارد که پس از مدت‌ها که آنها به دست فراموشی سپرده شده بودند اکنون به دلیل این هذیان گوئی نامشان مجدداً برای حد اقل چند روزی هم که شده بر سر زبانها بیفتد. این شیوه اسم در کردن تازگی ندارد، معمولاً افرادی و یا جریاناتی که از خود چیزی برای عرضه کردن ندارند و در عین حال در آرزوی شهرت میسوزند، علیه شخصیتی و یا یک جریان سیاسی هتاک می‌کنند تا از این طریق نام خود را بر سر زبانها بیاندازند. در این موارد به هر اندازه شخصیت یا سازمان مربوطه مشهور تر و محبوبتر باشد کسار آنها سکه تر است. نشریه "کار" نیز از همین منطبق و شیوه کار استفاده میکند و به منظور طرح خود بیپسوده شورای ملی مقاومت و سازمانها و شخصیت‌های عضو آنرا طرف خود می‌انگارد. منتها ظاهراً نویسنده مقاله از یک ساده لوحی کودکانه هم بی بهره نیست، بطوریکه خودش در عین بکار بردن شیوه فوق‌الذکر ناگهان بند را آب مسی دهد و مینویسد: "نوشتن مقالاتی علیه شورای ملی مقاومت و اقتضای ناپیکیری مجاهدین خلق بیانگر قدرت سازمان وحدت و انسجام آیدنولوزیک" - سیاسی آن است که در سالهای اخیر بی سابقه بوده است. "و حال چون نویسنده در سراسیمه دروغ پردازی و گزافه گوئی ترمزش بریده است مانند موشی که خود را در نقش پیل میندازد به خود می‌گوید در افتادن با شورای ملی مقاومت که سهل است مساکارهای بر مراتب دشوار تر از اینها هم میتوانیم انجام دهیم. اصلاً ما همه چیز و دیگران هیچ اند و درست در اینجاست که نویسنده دیگر از فرط خود ستایی عنان از دست میدهد و به حالت خلسه در می‌آید و آنگاه مینویسد: "... امروز در ایران سازمانی که قادر است در مقابل همه این گروهها و دسته‌های ریز و درشت بایستد، یکایک آنها را افشای و بی اعتبار کند و توده‌های میلیونی را علیه رژیم جمهوری اسلای می بسج کند، سازمان جریکهای فدائی خلق و عنصر تاریخی فدائی است " جل الخالق !

اما متناقضترین بخش مقاله، بخش پایانی است، یعنی آنچه که این پهلان پنبه‌های ناب‌الع میخوانند برای انقلاب برنامه ارائه دهند. نویسنده مقاله تأکید میکند که مرحله کنونی انقلاب، مرحله انقلاب سوسیالیستی نیست، مرحله انقلاب دموکراتیک است و می‌افزاید: "ما زده‌ای از این برنامه انقلابی عدول نخواهیم کرد. هرکس هم می‌خواهد بر خود نام دموکرات و انقلابی بگذارد باید این برنامه را بپذیرد. چرا که این برنامه تماماً در چارچوب جمهوری دموکراتیک قابل تحقق است و هیچکس نمیتواند عدول و بهانه‌ای بیاورد که این اقدامات سوسیالیستی است."

ترجمه این جملات به زبان صریح فارسی این است که مالکیت خصوصی پابرجا و تحولات آتی جامعه در محدوده بورژوا دموکراتیک باقی خواهند ماند. مواد برنامه نیز آنطور که خود نویسنده توضیح میدهد این ترجمه را تأیید می‌کند. او می‌نویسد: "در برنامه ما کلیه آزادیهای مدنی و سیاسی بی قید و شرط پذیرفته شده است... و ملی کردن کلیه سرمایه‌های بزرگ، سرمایه‌های امپریالیستی و تجارت خارجی خواسته شده است." به عبارت دیگر در جمهوری مطلوب فدائیان خلق تمام مردم ایران، از کارگر و سرمایه دار، دهقان و کارمند، فدائی و غیر فدائی از حقوق و آزادیهای مدنی و سیاسی بدون قید و شرط

به طور یکسان برخوردارند و از طرف دیگر اگر از سرمایه‌های بزرگ امپریالیستی بگذریم مابقی میتوانند آزادانه بسسه فعالیت بپردازند. بد نیست بار دیگر جملات اول مقاله را به خاطر آوریم. در آنجا خواندیم که: "امروز با صراحت میتوان گفت دورانی که طبقات و اقشار جامعه به راه حیل‌های بینابینی امید می‌بستند سپری شده است... واقعتاً امر این است که از مدت‌ها پیش مبارزه طبقات و اقشار انقلابی و ضد انقلابی به چنان مرحله‌ای از تکامل خود رسیده است که توده‌های انقلابی تنها یک راه در برابرشان قرار دارد: ویران کردن بنیادهای این نظام کهن، در دست گرفتن ابتکار عمل و حل قطعی مسائل به شیوه‌ای انقلابی... این دوران، دوران تسویه حساب قطعی است." و بالاخره اینکه "... جامعه ما از دو طبقه اصلی، طبقه سرمایه دار و طبقه کارگر تشکیل شده است، نبرد اصلی جامعه میان این دو طبقه است. میلیون‌ها کارگری که با فروش نیروی کار خود گذران میکنند، به طور مداوم و مستمر نبرد آشکار و پنهانی را علیه طبقه سرمایه دار پیش می‌برند. کسی نمیتواند این واقعیت را انکار کند، کارگران خوب میدانند که سرمایه دار، بورژوازی دشمن طبقاتی است. مشاهده میکنید که تناقض در اینجا به اوج میرسد. یکجا حکم میشود که انقلاب در مرحله سوسیالیستی نیست و در جای دیگر هرگونه راه حل بینابینی را مردود می‌خواند، یک جا هنوز تأکید میشود که برنامه سازمان برای این مرحله سوسیالیستی نیست، و در جای دیگر حکم میشود که اکنون نبرد اصلی بین طبقه کارگر و سرمایه داران است، یک جا قول کلیه آزادیهای دموکراتیک و مدنی را به همه میدهد و در جای دیگر با ضد انقلابی خواندن دیگران آزادیها را پیشاپیش از همه سلب میکند. حالا از خود میپرسید که علت این همه تناقضگوئی چیست، پاسخ یکی است. نویسنده می‌خواهد این مطلب را تفهیم کند که یا ما را هم جدی و به بازی بگیرد و یا فحش و ناسزاهایمان را بخورد. غافل از اینکه جدی گرفتن یک سازمان و یا جریان سیاسی وابسته به میزان رشد، آگاهی، تعهد و شرکت مسئولان آن در مبارزات مردم و شناخت مشخصات و واقعیات جامعه است و نه شدت ناسزاها، هذیان گوئی‌ها و لجن پراکنی‌هایش.

حرف آخر ما این است که در جامعه امروزی ما برای حیل مسائل و معضلات موجود، برای رهائی جامعه از یوغ استبداد مذهبی نه دوراه، بلکه یک راه بیشتر وجود ندارد. ائتلاف نیروهای انقلابی، دموکراتیک و ملی بر سر یک برنامه دموکراتیک بر محور استقلال، آزادی، رشد و رفاه عمومی، و عدالت اجتماعی و این برنامه میتواند و باید جز نیروهای ارتجاعی و وابسته به امپریالیسم در برگیرنده تمام اقشار و طبقات جامعه باشد و شورای ملی مقاومت نیز راه و هدفی جز این ندارد.

بهرام

گفتگویی با دکتر کشاورز

شوند و بعدها برای جلالان رژیم خمینی نیز جاسوسی کند. اشاره به فضائل اخلاقی برخی از اعضا، و کادرها و حتی بخشی از رهبری حزب توده " نه تنها شگلی را حل نمی‌کند، بلکه حتی می‌تواند سبب گمراهی بشود، چنانچه توجه کافی به این واقعیت نشود که جان را در چه راهی باختند و شرافت و شرف را برای چه فاسدی مایه گذاشتند. ناگفته پیداست که در کم از کم از خطاهای اشتباهها. و حتی خیانت‌های رهبری حزب توده به پیچوجبه بر اساس این منطق استوار نیست که تمامی افراد رهبری حزب

توده خائن بالفطره و یا جاسوس مادر زاد بوده‌اند. اصلاً مانیز هرگز بر این عقیده نیستیم که تنها و فقط وجود افرادی مانند کامبخش و کیانوری موجب اینهمه انحسار و خسران و خیانت در جنبش شده است، علیرغم آنکه سهم بسزایی برای نقش شخصیت در چگونگی روند‌های تاریخی قائلیم، منتهمی در زمینه کزوری و خطا در جنبش‌های اجتماعی - عی مایلم اهمیت بیشتر را - صرفنظر از زمینه‌های مادی - به آیدنولوزی حاکم پایه عدم آگاهی و شناخت بد هیم. در موردی که موضوع بحث ماست، همین تقییه‌های آیدنولوزیک، همین تصورات نادرست از سوسیالیسم و همین عدم شناخت هانسبت به تضاد‌های جامعه شوروی یا سوسیالیسم بوده است که حتی در بیرون از گروه کامبخش - کیانوری و در میان بقیه اعضا حزب، کادرها و رهبری آمادگی لازم را برای روش قبول یا حداقل سکوت، تحمل سازش و توجیه روش‌های سرسپردگانه آن گروه به وجود می‌آورده است. به نظر ما آقای کیانوری می‌توانند، حتی اگر مایل به ورود به بحث تئوریک ریشه‌های فساد حزب توده نباشند، نمونه‌هایی زیادی از موارد مشخص این گونه رفتارهای استقبالی و یا انفعالی را در میان رهبران (جز گروه کامبخش کیانوری) و کادریهای حزب توده از خاطره خود نقل کنند. در این رابطه ما به طور نمونه چند سؤال را مطرح می‌کنیم که پاسخ به آنها می‌توانند به توضیح مساله کمک کند. اگر سؤال ما بعضاً بطور مستقیم مربوط به شخص خود ایشان می‌شود، تنها به خاطر آنست که فکر میکنیم خاطرات ایشان در این نوع موارد حتماً پربارتر و دقیق‌ترند و به این دلیل که اطلاعات آقای کیانوری توانند حقایق را برای نسل جوان و مبارز ایران بیشتر روشن کنند، و بیشتر به ارتقاء شناخت تاریخی جنبش دموکراتیک - انقلابی میهن، یاری برسانند تا شاید وسیله‌ای فراهم آید که جنبش در آینده از تکرار اشتباهات گذشته در امان بماند.

و حال نکات و سؤالات ما: آقای کشاورز در رابطه ای نامه خود می‌نویسد: "اگر من می‌خواهم نظرات خود را درباره "حزب توده و مابعد" برایتان بنویسم منتشر شود به این جهت است که من در دوران علنی حزب در رهبری حزب توده ایران فعالیت می‌کردم."

بنظر ما، به درست‌ترین بود که ایشان تصریح می‌کردند که تنها در دوران علنی حزب از شهریور ۱۳۲۰ تا بهمن ۱۳۲۷ در رهبری حزب توده ایران فعالیت میکردند، بلکه بعد از آن یعنی تا سالهای ۳۷-۱۳۳۶ نیز در دستگاه رهبری حزب توده، یکی از اعضای برجسته و مؤثر رهبری بودند و مانند آقایان رادمنش، اسکندری، طبری، رضاروستا، کامبخش، کیانوری، قاسمی، فروتن، اوآنسان، و سایر رهبران حزب در مهاجرت مسئولیت اساسی این دوران حساس جنبش مبارزاتی میهن ما را نیز به عهده داشتند.

بابیان این واقعیت ما نمی‌خواهیم در این جا به دوری - پیرامون مواضع تاریخی ایشان در آن زمان بپردازیم بلکه بیشتر قصد داریم تابه کک ایشان و سایر عناصری که در گذشته دستی و سهمی در وقایع و جریانات داشتند، حقایق را برای نسل جوان و مبارز ایران بازگو نمائیم. آقای کشاورز شما می‌پرسم، چگونه شد، آقای - عبدالصمد کامبخش که قرار بود از طرف حزب توده در کابینه قوام السلطنه بعنوان وزیر پست و تلگراف شرکت کنند - چند روز قبل از تشکیل کابینه - به دلایلی که یقیناً برای شما روشن است - از جانب قوام کنار گذاشته شد و شما بعنوان وزیر فرهنگ در کابینه شرکت کردید؟

سازش حزب توده با قوام السلطنه در آن دوران و شرکت بقیه در صفحه بعد

گفتگویی با دکتر کشاورز

در کابینه بنظر شما از کدام ضرورت جنبش و مبارزه مردم و خواست ملی نشأت می گرفت؟

آیا خواست برادر بزرگ و همسایه شمالی در این سالها دخیل نبود؟

آقای کشاورز، شمائی که امروز به حق برای اردست رفتن افسران میهن پرست و انقلابی حزب دلسوزی می کنید، میدانید شورش افسران وابسته به حزب در خراسان و وقایع خونین ترکمن صحرا و کتید کابوس که منجر به شهادت عده ای از افسران انقلابی و میهن پرست ایران شد. قبل از وقایع آذربایجان بر اساس کدام خواست انقلابی و ملی و وجهی سیاسی انجام گرفت؟

توضیح مایه اینکه: افسران حزب در خراسان هنگامیکه دست به شورش زدند و بسوی ترکمن صحرا رهسپار گشتند، نمی دانستند بسوی چه هدف و مقصدی حرکت می کنند، در بین راه سرهنگ عابدین نوائی یکی از افسران ارشد گروه از سرگرد اسکندانی مسئول حزبی گروه افسران خراسان ستوال می کند، به کجا می رویم، سرگرد اسکندانی در پاسخ به او می گوید "به آشیانه عقاب". آنها نمی دانستند چه می کنند، آیا شما عضو هیات اجرائیه و یکی از مسئولین تصمیم گیرنده سیاستهای حزب می دانستید که ایسین اکیسین برای چنانجام می گیرد و هدفش چیست؟ می توان حدس زد، همانطور که در رابطه با مساله آذربایجان در نامه تان اظهار بی اطلاعی کرده اید، در این زمینه هم با وجود عضویت در هیات اجرائیه حزب یعنی بالاترین مرجع تصمیم گیری یک سازمان بگوئید: در آن زمان عبد الصمد کابخس مسئول سازمان افسران حزب توده بود و پماد ر این باره چیزی نگفته بود. آخر این طرز استدلال زیاد روشنگر وقایع و حقایق نیست، چطور فردی مانند شما عضو هیات اجرائیه و بقول خودتان از رهبران بانفوذ و طراز اول حزبی باشد، لکن از حوادث و جریاناتی که از طرف آن حزب در جامعه رهبری میشود آگاهی نداشته باشد و بدون رای و نظار او سیاست حزب اعمال نشود؟ بهرحال نتیجه عملی حرکت افسران وابسته به حزب توده در خراسان این شد که وقتی افسران به کتید کابوس رسیدند خود را در محاصره نیروهای مسلح دولت مرکزی دیدند و در اثر درگیری مسلحانه، عده ای از آنها به شهادت رسیدند و مابقی به جنگلهای اطراف منطقه پناه بردند و پس از چند روز به کمک نیروهای ارتش شوروی که در آن زمان در آن منطقه مستقر بودند، به آسنسوی مرزهای ایران گسیل داده شدند. با این توضیح به افسران حزب که شما "پس از چند ماه به ایران باز می-گردید" و دیدیم که چنین نیز شد و دنبال وقایع آذر-

بایجان این افسران به آذربایجان بازگشتند و در ارتزفرقه دمکرات آذربایجان منغول خدمت شدند!

یادآور شوم که در آن زمان - شورش افسران خراسان و وقایع ترکمن صحرا - مسئول حزب در شهر گرگان آقای احمد - قاسمی بود و هنگامیکه افسران در اثر درگیری در آن منطقه پراکنده شدند و برای دریافت کمک با ایشان تماس گرفتند، قاسمی از حرکت افسران اظهار بی اطلاعی نمود و گفته شد که از تهران به او در این زمینه کوچکترین اطلاع و رهنمودی داده نشده است.

در باره انشعاب خلیل ملکی و یارانش از حزب توده آقای دکتر کشاورز در نامه خود توضیحاتی میدهند کتبه باور ما نه تنها روشنگر وقایع و حقایق گذشته نیست و حتی زکسر این موضوع هم که کابخس در آن زمان در ایران نبود و بی-

توده حزبی و کارگران از انشعاب پشتیبانی نمی کردند - ماهیت مساله را عوض نمی کند - بلکه مسئولیت ایشان را در این مورد خاص رد و چندان می سازد. البته کابخس از باکو خطی را که می خواست به کمک باقراوف و از طریق محکوم کردن انشعاب از رادیو باکو به کرسی نشاند و نتیجه اش را هم دیدیم! اما آقای کشاورز شما چرا موضع خودتان را بعنوان عضو هیات اجرائیه حزب توده در برابر انشعاب ملکی روشن نمی کنید. درست است که در میزگرد شورای متحد چپ در باره انشعاب ملکی گفته شده است: "اکثریت افراد کمیته مرکزی و کارها در ۲۴ ساعت اول انشعاب همراه و هم رای ملکی بودند و حرکت ملکی را تأیید میکردند و سپس از اعلام موضع شوروی از رادیو باکو خط عوض کردند. شما بدستی در نامتان می نویسید: "آقایان طبری، کیانوری قاسمی، فروتن، نوشین، اردشیر او انسیان، و باید اضافه کرد - داود نوروزی، محمد حسین تمدن، امیر خیزی، - شاندرینی و ده ها تن دیگر از کارهای درجه اول حزب - موضع و حرکت ملکی را تأیید میکردند. و جوهر اصل حرف مانیز همین است، صرف نظر از تعداد امضاهائی که در زیر اعلامیه انشعاب نقش بسته بود. در واقع اکثریت کار رهبری حزب با نظر ملکی موافق بود، منتهی بدلیل ضعف معرفتی ۴۸ ساعت در کنار شما در رهبری حزب توده قرار گرفتند. شما در نامه تان بروشنی می نویسید: "ملکی از سیاست دفاع از منافع شوروی دفاع نکرد و برعکس می گفت که حزب تو باید به شوروی و انگلستان به یک چشم نگاه کند. در نتیجه گروه کابخس - کیانوری بتدریج از دوستان به دشمنان سرسخت ملکی تبدیل شدند". آقای کشاورز باین وجود تصور نمی کنید، و وقت آن فرا رسیده باشد که تمام حقیقت را بمردم بگوئید و توضیح بدهید که نقش و موضع شما و فراکسیون دیگر حزب که شما و آقایان رادمنش، دکتر بهرامی، دکتر یزدی، دکتر جودت، رضا روستا، بقراطی و دیگران در آن بودید، نسبت به انشعاب و حرکت ملکی چه بود؟ بنظر ما، چنانچه این توضیح بی غرضانه و بقصد روشنگری تاریخ گذشته جنبش داده شود بسیار مفید خواهد بود، و آنگاه متوجه خواهیم شد که خمیرمایه آن طرز تفکری که ما در میهن خود آترا "توده ایسم" می نامیم میان اعضای رهبری حزب توده به تساوی موثر و موجب میشد که این تنها کابخس - کیانوری در گذشته جنبش نباشند که همواره دانسته و یا نادانسته مدافع منافع شوروی در ایران میشدند

آقای کشاورز از شما ستوال میکنیم، نقش و نظر شما بعنوان عضو هیات اجرائیه حزب توده در جریان برپا - ساختن تظاهرات هنگام آمدن کافتارادزه (معاون وزارت خارجه شوروی) به تهران برای اعمال فشار به دولت ساعد، در پشتیبانی از ماموریت کافتارادزه و خواست واگذاری امتیاز نفت شمال به شوروی چه بود؟

آقای کشاورز در نامه شما در باره سرسپردگی کابخس - نویسد: "پروسه سرسپردگی او به رژیم استالین - برپا - باقراوف بنظر من قاعدا تدریجی انجام گرفت. . . . او مردی "تودار" پنهان کار و جاه طلب بود. از نظیر انسانی بر مراتب از کیانوری بهتر بود، شاید جاه طلبی او را بآنجا رساند که راه برگشت نداشت". در مورد تدریجی بودن پروسه ها ما حرفی نداریم منتهی باید این نکته را یاد آور شویم که بعد از رژیم استالین - برپا - باقراوف، سیستم و سیاست شوروی از جانب آقایان مالنگ - بولگانین، خروشوف، بزرنف، رهبری و دنبال شد و اکنون هم ایسین سیستم و سیاست به رهبری رئیس سابق ک. گ. ب. آقای

اندرویف پیگرانه دنبال میشود. نقش افراد در رابطه با سیستم و سیاست آن گذرا است، افراد می آیند و می روند و این سیستم و ایدئولوژی حاکم بر آست. کسسه میمانند و کابخس را است. از این رو مابرای شناخت و نقد یک سیستم و ایدئولوژی حاکم بر آن در تمامیتش ارزش و الویت قائلیم و نه نقش و نقد افراد بصورت مجرد. در غیر اینصورت به کجراه میرویم و ریشه تفکر انحرافی که ما آنرا در میهن خود (توده ایسم) میدانیم و می نامیم و نه "کیانوریسم" در ضمیر جنبش چپ و انقلابی ایران، باقی خواهد ماند! و چنین میاید!

این نکته نیز شایان تذکار است، که سیاستمداران مسافه، متاسفانه از هر فرقه، قشر، طبقه و سازمانی باشند، هرگز حاضر به انتقاد از خود و گذشته سیاسی خود نیستند. و تمام ناگامی ها و شکست ها را ناشی از استبداد شما - هشتمی و اخیرا آخوند یسم قلند می کنند و یا اگر به اشتباهات ایونسیین اشاره کنند ضمن سلب مسئولیت از خود، آترا به رقبای سیاسی خود حواله میدهند. کی بود - کی بود، من نبودم ترجیح بند دائمی بازی سیاسی این نوع افراد است. فی المثل تاکنون حتی یک نفر از بنیاد صلیون - که ماشاء الله همگی نیز مدعی ادامه دهندگان راه صدق اند - حاضر به اقرار به اشتباهات خود نیستند. صلیون، هرگز حاضر نیستند بپذیرند که لاقط بخشی از آنچه بر سر خلقهای ستمدیده ایران آمده است، محصول عدم آگاهی و دانائی آنهاست. همینطور است در مورد سازمان های چپ، هرکس هر زمان در سازمانی بونه است، خط - آترا تا آن زمان می پذیرد و حتی بعد از جدائی هم از آن خط و منی دفاع میکند، بدبختانه هر فرد و یا هر سازمانی خود را میداند تاریخ می انگارد. می دانیم که بسیاری از سازمانها و شخصیتهای سیاسی هر یک بنابر ارزشیابی خود و یا شرایط ویژه ای که داشته از رژیم خمینی به نسبت های متفاوت پشتیبانی می کردند، و حال هر یک از آنها چنین وانمود می کند تا زمانیکه خودش در کنار رژیم یا در - درون رژیم بوده است، رژیم دارای خصلتی مترقی، ضد - امپریالیستی و . . . بوده و درست از همان زمانی که آن فرد یا سازمان رژیم را رها کرده است، رژیم ارتجاعی شده است.

این خود محور بینی، خود را محور میداند وجود عالم و تاریخ قرار دادن، خود را پاک و منزوی و بی عیب و نقض دانستن و جلوه دادن از آن نوع بیماریهای مهلکی است که بدبختانه دامن گیر اکثر شخصیتهای سیاسی جامعه ماست. و این واقعا جای بسی تاسف است. یکی از عوامل عده رشد فرهنگ و آگاهی سیاسی بر خورد صدقانه و جسورانه به گذشته سیاسی خود است. لکن چنین بنظر می رسد که سیاستمداران ما قبول ندارند که انسان همواره یکسان نمی اندیشد، فکر و اندیشه تکامل می یابد، مواضع تغیر می کند و تابع شرایط شخص و واقعیات بسز ساخت زندگی است و چنین روندی برای یک شخصیت سیاسی بهیچوجه نه تنها باعث شرمندگی نیست بل موجب افتخار است. پس چه باک از این که انعام کنیم در گذشته به این و یا آن دلیل دچار ارزیابی نادرست شده و اشتباه کرده ایم و امروز اوضاع و شرایط، رابه گونه دیگری می بینیم و ارزیابی می کنیم.

متاسفانه در نامی آقای دکتر کشاورز این نقطه ضعف اساسی بچشم می خورد. مورد دیگری که در نامه ایشان چشم گیر است، نحو قضاوت آقای کشاورز در باره مسائل ایران و شورای ملی مقاومت است. دکتر کشاورز بدون بقیه در صفحه بعد

گفتگویی با دکتر کشاورز

توجه به شرایط و محیط حساس ایران داری می کند . البته با توجه به دوران اقامت طولانی ایشان در خارج از کشور شاید این کیبورد قابل فهم و توضیح باشد ، اما قابل قبول نیست . دکتر کشاورز درباره خود می نویسد : " . . . من در پاریس به دیدن خمنی نرفتم و حتی پس از ۲۲ بهمن (قیام) به ایران نرفتم و بیش از ۳۲ سال است که در مهاجرت زندگی میکنم . . . در اینجا ایشان علت امتناع از بازگشت به ایران را به بویژه در زمانی که هنوز سرنویشت جامعه ، معلوم نبود و میلیون ها تن از مردم و جوانان کشور در صحنه سیاسی حضور داشتند و برای مبارزه در راه استقلال و آزادی ایران حاضر به هرگونه جانبازی و فداکاری بودند - توضیح نمی دهند .

آقای کشاورز شاید نمی دانند که در آن هنگام پس از قیام هزاران جوان مبارز طی بدون تجربه اطلاعات کافی در برابر دارو دسته کیانوری که بساط عوام فریبی پهن کرده بودند بی یار و یاور ایستاده و سخت نیازمند حضور افرادی مانند ، ایشان بودند تا درباره وقایع تاریخی گذشته حزب توده به شهادت بر خیزد و آنها را از گزرو و گمراهی و سقوط در دامن حزب توده برهاند . اما این جوانان وقتی در مقابل نظرات رهبران حزب توده به سخنان شما استناد می کردند و با آنها مخالفت می ورزیدند ، پاسخ کیانوری به آنها این بود که دکتر کشاورز اهل عمل و مبارزه نیست و در فرنگستان جا خوش کرده است و شما هم بیپوده سینسه جاک می دهید . همین وس . حال از اتهامات کیانوری که بگذریم ، بقول خود ایشان " ۳۲ سال دوری از محیط ایران " یعنی از میدان اصلی مبارزه دوره کوتاهی نیست ،

همه ما به خوبی میدانیم و با پوست و گوشت خود لمس می کنیم که زندگی در مهاجرت مکانیسم ها و قانونمندیهای ویژه ای دارد که می توانند منجر به بسیاری از زنی گریها ، پیشداوریها و حتی داوریهای نادرست و پیدایش نوعی بیگانگی نسبت به زندگی واقعی مردم در ایران بشوند . مبارزینی که طی سالیان دراز در مهاجرت بسر می بردند ، ایمن واقعیت تلخ و دردناک راهنگام بازگشت به وطن به خوبی احساس و تجربه کردند . در اینجا منظور ما شناخت تئوریک و عام نیست . شاید در این زمین محیط خارج از کشور به خاطر امکانات بیشتر مناسبتر باشد . منظور ما شناخت زندگی واقعی و روزمره تصورات ، تمایلات ، احساسات و بالاخره فرهنگ عمومی و فضای دایم در تغییر سیاسی حاکم بر جامعه است که از دور آن طور که باید و شاید قابل لمس نیست ، در حالیکه برای پیشبرد مبارزه اجتماعی سیاسی این شناخت نقش حیاتی دارد . بیان این واقعیت هرگز بمعنای نفی زندگی و کم اهمیت جلوه دادن مبارزه در خارج از کشور نیست ، لکن نیابستی شرایط خارج را به داخل تعمیم داد و مسائل داخل و خارج را یکسان پنداشت ، اگر چنین کنیم ، قضایای ما در صورتیکه تا درست نباشند ، حداقل ناهنجاری از آب درمی آید .

برداشت ما ، از نامه آقای کشاورز این است که ایشان هنگام اظهار نظر در باره اوضاع و احوال کنونی ، بیشتر تحت تاثیر محیط خارج از کشور جو سیاسی حاکم بر مهاجرین است و کم تر به اوضاع داخل ایران عنایت دارند . از این رو شاید تصادفی نیست که هنگام اظهار نظر در باره مشورای ملی مقاومت می نویسد : " . . . باید با نهایت صداقت قبول کرد که سازمان مجاهدین و شورای ملی مقاومت تنها آلترناتیو دموکراتیک خارج از کشور نیست . " در این جا ، البته حق با ایشان است ، شورای ملی مقاومت

توضیح در باره یک رفتار

یک فرد قرارگیرد و یا دارای رهبری فردی باشد ، بنابراین اگر آقای ماسالی تا اعلام استعفاي خود در شهریور ۱۳۶۱ دارای سمتی در جنبش دموکراتیک گیلان و مازندران بودند ، در درجه اول به علت عضویت ایشان در شورای متحد چپ بوده است و نوبه این علت که ایشان جنبش را به مثابه ملک شخصی به درون شورای متحد چپ آورده و در آنجا نیسیز آن را برای خود به صورت یک حق خصوصی حفظ کرده باشد ، تا هرگاه که خواست ، آنرا دوباره به محل دیگری انتقال دهد ، حتی این عمل که آقای ماسالی از آذر ۱۳۶۰ به مثابه نماینده " جنبش دموکراتیک . . ." به عضویت شورای ملی مقاومت در آمدند ، ناقض این حقیقت از آنرو نیست که ایشان حتی تا ماهها پس از این اقدام ، یعنی تا شهریور ۱۳۶۱ در ضمن حضور در شورای ملی مقاومت ، همچنان عضو شورای متحد چپ باقی مانده بودند . در اینجا باید تاکید کرد که برخورد دیگر اعضای شورای متحد چپ در شورای ملی مقاومت به سه ساله ای که از نا روشنی به وجود آمده بود ، رفیق بازان و ناشی از تفاهم نابجا برای تمایلات شخصی آقای ماسالی بوده که به جای خود مورد انتقاد است . کوتاهی آنها در توضیح این حقیقت برای شورای ملی مقاومت ، به هیچوجه قابل توجیه نیست

اکنون نیز اگر آقای ماسالی همه جا به نام نماینده یارهبوری جنبش دموکراتیک . . . خود را معرفی می کند و یابسه اقدامات شخصی اعتبار و ارزش جمعی میدهد این کار را ناکزیر با همان تلقی نادرست شخصی و ملکی بودن جنبش - دموکراتیک انجام میدهد . طبیعی است که شورای متحد چپ نمیتواند بر این تلقی نادرست شخصی صحنه بگذارد . با این همه ما مایل نیستیم امور کوچک و کم اهمیت را بزرگ و مهم جلوه دهیم و اگر مشاهده میکنیم که آقای ماسالی به تناقض گوئی ها و بهره برداریهای شخصی خود از یک امر عمومی ادامه نمیدهد ، لزومی برای این توضیح کوتاه هم احساس نمیکردیم . خوانندگان با همین توضیح مختصر خود ارزیابی خواهند کرد که ادعای برخورد " صادقانه " و " مسئولانه " و منش انقلابی در مبارزه ، که اخیرا مورد استفاده همیشه ایشان است تا چه اندازه با حقیقت تطابق دارد و مسئول و صادق کیست . ما می توانستیم و می توانیم به این نکات یک به یک بپردازیم لکن به دلایل اهمیت کم و مسائل مهنی که بر سر راه مبارزه و رهائی مردم است به آنها نخواهیم پرداخت و فقط به این اعلام بسنده میکنیم که آقای ماسالی از نظر سازمان ما نماینده شخص خویش است و نماینده هیچ سازمان و جنبش نیست

شورای متحد چپ برای دموکراسی و استقلال

هم هرگز نه ادعا کرده و نه اصولا چنین هدفی داشته است که به آلترناتیو خارج از کشور تبدیل شود . شورای ملی مقاومت خود را آلترناتیو رژیم خمینی برای جامعه ایران میدانند و نه برای خارج از کشور ، و اما این کسه شورای ملی مقاومت دارای نارسائی ها و کمبود های فراوانی است ، در آن شکی نیست و ما تاکنون بسهم خود مواردی را که در این زمینه به نظرمان رسیده است در نهایت صداقت تذکر داده و درآینده نیز به این وظیفه خود عمل خواهیم کرد . (رجوع شود به مقالات پیام آزادی) در عین حال باید این موضوع را هم گوشزد نمود که لااقل بخشی از ایرادات و انتقاداتی که در باره شورای ملی مقاومت ابراز می شود (چنانچه از شفعی ها ، رقابت ها و برخورد های خصمانه نیروهای وابسته و ضد دموکراتیک بگذریم) گرچه صادقانه است ، لکن از آنجا که از فضای خارج از کشور و از تمایلات خیالی پر دایزه زندگی در مهاجرت سرچشمه میگردد و نه از نیازها و واقعیات ملموس جامعه امروزی ایران نمی تواند سازنده و اصلاح کننده باشد .

البته در تئوری و در عالم ذهن می توان آلترناتیوهای بهتر از شورای ملی مقاومت تصور نمود . اما آقای کشاورز ظاهرا آلترناتیو و یا آلترناتیو دیگری نیز سراغ ندارند و چنانچه جالب بود ، اگر ایشان با صراحت این مساله را بیسان می داشتند که در ایران و برای ایران امروز (و نه در محافل خارج از کشور و برای خارج از کشور) چه آلترناتیو و دموکراتیک موجود دیگری غیر از شورای ملی مقاومت می شناسند که اولاً بتوانند به عنوان یک آلترناتیو جدی در مقابل رژیم خمینی عرضه شوند ، ثانیاً پس از سرنگونی رژیم خمینی حافظ استقلال و ضامن حد اقلی از دموکراسی برای ایران آینده باشند ؟

اگر چنین نیروئی که ما تاکنون نمی شناسیم - موجود باشد باید از آن استقبال کرد و حداقل در جهت هماهنگ کردن آن با شورای ملی مقاومت کوشید ، به باور ما در صحنه سیاسی ایران آلترناتیو یابوسی حکومت سرهنگان وابسته به امریکا است که زیر علم سلطنت - مشروطه بکمک سایر بازمانده های رژیم مستعفاهی اکنون در تلاش معاش اند ، یا ادامه رژیم خمینی ، (و هیچ یک از این دو امکان را نمی توان دموکراتیک نامید) و یا شورای ملی مقاومت است که می تواند حافظ استقلال ، آزادی و تمامیت ارضی ایران باشد . اینکه کدامیک از این امکان درآینده شانس بیشتری برای تحقق خواهد داشت ، تنها به نیروهای متشکل در درون شورای ملی مقاومت بستگی ندارد ، بلکه به نیروها و شخصیت های دموکراتیک - انقلابی خارج از شورا نیز ، چه در داخل و یا خارج از کشور می تواند در این راه موثر واقع شوند .

درآینده ما بیرومن سایر مسائلی که آقای دکتر فریدون - کشاورز در نامه خود در باره سیاست حزب توده و دولت همدق ، کودتای ۲۸ مرداد ، سازمان نظامی حزب توده ایران ، پلنوم چهارم حزب توده مطرح کرده اند به کمک ایشان به بحث خواهیم پرداخت . به این امید که آقای - دکتر کشاورز هم به وعدهی در برین شان در زمینه بازگسو کردن تجربیات و خاطرات خود و حقایق جنبش و حزب توده ، وفا کنند و با ادای این دین انقلابی و مسلحی در برابر فرزندان سببی و نسبی خود بالاخره به وظیفه تاریخی شان عمل نمایند .

منتشر شد سه مقاله درباره "سوسیالیسم واقعا موجود" سی و شش صفحه

توضیح درباره يك رفتار

در تاریخ ۱۵ شهریور ماه ۱۳۶۱ اطلاعیه ای به این شرح از جانب آقای ماسالی انتشار یافت: "به این وسیله به اطلاع رفقا، دوستان و هم میهنان خود می‌رسانم که ضمن پشتیبانی از خط منی و برنامه سیاسی اعلام شده از طرف شورای متحد چپ برای دموکراسی و استقلال و ضمن اینکه خواستار استمرار روابط صمیمانه خود با عده ای از تشکیلات دهندگان آن هستم، اعلام میکنم که از این تاریخ هیچگونه تعلق تشکیلاتی و مسئولیتی در رابطه با جریان منسوب (شورای متحد چپ برای دموکراسی و استقلال) ندارم! همانطور که هر خواننده این اطلاعیه به روشنی کامل درمی یابد، آقای ماسالی لازم ندیده است که حتی در استعفا نامه خود بر این نکته تأکید صریح بکند که بدون هیچ گونه اختلاف نظر قابل ذکر، یا "ضمن پشتیبانی از خط منی و برنامه سیاسی اعلام شده از طرف شورای متحد چپ . . ." از این سازمان کناره گیری کرده است. با این وجود در بخش معرفی نامه صاحبچه ای که اخیراً نشریه ایران‌شهر با ایشان نموده است این جملات را می‌خوانیم. آقای ماسالی . . . در سال ۱۳۵۸ با همکاری جوانان پرشور و انقلابی شمال، جنبش دموکراتیک و انقلابی زحمتکشان گیلان و مازندران را به وجود آورد. و در سال ۱۳۶۱ به علت عدم تطابق فکر، منش و اسلوب کار با عده ای از فعالین شورای متحد چپ از آن جریان کناره گیری کرد. "شاهد این که الفاء" این معرفی نامه توسط خود آقای ماسالی صورت گرفته است (و یا شاید حتی انشاء آن) مطالبی است که اخیراً خود ایشان در گفتگوهای شخصی در همین مضمون با اشخاص متعدد در کرده است. درباره تضادی که در این رو نوشته به چشم می‌خورد، تذکر این نکته را لازم میدانیم که اگر آقای ماسالی واقعا به علت عدم تطابق فکر از شورای متحد چپ کناره گیری کرده بود، چرا قبل از استعفا این عدم تطابق فکری را با هیچ کس در میان نگذاشت، در هیچ کجا منتشر نکرد و یا حتی لازم ندید که در اطلاعیه استعفا خود بر توافق فکری خود با شورای متحد چپ تأکید بپورزد. حتی اگر آقای ماسالی به عدم تطابق فکری خود با شوروی متحد چپ بعد از استعفا خود پی برده باشد، بسازاین

تصحیح

در تنظیم سطور مقاله "توده دوگانه یا دوگانگی توده" صفحه ۱۱ شماره ۲۰ پیام آزادی متأسفانه اشتباهی رخ داده است که با عرض معذرت خواهش تصحیح آنرا به نحو زیر داریم:

جای اصلی همه سطوری که از سطر ۴ (از پائین) ستون اول صفحه ۱۱ شروع شده و تا سطر ۸ (از پائین مقاله) ستون دوم همان صفحه (یعنی تا سطر ۱۰ که با "تصحیح" یک . . . شروع میشود) ادامه مییابد، قبل از پاراگراف اول، ستون اول (یعنی قبل از سطر ۱۰ است که با "زند مناسبات، . . . شروع میشود) است. بنا بر این هشت سطر که از آخر مقاله باقی میماند، ادامه پاراگراف اول، ستون اول، قبل از سطر ۱۰ از پائین است، یعنی ادامه سطر ۱۰ است که با "در چنین فرهنگی ریشه دارد" خاتمه مییابد.

به یاد يك رفيق شهيد

جلادان رژیم خمینی بار دیگر عده ای از ارزنده ترین فرزندان و رزمندگان جنبش کومنیستی ایران را در ماههای گذشته پسرز یکسال شکنجه و آزار به قتل رساندند. رفیق بیژن چهارازی رزمنده که کهنسال جنبش چپ ایران یکی از این به خون خفتگان آزاده بود.

رفیق بیژن فعالیتهای سیاسی خود را در سالهای ۱۳۳۰- در دوران دبیرستان در شهر اصفهان آغاز کرد، پس از کودتای ۲۸ مرداد چند بار به زندان افتاد و پس از آزادی در سال ۱۳۳۹ به قصد ادامه تحصیل به اطریش رفت و در شهر اینسبرگ مشغول تحصیل شد. بیژن در تمام مدت اقامت در خارج از کشور یکی از فعالین جنبش دانشجویی و عضو باوقای کفدراسیون جهانی دانشجویان و محصلین ایران بود. رفیق بیژن چهارازی در سالهای ۱۹۶۴-۶۵ به همراه عده ای از رفقای مبارزان از حزب توده که راه سازش و خیانت را در پیش گرفته بود، انشعاب کرد و سازمان انقلابی حزب توده ایران پایه گذاری نمود. بیژن از نخستین فعالینی بود که پس از جدائی از حزب توده در ۱۹۶۶ بقصد سازماندهی مبارزه به ایران رفت و در ایران پس از مدتی فعالیت دستگیر و روانه زندانهای رژیم شاه شد. بیژن در تمام مدت زندان به گواهی تمام همبندانیش یکی از چهرهای مقاوم و استوار زندانهای شاه بود. قبل از قیام بهمین به همت نبرد خستگی ناپذیر مردم ایران بیژن همراه سایر زندانیان سیاسی از زندانهای شاه آزاد شد و از همان نخستین لحظات آزادی به صفوف مبارزه مردم پیوست و در سازماندهی قیام بهمین و جنبش چپ سهم بسزائی ادا نمود.

رفیق بیژن چهارازی در سال گذشته به همراه دههاتسن دیگر از مبارزین خلق بدست جلادان رژیم خمینی افتاد، در تمام مدت بازداشت وحشیانه ترین شکنجه هارا تحمل نمود، اما هرگز حاضر نشد در برابر رژیم قرون وسطائی خمینی و جلادانش بخاطر حفظ جانش قدمی به عقب نهد. رفیق بیژن چهارازی در عرصه نبرد پهلوان و در زندگی انسان آزاده بود، او برآستی يك کونیست بود. هنگامیکه بیژن چشم از جهان فرومی بست همسر و فرزندان به نامهای بهار و گلریز را که از دست جلادان خمینی گریخته بودند، دیگر ندید. جنبش کونیستی ایران خاطره این فرزندان وفادار و رشید خود راهیگاه از یاد نخواهد بسرد. یادشان گرامی و راهشان پیر رهرو باد.

سؤال را بایستی تاکنون پاسخ میداد که مضمون عدم تطابق فکری ایشان چه بوده است، اما حتی این کار را ایشان تا به امروز نکرده است، از این رو ما بایشان توصیه می‌کنیم که بر موضعی ای که در اطلاعیه استعفاي خود اختیار کرده است، وفا دار بماند و بگذارد که علت استعفا همان عدم تمایل به استمرار روابط صمیمانه . . . " و یا "عدم تطابق منش و اسلوب کار با عده ای از فعالین شورای متحد چپ باشد. البته در اینصورت هم هنوز ضرورت توضیحات لازم در باره کیفیت این عدم تمایل و یا عدم تطابق منش و اسلوب باقی میماند که باری است بسرد و ش آقای ماسالی و وظیفه ایست به عهده ایشان، ما هم، همانند کسان دیگری که مایل به آشنائی عمومی - و نه درگوشی - با این توضیحات اند، منتظریم.

اما علاوه بر تضادی که در مورد علت استعفاي آقای ماسالی در اطلاعیه و معرفی نامه فوق به چشم می‌خورد، معرفی نامه میتوانست این سو تفاهم را هم ایجاد کند که آقای ماسالی در آن واحد نه تنها در دو سازمان متفاوت، یعنی شورای چپ و جنبش دموکراتیک . . . گیلان و مازندران "عضویت داشته اند، بلکه حتی جز رهبری هر دو سازمان نیز نبوده اند. در اینجا ما تذکر این نکته را لازم میدانیم که این سو تفاهم با قصد الفاء پذیرش معنی در نه خواننده عموماً ایجاد میشود، پذیرش این که آقای ماسالی میتواند پس از استعفا از یکی از این سازمانها کسافی - السایق عضو و رهبر سازمان دیگر باقی بماند و به نام آن دست به هر اقدامی که مایل است بزند. توضیحات زیر در باره جنبش دموکراتیک . . . گیلان و مازندران و رابطه آن با "شورای متحد چپ" را برای جلوگیری از این سو تفاهم و ادامه این سو استفاده لازم میدانیم:

"جنبش دموکراتیک . . . آقای ماسالی بوجوب نیابرد. این جنبش در اوائل سال ۱۳۵۹ به عنوان بخشی از فعالین منطقه ای سازمان "اتحاد چپ" شروع به فعالیت نمود. علت این نامگذاری جداگانه از جانب "اتحاد چپ" مربوط به شرایط ویژه مبارزاتی و محلی این منطقه بود. لازم به توضیح نیست که مجموعه فعالیتهای این بخش از سازمان، از تدوین بیانیه و برنامه آن گرفته تا سازماندهی و تعیین استراتژی و تاکتیک مبارزه آن، زیر نظر مرکز است سازمان "اتحاد چپ" انجام میگرفت. از این نظر مسئولیت آن نیز بر عهده یکی دیگر از اعضای هیات اجرائیه سازمان اتحاد چپ بود. آقای ماسالی نیز بعنوان یکی از اعضای مسئول در کمیسیون مربوط فعالیت میکرد، در اواخر سال ۱۳۵۹، همزمان با تشکیل و اعلام موجودیت شورای متحد چپ، سازمان اتحاد چپ نیز همانند سایر سازمانهای که به عضویت شورای متحد چپ درآمدند، همراه با تمام اعضا، کمیسیونها و تشکیلات خود و از جمله آقای ماسالی در این شورا ادغام شد. بنابراین "جنبش دموکراتیک . . . گیلان و مازندران" نیز به بخشی از "شورای متحد چپ" تبدیل گردید. در شورای متحد چپ تصمیم گرفته شد که فعالیتهای این شورا در منطقه گیلان و مازندران تحت همان نام قبلی "جنبش . . ." ادامه یابد، مسئول سابق این بخش نیز مجدداً در سمت خود تأیید شد.

از اینرو روشن است که "جنبش . . . گیلان و مازندران" يك سازمان مستقل با رهبری جدا از "اتحاد چپ" و سپس شورای متحد چپ نبوده است، چه رسد به اینکه در مالکیت این بخش نیز مجدداً در سمت خود تأیید شد. بقیه در صفحه ۱۹

پيام آزادي

آدرس جدید:
SMT
POSTFACH 1043
1000 BERLIN (WEST) 31

حساب بانکی جدید:
SMT
POSTSCHECKAMT BERLIN WEST
KONTO-NR.: 4272 49-108
BLZ 100 100 10

برای سرنگون کردن ارتجاع فاشیستی به «شورای ملی مقاومت» بپیوندیم